

Roger Zelazny
Amber Yıllıkları
3. KİTAP:
TEKBOYNUZUN İŞARETİ

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Amazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenererek 1965 yılında He WİJO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hugo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü. 1976 yılında Home is the Hangnian adlı eseriyle hem Hugo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Four Views of Mount Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.

İthaki Yayınları - 152

Fantastik Kurgu - 33

Amber Yıllıkları - 3. Cilt

1-Amber'de Dokuz Prens 2- Avalon'un Tüfekleri 3- Tekboynuz'un İşareti

Roger Zelazny

ISBN 975-8607-38-3

Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber

1- Nine Princes in Amber 2- Guns ofAvalon 3- Sign of Unicom

İngilizceden çeviren: Barış E. Alkım

Redaksiyon: Sönmez Güven

1. Baskı İstanbul, 2002

Nine Princes in Amber ©ne Amber Corporation 1970

The Guns of Avalon ©ne Amber Corporation 1972

Sign of Unicom ©ne Amber Corporation 1975

© İthaki Yayınları, 2002

Bu eser, yazar ve ajansı Ralph M. Vicinanza, Ltd. ile yapılan anlaşmaya dayanarak yayımlanmıştır.

Eserin telif hakları, Kesim Telif Hakları Ajansı A. Ş. aracılığıyla alınmıştır.

Yayın Koordinatörü: Fusun Taş

Sanat Yönetmeni: Murat Özgül

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan

Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık

Cilt: Fatih Mücellit

İthaki Yayınları

Mühürdar Cad. İlder Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul

Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35

penguenithaki@superonline.com

www.ithakiyayinlari.com

AMBER

YILLIKLARI

BİRİNCİ CİLT

•Amber'de Dokuz Prens

•Avalon'un Tüfekleri

•Tekboynuzun İşareti

ROGER ZELAZNY
Çeviren: BARIŞ E. ALKIM

10 kitaptan oluşan Amber Yıllıkları, 3 kitabı içeren 1. cildin ardından, yine 3 kitabı içeren 2. cilt ve 4 kitabı içeren 3- ciltle devam edecektir.

ÜÇÜNCÜ KİTAP:
TEKBOYNUZUN İŞARETİ

1

Tüyler ürperici yükümü indirip, bakılması ve ihtiyaçlarının karşılanması için aümü teslim ederken seyisin gözlerindeki sorulan görmezden geldim. Ayağımı yere vura vura sarayın arka girişinin yolunu tuttuğum sırada, omzuma attığım pelerinin içeriğinin doğasını tümüyle gizleyemiyordu. Kıyamet, çok yakında maaş çekini tahsile gelecekti.

Talim sahasının etrafını döndüm ve saray bahçesinin güney ucuna giden patikaya ulaştım. Bu güzergâhta daha az göz vardı. Yine de görülecektim ama günün her vakti arı kovarı gibi olan ön kapıdan girmekten çok daha az uygunsuzdu. Kahretsin.

Bir kez daha, kahretsin. Ben de başımda yeterince bela var sanırdım. Ama öyle görünüyor ki belalar böyle düşüneni buluyor. Bu da bileşik faizin ruhani bir şekli olsa gerek.

Bahçenin arka ucundaki fiskiye'nin başında aylıklık eden birkaç kişi vardı. Patikanın yakınındaki çalıların arasında da bir çift muhafız dolanıyordu. Gelişimi görünce kısa bir sohbet başlayıp gözlerini öte yana çevirdiler. İhtiyatlıca.

Ben, bir haftadan az bir süre önce. Bir çok mesele halledilmeyi bekliyor. Amber sarayı şüphe ve huzursuzlukla dolup taşıyor. Üstüne bir de bu: Benim, yani I. Corvvin'in, kısacık, mut-

471

ROGER ZELAZNY
suz hükümdarlık öncesi dönemini tehlikeye sokacak W vakası daha.

Artık, daha önceleri hemen yapmış olmam gereken t yi yapmamın vakti gelmişti. Ama daha ilk andan beri va gereken öyle çok şey vardı ki. Başımı sallayıp durmamıştı gerçi. Belirlenmiş önceliklerim vardı, onları yerine getirmi Oysa şimdi...

Bahçeyi geçtim, gölgelikten, meyilli vuran gümüşğİna ç^ tim. Geniş, dönen merdiveni tırmandım. Saraya girdiğim sıra da bir muhafız şak diye esas dunişa geçti. Arka. merdivene oradan da ikinci kata çıktım. Ardından üçüncüye.

Sağ tarafımda, kardeşim Random süitinden koridora çıktı "Convin!" dedi yüzümü tetkik ederek. "Ne oldu? Seni bal-kondan gördüm ve..."

"İçeri," dedim gözlerimle işaret edip. "Özel bir konuşma yapacağız. Hemen."

Duraksadı, taşıdığım yükü süzdü.

"İki oda yukarıda yapalım," dedi. "Olmaz mı? Vialle içeri-de."

"Pekâlâ."

Önden gidip kapıyı açtı.- Küçük oturma odasına girdim, uygun bir yer buldum, cesedi indirdim.
Random bohçaya gözlerini dikti.
"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.
"Cicilerinin paketini aç," dedim, "sonra bir bakıver."
Dizinin üzerine çöküp pelerinimi açtı. Sonra tekrar örttü.
"Evet, ölmüş," diye fikrini belirtti. "Sorun nedir?"
"Yeterince dikkatli bakmadın," dedim. "Bir göz kapağım arala. Ağzını açıp dişlerine bak. Ellerin tersindeki mahmuzları yokla. Parmaklarında kaç eklem var, say. Sonra sorun ney-
472

AMBER YILLIKLARI - 1

,oiş, ^n söyle."
Saydıklarımı yapmaya koyuldu. Ellere bakar bakmaz durdu ve başıyla onayladı.
"Tamam," dedi, "hatırlıyorum."
"Yüksek sesle hatırla."
"Flora'nın evindeydi..."
"Ben böyle birini ilk kez orada gördüm," dedim. "Ama senin peşindeydiler. Sebebini hiç öğrenemedim."
"Bu doğru," dedi. "Sana anlatma fırsatı çıkmadı. O kadar uzun süre beraber kalmadık. Tuhaf... Bu nereden çıktı?"
Tereddüt ettim, onu hikâyesini devamla zorlamakla kendi hikâyemi anlatmak arasında kararsız kalmıştım. Benim hikâyem galip geldi, çünkü benimdi ve çok acildi.
İçimi çekerek bir iskemleye çöktüm.
"Az önce bir erkek kardeşimizi daha kaybettik," dedim.
"Caine öldü. Oraya biraz geç vardım. Şu şey -adam- yaptı. Onu bariz nedenlerden ötürü canlı ele geçirmek istedim. Ama iyi bir dövüş çıkardı. Fazla seçeneğim yoktu."
Hafifçe bir ıslık öttürdü, karşımdaki iskemleye oturdu.
"Anlıyorum," dedi çok -yumuşak bir sesle.
Yüzünü inceledim. Şu yüzünün kenarındakiler ortaya çıkmayı ve benimkileri karşılamayı bekleyen küçük tebessümler miydi? Büyük olasılıkla.
"Hayır," dedim ifadesiz bir sesle. "Aksi türlü olsaydı, masumiyetime daha az gölge düşürecek birşeyler düzenlerdim. Sana gerçekten olanları anlatıyorum."
"Peki," dedi. "Caine nerede?"
"Bir çimen örtüsünün altında, Tekboynuz Korusu civarında."
"Orada şüpheli görünüyor," dedi. "Ya da görünecektir. Di-
473

ROGER ZELAZNY

ğerlerine."
Başımla doğruladım.
Ort-
"Biliyorum. Ama hem cesedi saklayıp hem de üzerin' mem gerekiyordu. Onu buraya taşıyıp som yağmurunu sırtırmaya başlayamazdım. Kafanın içinde, beni bekleyen önlü gerçekler varken olmazdı bu."
"Tamam," dedi. "Ne kadar önemli olduklarını bileme ama onlar senindir. Yine de beni merakta bırakmasan olmaz mı? Nasıl oldu bu iş?"

"Öğle yemeğinin hemen sonrasında," dedim. "Yemeğimi Gerard'la birlikte limanda yemiştım. Sonra Benedict beni Koz Kartı'yla yukarı taşıdı. Odama döndüğümde, kapının altından atıldığı anlaşılan bir not buldum. İkinci vakti, Tekboynuz Kozu'sunda özel bir görüşme talep ediliyordu. 'Caine' diye de imzalanmıştı."

"Not hâlâ sende mi?"

"Evet." Cebimden güç bela çıkartıp ona uzattım. "Al."

İyice inceledi, başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum," dedi. "Bu onun yazısı olabilir -şayet alelacele yazdıysa- ama sanmıyorum."

Omuz silktim. Notu geri aldım, katlayıp kaldırdım.

"Her neyse. Ata binme zalimetine girmemek için ona Koz'uyla ulaşmayı denedim. Ama yanıt vermiyordu. Bunu, eğer o kadar önemli idiyse, bulunduğu mekânı gizli tutmak için yaptığını düşündüm. Böylelikle bir ata atlayıp oraya gittim."

"Nereye gittiğini hiç kimseye söyledin mi?"

"Hiç kimseye. Bununla beraber, atı terletmeye karar verdim ve gayet hızlı bir şekilde sürdüm. Bunun nasıl olduğunu görmedim, ama ağaçlığa geldiğimde onu orada yatarken gördüm."

AMBER YILLIKLARI - 1

Aüfü- Gırtlığı kesilmişti ve az ötedeki çalılarda bir kıpırtı var-
ij Atı dosdoğru adama sürdüm, üzerine atladım, onunla do-
yuştum, öldürmeye mecbur oldum. Tüm bu süre boyunca hiç
konuşmadık."

"Doğru adamı yakaladığından emin misin?"

"Bu şartlar altında ne kadar emin olunabilirse. İzleri Ca-
ioe'e kadar gidiyordu. Elbiselerinde taze kan vardı."

"Kendi kanı da olabilir."

"Tekrar bir bak. Hiç yara bere yok. Boynunu kırdım. Tabii
ki benzerlerini daha önce nerede gördüğümü anımsadım, bu
yüzden kaptığım gibi sana getirdim onu. Ama sen anlatmaya
başlamadan önce bir şey daha var... Küçük bir bağlantı." İkinci
notu çıkarıp ona uzattım. "Yaratığın üzerindeydi bu. Onu
Caine'den aldığını tahmin ediyorum."

Random notu okudu, başıyla evetleyip geri uzattı.

"Senden, Caine'e yazılmış, orada olmasını rica ediyor. Evet,
anlıyomm. Hiç şüphesiz..."

"Hiç şüphesiz," diye bitirdim. "Hem benim elyazımı da an-
dırıyor doğrusu... en azından ilk bakışta."

"Oraya ilk varan sen olsaydın acaba ne olurdu?"

"Muhtemelen hiçbir şey," dedim. "Sağ ve kötü durumda
olurdum... öyle görülüyor ki beni bu halde istediler. İşin sırrı
oraya doğru sırayla varmamızı sağlamaktı ve ben olanları ka-
cırarak kadar yavaş gitmemiştim."

Başıyla bana katıldı.

"Zamanlamanın inceliğine bakılırsa," dedi, "durumu yakın-
dan bilen, buradan, saraydan biri olmalı. Bir fikrin var mı?"

Gülümseyip bir sigara çıkardım. Yakıp, tekrar güldüm.

"Ben daha yeni döndüm. Sen başından beri buradaydın,"
dedim. "Bugünlerde benden en çok nefret eden kim?"

"Bu can sıkıcı bir soru, Corwin," dedi. "Herkesin bir 1<ruk acısı var. Normal şartlar altında Julian'ı aday gösterird' Ama bu duruma pek uymuyor."

"Nedenmiş o?"

"Cain'le o çok iyi anlaşıyorlardı. Yıllardır. Birbirlerini beraber takılırlardı. Su sızmazdı aralarından. Julian soğuk k" çük hesaplar peşinde ve en az anımsadığın kadar iğrençti Ama eğer sevdiği biri vardiysa, o Caine'di. Bunu, sırf seni kötü duruma düşürmek için bile olsa ona yapacağını sanmıyorum. Hem tek arzusu onu öldürmek olsa bunu yapmak için başka bir çok yol seğebilirdi."

İçimi çektim.

"Sırada kim var?"

"Bilmiyorum. En ufak bir fikrim yok."

"Peki. Gelecek tepkileri nasıl yorumkuyorsun?"

"Hapı yuttun, Convin. Ağzınla kuş tutsan da herkes senin yaptığını düşünecektir."

Başımla cesedi işaret ettim. Random başını olumsuz anlamda salladı.

"Pekâlâ suçu üzerine yıkmak üzere Gölge'den bulup getirdiğin salağın teki olabilir." .

"Biliyoam," dedim. "Ne ilginçtir ki, Amber'e dönüşümle, kendimi avantajlı bir konuma yerleştirmek için ideal bir zamanda varmış oldum."

"Mükemmel bir zamanda," diye doğmladı Random. "İsteddiğini elde etmen için Eric'i öldürmen bile gerekmedi. Şans yüzüne güldü."

"Evet. Yine de buraya ne yapmak için geldiğim bir sır değil ve özel silahlarla donanmış ve buraya yerleştirilmiş olan yabancı askerlerimin çok olumsuz duygular uyandırmaya başla-

A

AMBER YILLIKLAR] - 1

an meselesi. Beni bundan koruyan, şu ana kadar harici tehditin varlığı oldu. Üstüne üstlük, bir de gelişimden önyaptığımdan kuşku duyulan şeyler var... Benedict'in hiztliierini katletmek gibi. Bir bu eksikti..."

"Evet," dedi Random, "daha ağzını açtığın anda anladım. cen ve Bleys yıllar önce Amber'e saldırdığınızda, Gerard do-?nanmanın bir kısmını, sizin yolunuzu açacak şekilde kaydırmıştı. Halbuki Caine seninle savaşa tutuşup donanmanı batırdı. Şimdi o öldüğüne göre, sanıyorum tüm donanmanın başına Gerard'ı geçireceksin."

"Başka kimi geçirebilirim ki? Bu işe uygun tek adam o."

"Bununla birlikte..."

"Bununla birlikte. Tamam, kabul ediyorum. Eğer konumu mu güçlendirmek için birisini öldürecek olsaydım, mantıklı seçim Caine olurdu. Bu doğru, kahrolasınca gerçek."

"Bunun altından nasıl kalkacaksın?"

"Herkesle olanları anlatıp ardında kimin olduğunu keşfetmeye çalışacağım. Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Sana nasıl yalancı şahitlik yaparım, diye düşünüyordum ama pek umut vaat etmiyor."

Başımı iki yana salladım.

"Bana çok yakınsın. Bunun ne kadar sağlam olmasını sağlasak da muhtemelen ters tepki gösterecektir."

"Hiç kabullenmeyi düşündün mü?"

"Evet. Ama meşru müdafaa şıkkı devre dışı. Ortada kesik bir gırtlak varsa şaşırtmaca söz konusu olmalı. Onun adice bir şeyler yapmak üzere olduğuna dair sahte deliller uyduayıp, Amber'in iyiliği için öldürdüğümü söylemeyi midem kaldırmaz. Bu şartlar altında düzmece bir suçu üstlenmeyi ise kesinlikle reddediyorum. Adım kötüye çıkar."

477

ROGER ZELAZNY

"Ama gerçekten sıkı bir ünün olurdu."

"Yürütmek istediğim şey için yanlış türde bir ün. Havnu da geç."

"Hepsi bu, öyleyse... yani hemen hemen."

"Hemen hemen' mi? Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kısıp sol elinin başparmağını incelemeye bas!

"Bana öyle geliyor ki, madem birileri seni resmin dışına karmaya bu kadar meraklı, çerçevenin sık sık değişebileceğini düşünmenin tam vakti."

Bunu kafamda tartıp sigaramı bitirdim.

"Fena değil," dedim. "Ama şu anda harcayabilecek başka erkek kardeşim yok. Julian'ı bile harcayamam. Hem o üzerine suç atılması en az mümkün olan kişi."

"Aileden olması şart değil," dedi. "Etrafta olası güdülere sahip bir sürü Amber soylusu var. Sözgelimi Sör Reginald..."

"Unut bunu, Random! Suçu başkalarına yıkmak da yok."

"Peki. Öyleyse küçük gri hücrelerimi tükettik demektir."

"Umarım hafızadan sorumlu olanları değildir."

"Tamam."

İç geçirdi. Gerindi. Ayağa kalktı, odanın diğer sakininin üzerinden geçti ve pencerenin yanında durdu. Perdeleri aralayıp bir süre dışarı baktı.

"Tamam," diye tekrarladı. "Anlatacak çok şey var..."

Sonra yüksek sesle hatırladı.

478

2

Seks listelerin büyük bir kısmında başı çekse de, hepimizin arada bir yapmaktan hoşlandığımız şeyler vardır. Benim için, Corwin, bunlar davul çalmak, gökyüzünde olmak ve kumar oynamaktır... özel bir sırası yok. Şey, belki planörlerle, balonlarla ya da çeşitli şekillerde süzülme diğerlerinden biraz daha önde olabilir, ama bu insanın mihaliyle de ilgili. Demek istediğim, başka zaman sorsan belki diğerlerinden birini söyleyebilirim. O anda en çok neyi istediğine göre değişir. Her neyse, birkaç yıl önce burada, Amber'deydim. Pek bir şeyle uğraştığım yoktu. Sadece ziyaret ediyor ve sıkıntı veriyordum. Babam hâlâ ortalıktaydı, onun o huysuzluk dönemlerinden birine girmek üzere olduğunu fark edince bir yürüyüşe çıkmayı aklıma koydum. Uzun bir yürüyüşe. Bana karşı ilgisinin, ona olan uzaklığımın ters bir fonksiyonu olarak arttığını bir çok sefer gözlemlemişimdir. Bana ayrılık hediyesi olarak güzel bir kırbaç vermişti... sanırım sevgi sürecini hızlandırmak için. Yine de çok güzel bir kırbaçtı bu -gümüş kabartmalı, ipince işlenmiş- ve iyi de kullandım onu. Tüm basit zevklerimin bir arada toplandığı, Gölge'nin küçük, kuytu bir yerinden> aramaya karar vermiştim.

Uzun bir yolculuktan> ayrıntılarla canını sıkmayacağım- ve

ROGER ZELAZNY

böyle yerlerin hep olduğu üzere, Amber'den çok n? ı

ZaktayHı

Bu sefer bilhassa önemli bir şahıs olacağım bir ver ar rarruyor-

dum. Böylesi, ne kadar sorumluluk almak istediğine r,x 6 lc sore,]g.

sa sürede ya çok can sıkıcı, ya da zor olur. Sorumsuz be ra etmez herifin teki olmak ve sadece keyif çatmak istiyord Texorami, ateşli gündüzleri, uzun geceleri, iyi müziği mi dört saat kumarı, her sabah düelloları ve düello saatler' I bekleyemeyenler için arada kavga dövüşü olan büyük ve o niş bir liman şehriydi. Hava akıntılarysa muhteşemdi. İki gün- de bir gökyüzünde sörf yapmaya çıktığım, küçük, kırmızı bir planörüm vardı. Harika bir yaşantıydı. Duvarların da neredey-

se müşteriler kadar fazla terlediği ve dumanın ışıkları sütlü akıntılara çevirdiği bir bodrum katında gece gündüz davul çaldım. Çaldıktan sonra da hareket peşine düşerdim, genellikle kadınlar, ya da kartlar. Gecenin geri kalanı da böyleydi. Kahrolasica Eric! Aklıma geldi de... Bir seferinde beni iskam-bil kâğıtlarıyla hile yapmakla suçlamıştı, biliyor musun? Üstelik neredeyse hile yapmayacağım tek şey bu iken. Kâğıt oyun-larını ciddiye alırım. Bu konuda hem iyiyimdir, hem de şans-lı. Eric ise her ikisi de değildi. Onun sorunu şuydu, öyle çok konuda başarılıydı ki, başka insanların daha iyi becerdiği şey-ler olabileceğini bile kabullenemiyordu. Eğer onu herhangi bir konuda sürekli yenilgiye uğratiyorsan, bu, hile yaptığın anla-mına gelirdi. Bir gece bu konuda münakaşa çıkardı -iş ciddi-ye binebilirdi- ama Gerard ve Caine araya girdiler. Caine'in hakkını yememeli. O sefer benden yana çıkmıştı. Zavallı.- Çok kötü bir ölümdür, biliyor musun? Gırtlığı... Şey, neyse, iş-te, Texorami'deydim, müzik ve kadınları yaşıyor, kumarda ka-zanıyor, gökyüzünde at koştumyordım. Palmiye ağaçları ve gece açan şebboylar. Bir sürü güzel liman kokusu... bilirsin İŞ" 4 80

AMBER YILLIKLARI - 1

baharatlar, kahve, katran, tuz. Centilmenler, tüccarlar ve iş-[t)

iler., bir çok yerdekiyle aynı şeyler. Denizciler ve binbir çe- ,jt yolcu gelip giderdi. Benim gibi, her şeyin sınırlarında gezi-nen insanlar. Texorami'de mutluluk içinde iki seneden fazla geçirdim. Diğerleriyle pek bağlantım olmadı. Ara sıra Kozlar sayesinde kartpostalvari merhabalar, o kadar. Amber aklımdan »?bir hayli uzaklaşmıştı. Tüm bunlar, ben bir gece elimde ful ile oturur ve karşımdaki herif blöf yapıp yapmadığımı kestirmeye çalışırken değişiverdi.

Karo Valesi benimle konuşmaya başladı.

Evet, aynen böyle başladı. Kafam zaten bir acayıpti. Bir çift seti daha yeni bitirmiştim ve azıcık uçuyordum. Gün boyunca planörde süzülmekten ve bir önceki gece uyumamaktan dola-yı, fiziksel bakımdan da gergindim. Daha sonraları, ne zaman elimde kart varsa -ne kartı olduğu fark etmez- ve birisi be-nimle bağlantı kurmaya çalışırsa bu şekilde görmeme yol aç-

nın Koz Kartlarıyla aramızdaki zihinsel bir acayiplik olduğuna karar verdim. Normalde, çağrıyı yapan biz olmadığımız sürece mesaj bizi elimiz boşken bulur elbette. Belki de o vakit ayağı biraz kaymış olan bilinçaltım, alışkanlıktan dolayı eldeki desteklere tutunuvermişti. Ama daha sonraları merak etmemi gerektirecek nedenlerim oldu. Gerçekten de bilmiyorum. Vale bana, "Random," diye seslendi. Sonra yüzü bulanıklaştı ve "Bana yardım et," dedi. O sırada kimliğine dair bir fikir edinmeye başlamıştım, ama zayıftı. Sonra yüz tekrar kendini toparladı ve haklı olduğumu gördüm. Brand'di. Çok kötü haldeydi ve bir şeye bağlanmış, ya da zincirlenmiş gibiydi. "Bana yardım et," dedi bir kez daha. "Buradayım," dedim. "Sorun nedir?" "...tutsağım," dedi ve anlayamadığım birşeyler daha.

481

ROGER ZELAZNY

"Nerede?" diye sordum.

Bunun üzerine başını iki yana salladı.

"Seni getiremem," dedi. "Koz Kartı'm yok ve çok

Uzun yoldan gelmek zorunda kalacaksın..."

Ona, bağlantıyı Koz Kartı olmadan nasıl sağladığını sordum. Nerede olduğunu öğrenmek birinci sırada geliyorcu.

Onu nasıl bulabileceğimi sordum.

"Çok dikkatli bak," dedi. "Her gördüğünü anımsamaya çalış. Sana yalnızca bir kez gösterebilirim. Silahlı gel..."

Sonra manzarayı gördüm... omzunun üzerinden, mazgalı bir siperin penceresinden. Emin olamadım. Amber'den uzaklarda, gölgelerin delirdiği bir yerdeydi. Benim gitmekten hoşlandığımdan daha uzakta. Kırışık, değişen renkli. Alev alev. Gökyüzü bir güneş olmadığı halde aydınlıktı. Gökte planörler gibi süzülen kayalar. Brand orada, bir tür kuledeydi... o akışkan manzarada küçük bir durağanlık noktası. Hepsini aklıma kaydettim. Kulenin dibinde çöreklenmiş o varlığı da. Parlak. Prizmatik. Görünüşe bakılırsa bir tür bekçiydi... dış hatlarını seçemeyeceğim, gerçek boyunu tahmin edemeyeceğim kadar parlaktı. Sonra hepsi birden gidiverdi. Bir anda. Karşımdaki adam, dikkatimin uzun süreli dağılmasına sinirlensin mi, yoksa hastalandığım için endişelensin mi, diye karar vermeye çalışırken tekrar orada, gözlerimi Karo Valesi'ne dikmiş bakıyordum.

O elin ardından dükkânı paydos edip eve gittim. Yatağıma

uzandım, sigaramı tüttürüp düşündüm. Ben ayrıldığım sırada Brand hâlâ Amber'deydi. Ama daha sonraları onu sorduğumda hiç kimse onun yerini bilmediğini söylemişti. Yine o melankoli krizlerinden birine girmiş, bir gün aniden kurtuluvermiş ve atma atlayıp gitmişti. Hepsi buydu. Hiç mesaj da yok-

482

AMBER YILLIKLARI - 1

vte konuşuyor, ne de yanıt veriyordu.

tU-

Her açıdan düşünmeye çalıştım. Brand akıllıydı, hem de v Belki de ailenin en zekisiydi. Başı dertteydi ve yardımına j çağırmıştı. Eric ya da Gerard daha yiğit tiplerdi, belki mayaya seve seve atılırlardı. Sanırım Caine sırf merakını tatmin

tniek için giderdi. Julian, biz geri kalanlardan daha iyi görünmek ve babamın gözünde puan kazanmak için. Ya da en kolay, Brand babamı çağırabilirdi. Babam bu konuda birşeyler yapardı. Ama beni çağırmişti. Niye?

O anda aklıma, şu an içinde bulunduğu durumdan diğer kardeşlerden biri ya da bir kaçının sorumlu olabileceği geldi. Eğer babam onun tarafını tutmaya başladıysa... Evet. Bilirsin işte. Olumlu olanı ortadan kaldır. Yok eğer babamdan yardım isteyecek olursa kendi ayakları üzerinde duramayan bir çocuk duaimuna düşecekti.

Bu yüzden, avazım çıktığıınca bağınıp yardım çağırma dürtümü bastırdım. Brand çağırmişti ve Amberden birine onun dışarıya mesaj ilettiğini söylemekle onun boğazını kesiyor olmam kuvvetle muhtemeldi. Pekâlâ. Bu işten çıkarım neydi? Eğer işin içine tahta çıkma dahilse ve Brand gerçekten de gözdeyse, ona bu yardımı sunup beni hatırlamasını sağlamazsam halimin çok daha kötü olabileceğini düşündüm. Eğer değil idiyse... Başka her türlü olasılık sözkonusuydu. Belki evdeyken, kaza eseri birşeyler döndüğünü keşfetmişti, bilmenin işe yarayabileceği birşeyler. Onun Koz Kartları'nı devre dışı bırakmak için kullandığı yöntemi bile merak ediyordum. O yüzden, tek başıma gitmeye ve onu kurtarmayı denemeye karar vermemi sağlayan şey merakı desem yeridir.

Kendi Koz Kartlarımın tozunu sildim ve ona tekrar ulaşmayı denedim. Senin de tahmin edebileceğin gibi, yanıt gelmedi.

483

ROGER ZELAZNY

O gece güzel bir uyku çekip sabahleyin bir daha deneri-
ne yanıtız. Pekâlâ, daha fazla beklemenin bir âlemi y
Kılıcımı temizledim, karnımı tıkabasa doldurdum d

' ayarık

lı elbiseler giydim. Bir de polaroid camlı koruyucu göz]-t
dim. Orada ne işe yarayacağını bilemiyordum ama o bet ?
ratık müthiş parlaktı... ve aklına gelebilecek fazladan bire
*£yks

ri denemek asla göz çıkarmaz. Bunu demişken, bir de tah
ca aldım. İşe yaramayacağına dair bir his vardı içimde halH
da çıktım. Ama dediğim gibi, denemeden bilemezsin.
Vedalaştığım tek kişi bir diğer davulcuydu, çünkü ayrılma
dan önce davul setimi ona bırakmak için uğramıştım. Davul-
larıma iyi bakacağını biliyordum.

Sonra hangara gittim, planörü hazırladım, havalandım ve
uygun bir hava akımı yakaladım. Bunu yapmanın iyi bir yolu
gibi gözük müştü.

Hiç Gölge'nin içinde gökte süzöldün mü bilmiyomm,
ama... Hayır mı? Neyse, kara yalnızca kuzeyde soluk bir çizgi
halini alana kadar denizin üzerinde ilerledim. Sonra akımdaki
suları kobalta çevirdim, şahlanmasını ve ılıdayan sakallarını
saçmasını sağladım. Rüzgâr değişti. Döndüm. Kararan bir gö-
ğün altında dalgalarla sahile doğru yarıştım. Nehir ağzına var-
dığım da Texorami gitmiş, yerini kilometreler boyunca uzanan
bataklığa bırakmıştı. Karanın içlerine doğru hava akımını takip
ettim, nehrin edindiği yeni kıvrımlar ve düğümlerin üzerinden
defalarca geçtim. Rıhtımlar, yollar, trafik, hepsi gitmişti. Ağaç-
lar yüksekti.

Bulutlar batıda kümelenmişlerdi, pembe, inci rengi ve sarı.

Güneş turuncudan kırmızıya, kırmızıdan sarıya kaydı. Başını mı sallıyorsun? Görüyorsun işte, güneş şehirlerin bedeliydi- Acelem olduğunda nüfusu azaltırım... ya da doğa unsurlarının

484

AMBER YILLIKLARI - 1

, nll tutarım. O yükseklikte insan elinden çıkma şeyler çok •kkat dağıtıcı bir hal alabilir. Gölgelemeler ve doku benim her şey olur. Süzölmek farklıdır derken, kastettiğim buy-

du. göyleükle, ağaçlar yerini yeşil bir yüzeye bırakıncaya ka- ? r batıya gittim; bu yeşil de hemen soldu, dağıldı, kahveren- jVe, sarımsı kahverengiye ve sarıya döndü. Açılıp kolay ufa- lanır hale geldi, beneklendi. Bunun bedeli bir fırtınaydı. İçin- de olabildiğince ilerledim, şimşekler yanıbaşımda çatallanınca rüzgârın küçük planöre fazla geleceğinden endişelenmeye başladım. Hemen hafiflettim, ama çabamın karşılığı aşağıda daha fazla yeşillik oldu. Yine de fırtınadan, arkamda sabit ve parlak, sarı bir güneşle sıyrılmayı başardım. Bir süre sonra aşı- ğının tekrar çıplak, dört bir yana uzanan çöle dönüşmesine izin verdim.

Derken güneş küçüldü ve bulut şafakları yüzünü kamçıla- yarak geçmeye, onu yavaş yavaş silmeye başladılar. Bu, beni Amber'den uzun zamandır hiç olmadığı kadar uzağa götü- ren kestirme yoldu.

Sonra güneş kaybolmuş ama ışık kalmıştı, hâlâ eskisi kadar parlak, ama yönsüz ve tekinsizdi. Gözlerime oyunlar oynuyor, perspektifin içine ediyordu. Daha da alçaldım, görüş alanımı sınırladım. Çok geçmeden koca kayalar belirdi ve hatırladığım Şekilleri yaratmak için uğraştım. Yavaş yavaş bu da oldu. Bükölüp akma etkisini elde etmek bu koşullar altında da- ha kolaydı, ama etkiyi üretmek fiziksel açıdan rahatsız ediciydi. Planörü yönlendirmedeki becerimi ölçmeyi bile zorlaştırı- yordu. Düşündüğümde daha da alçalmıştım, az kalsın o ka- yalardan birine çarpacaktım. Nihayet hatırladığım gibi duman- 'ar yükseldi, ateşler etrafta raksetmeye başladı... belli bir düze-

485

ROGER ZELAZNY

ni takip etmiyor, çatlaklardan, deliklerden, mağara - dan, şuradan buradan çıkıyorlardı. Kısacık bak ^ anımsadığım gibi, renkler söz dinlememeye başladılar A ^ ? Ardın

dan kayaların asıl hareketi geldi... ebemkuşaklarını bun tıkları bir yerde düzensiz tekneler gibi sürükleniyor rü> - geziniyorlardı.

O sırada hava akıntıları çıldırmıştı. Bir fiskiyedeki gibi 1 biri ardından yukarı fırlıyorlardı. Elimden gelenin en iyis' ? yapıp mücadele ettim onlarla, ama bu irtifada daha her sev' uzun süre kontrol altında tutamayacağımı biliyordum. Hatır sayılır bir yüksekliğe çıktım, uçağın dengesini sağlamaya çalış- tığım sırada bir süreliğine her şeyi unuttum. Tekrar baktığım- da, gördüğüm şey kara buzdağlarının serbest stil tekne yarış- larından farksızdı. Kayalar yanıyor, birbirleriyle çarpışıyor, geriliyor, tekrar birbirlerine vuruyor, topaç gibi dönüyor, açık yerlerde kavisler çiziyor, birbirlerinin içinden geçiyorlardı. Derken darbe aldım, önce aşağı, sonra yukarı zorlandım... ve

kanat payandalarından birinin pes ettiğini gördüm. Gölgele-
ri son kez düzelttim ve tekrar baktım. Kule uzaklarda görünmüş-
tü, dibindeyse buzdan ve alüminyumdan daha parlak bir şey
vardı.

Bu son müdahale yetmişti. Tam rüzgârların bilhassa pis bir
işe kalkıştığı an farkına vardım bunun. Ardından birkaç kablo
koptu ve aşağının yolunu tuttum... bir şeleden aşağı kaymak
gibi-
ydi. Burnu düzelttim, çılgınca alçaldım, nereye gittiğimizi
gördüm ve son anda aşağı atladım. Zavallı planör o yerinde
duramayan yekpare kayalardan birine vurup dümdüz oldu.
Tüm sıyrıklarım, yaralarım, şişen yerlerime değil de daha
çok ona üzüldüm.

Sonra elimi çabuk tutmam gerekti, çünkü bir tepe üzerime
4 8 6

AMBER YILLIKLARI - 1

.0ğru hızla geliyordu. Şans varmış ki ikimiz de farklı yön-
lere manevra yaptık. Onları hareket ettiren gücün ne olduğuna da-
jr en ufak bir fikrim yoktu ve ilk başlangıçta devinimlerinde
bir düzen görememiştim. Ayağımın altındaki zemin ılıktan çok
sıcağa kadar değişiyor, yer yer alev fiskeyelerine, sayısız açık-
lıktan sızan iğrenç kokulu gazlara rastlanıyordu. Zorunluluk-
tan dolayı eğri büğrü bir rota takip ederek kuleye doğru hızla
ilerledim.

Mesafeyi katetmek epey sürdü. Tam olarak ne kadar sür-
düğünden emin olamıyordum, çünkü zamanın akışını takip et-
mem mümkün değildi. Ama o sırada ilgi çekici bazı düzenli-
likler fark etmeye başlamıştım. İlk, büyükçe kayalar küçük-
lerden daha büyük bir hızla hareket ediyorlardı. İkincisi, bir-
birlerinin etrafında yörüngeye oturmuş gibiydiler... iç içe da-
ireler, büyükler küçüklerin etrafında, yine de hareket etmeyen
bir teki bile yoktu. Belki de hareketin baş sorumlusu -bir yer-
lerdeki- bir toz taneciği ya da tek bir moleküldü. Bu olayın
merkezini bulmak için ne vaktim, ne de isteğim vardı. Bunu
aklımdan çıkarmadan, bir yandan ilerleyip bir yandan da göz-
lemlemeyi sürdürdüm ve bir takım kayaların çarpışmalarını
epey önceden talimin edebilir hale geldim.

Böylece Random adlı çocuk kara kuleye geldi, tabancası
bir elinde, kılıcı diğerinde. Gözlüğüm boynumda asılıydı. Tüm
bu dumanın ve akıl karıştıran ışığın altında, kesinlikle elzem
bir hal almadan takmamaya niyetliydim.

Sebebi her ne idiye, taşlar kuleden sakınıyorlardı. Kule bir
tepenin üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu, ama yakla-
şıkça farkına vardım ki, kayalar kulenin hemen yakınında bir
çanak oymuşlardı. Ama bunun bir ada mı, yoksa yarımada mı
olduğu bulunduğum taraftan anlaşılmıyordu.

4 87

ROGER ZELAZNY

Çatlaklardan ve deliklerden fıskıran alev fiskeyeler
uzak durarak, çakılların ve dumanın içinden atıldım, ism-,
kendimi yoldan uzaklaştırıp bir yamaca tırmandım. Sonra l
saçık bir süre için, kulenin görüş alanının hemen aşı-
nH bir noktada bekledim. Silahlarımı gözden geçirdim, nefesi
düzenledim, koruyucu gözlüğümü taktım. Hepsini hazır olun ?
zirveyi aşım çömeldim.

Evet, güneş gözlüğü işe yararmıştı. Evet, yaratık bekliyordu

Korkutucuydu, çünkü kimi yönlerden güzel sayılabilirdi. Fıçı genişliğinde bir yılan gövdesi, devasa bir çatal çekici andıran, ama burnuna doğru gitgide incelen bir başı vardı. Gözleri soluk mu soluk bir yeşildi. Cam kadar şeffaftı, pullarını ışıret eden belli belirsiz, ipince çizgiler gözüküyordu. Damarlarında akan şey her ne idiye, o da nispeten berraktı. İçine gözlerini dikip duruma göre opak ya da dumanlı gözükken iç organlarını seyredebilirdin. Yaratığın işleyişini izlerken dikkatin dağılabilirdi bile. Başının etrafında, boynunu saran, camdan kıllara benzeyen gür bir de yelesi vardı. Beni gördüğü zaman ki hareketi, başını kaldırışı ve ileri doğru sürünüşü suyun çağlayışı gibiydi... yaşayan bir su, yatağı ve kıyıları olmayan bir nehirdi adeta. Beni olduğum- yere neredeyse mihlayan şey ise midesindekileri görebiliyor oluşumdu. İçinde kısmen sindirilmiş bir adam vardı.

Tabancayı doğrulttum, en yakındaki gözüne nişan aldım ve tetiği çektim.

Bunun bir işe yaramadığını sana söylemiştim zaten. Ben de silahı yere fırlattım, sola sıçradım, sonra sağa zıpladım, kılıcım la gözüne doğru atıldım.

Sürüngen hatlarına sahip yaratıkları öldürmenin ne kadar güç olabileceğini bilirsin. Onu hemen kör etmeye ve dilini

488

AMBER YILLIKLARI - 1

srneye karar vermiştim. Sonra ayağım tez olduğu için kafanı koparana kadar sıkı birkaç vuruş indirebilirdim. Ardından, nücaya kadar düşüm düşüm düşümlensindi. Bir yandan ?a hâlâ bir insanı sindirmeye devam ettiği için uyusuk olma guu umuyordum.

Eğer uyusuk hali bu idiyse, iyi ki daha önce yolum düşmeffliş oralara. Başını kılıcımın yolundan çekip, ben daha dengemi bulamadan üzerine indiriverdi. Burnu göğsümü sıyırıp geçti ve devasa bir çekicin bana vurduğunu hissettim. Yere serilivermişim.

Menzil dışına çıkmak için yuvarlanmayı sürdürdüm, toprak bendin kıyısında durdum. Yaratık kendini düzleştirdi, ağırlığının büyük kısmını benim tarafıma sürükledi, sonra şahlandı ve başını tekrar eğdi, neredeyse beş metre üstümde durdu. Kalıbım üzerine bahse girerim ki Gerard saldırmak için o ânı seçerdi. Koca piçkurusu o hayvanı kılıcıyla öne koşturur, yaratığı ikiye bölerdi. Yaratık üzerine devrilip tepinirdi belki, ama bir iki sıyrıkla kurtulurdu. Belki kanayan bir burunla. Benedict olsa gözü iskeleamazdı. Şu ana kadar her bir gözü bir cebine indirmiş, Clausewitz'e bir dipnot yazarken bir yandan da kelleye top oynuyor olurdu. Ama bunlar hakiki kahraman tipler. Ben, iki elim kılıcın kabzasında, dirseklerim kalçama dayalı, başım mümkün olduğunca yoldan çekili vaziyette, oracıkta öylece durdum. Kaçıp, 'benden bu kadar' demeyi bin kez yeğlerdim. Ama biliyordum ki buna kalkışsam şu kafa üstüme inip beni yamyassı ederdi.

Kulenin içinden gelen bağırışlar fark edildiğimi gösteriyordu, ama olan biteni görmek için başımı çevirecek değildim. Sonra yaratığa sövmeye başladım. Onun saldırmasını ve işin şu ya da bu şekilde bitmesini istiyordum.

489

ROGER ZELAZNY

Nihayet saldırdığında ayaklarımı değiştirdim, gövde mi b"u tüm, kılıcın ucunu hedefime savurdum.

Sol yanımda sadmeyle kısmen hissizleşmişti, yere otuz sanır gömülmüş gibi hissediyordum kendimi. Her nasılsa ayab kalmayı başarmıştım. Evet, her şeyi mükemmel şekilde yapmıştım. Manevra tasarlandığı gibi sonuçlanmıştı.

Hayvana düşen kısım dışında. O, gerekli ölüm spazmlarıyla kasılmıyordu.

Aslını istersen, yükselmeye başlamıştı.

Kılıcımı da beraberinde götürmüştü. Kılıcın kabzası sol gözünün yuvasından dışarı çıkmış, kılıcın ucuysa ensesindeki dikenlerden biri gibi başının arkasından fırlamıştı. Saldırı takımının hıpsı yuttuğuna dair bir his vardı içimde.

O anda kulenin en altındaki bir açıklıktan -ağır ağır, tedbirlice- bazı şekiller çıkmaya başladı. Silahlı ve çirkin görünümündü ve benim tarafımı tutmayacaklarını hissediyordum.

Pekâlâ. Ne zaman kâğıtları bırakıp bir başka gün daha iyi bir el gelmesini ummak gerektiğini bilirim.

"Brand!* diye bağırdım. "Ben Random! İçeri gelemiyorum! Kusuruma bakma!"

Sonra döndüm, koştum ve kenardan aşağı, kayaların huzursuz edici işler çevirdiği yere atladım. Aşağı inmek için en iyi zamanı seçip seçmediğimi merak ediyordum.

Tıpkı birçok şeyde olduğu gibi, yanıt hem evet, hem de hayırdı.

O an geçerli olanlar haricinde pek fazla nedenden dolayı yapmayacağım bir sıçrayıştı bu. Aşağıya sağ salım indim, ama o kadar. Sersemlemiştim ve uzunca bir süre ayak bileğimi kırdığımı sandım.

490

AMBER YILLIKLARI - 1

Beni tekrar harekete geçiren, yukarıdan gelen bir hışırtı ve etrafımdaki çakılların sesi oldu. Gözümü düzeltip başımı kaldırdığımda, yarattığın aşağı inip defterimi dürmeye karar verdiğini gördüm. Yokuş aşağı hayaletimsi yolundan kıvrılarak iniyordu, başının şişlediği kısmı koyulaşmış ve donuk bir hal almıştı.

Biraz doğruldum. Dizlerimin üzerinde durdum. Ayak bileğimi yokladım, kullanamıyordum. Etrafta koltuk değneği görevi görececek bir şey de yoktu. Pekâlâ. Ben de süründüm. Uzağa. Yapacak başka ne kalmıştı ki? Elimden geldiğince arayı açmalı, bunu yaparken de iyi düşünmeliydim.

Kurtuluş bir kayaydı... daha küçük, daha yavaş olanlardan, kamyonet boyutunda bir tanesi. Yaklaştığını gördüğümde üzerine çıkabileceğim ulaşım aracının bu olduğu geldi aklıma. Belki güvenlik de sağlayabilirdi. Görünüşe göre daha hızlı ve gerçekten dev boyutlarda olan kayalar daha çok hasar alıyorlardı.

Bunu aklıma koyup benimkine eşlik eden büyük kayaları izledim, yollarını ve hızlarını hesapladım, tüm sistemin devinimini ölçmeye çalıştım, kendimi o an için, o çaba için hazırladım. Bir yandan da hayvanın yaklaşmasını dinledim, askerlerin uçumun kenarından bağırdıklarını duydum, birileri bana şans tanıyor mu, tanyorsa bu ne olabilir, diye merak ettim.

Vakit geldiğinde işe koyuldum. İlk büyük kayanın yanından hiç zorlanmadan geçtim, ama diğerinin uzaklaşmasını beklemem gerekti. Şansımı zorlayıp sonuncusunun yolunu kestim. Zamanında ulaşmak için bunu yapmaya mecburdum. Doğru anda doğm noktaya ulaştım ve gözlemekte olduğum yerlere tutunup, kendimi yukarı çekemeden önce aşağı yukarı beş metre sürüklendim. Sonra taşın konforsuz tepesine

491

ROGER ZELAZNY

çıktım, uzanıp geriye baktım.

Kıl payı olmuştu. Aslına bakarsan olmaya da devam yordu, çünkü hayvan hızını bana uydurmuş, dönen büyült t yaları sağlam gözüyle izliyordu.

Yukarıdan hüsrana dolu bir feryat duyuldu. Sonra adamı yarattığı yüreklenendirici nitelikte olduğunu talimin ettiğim bir şeyler bağırarak yokuştan aşağı inmeye başladılar. Bileğimi ovmaya koyuldum. Gevşemeye çalıştım. Hayvan karşıya varmış, bir diğer yörüngesini daha tamamladığı sırada büyük kalyalardan ilkinin arkasından geçiyordu.

Bana varmadan önce Gölge'yi kaydırarak ne kadar uzaklaşabilirdim? Merak ediyordum. Doğru, muntazam bir devinim dokuların değişimi vardı...

Yaratık ikinci kayayı bekledi, sürünerek arkasından geçti, hızını yine bana uydurdu, yaklaştı.

Ey gökte uçan Gölge...

Adamlar neredeyse yamacın aşağısına varmışlardı. Hayvan, iç uydunun bir sonraki geçişiyle yolun açılmasını bekliyordu. Beni tüneğimden kapabilecek kadar yükselebileceğini biliyordum.

...canlan da ez şu yarattığı!

Dönüp süzülürken Gölge'nin özünü yakaladım, bu hissin içine gömüldüm, dokularla uğraştım, olabildi muhtemele, muhtemeli gerçeğe çevirdim, incecik bir değişimle kıvama geldiğini hissettim, münasip zamanda, gereken o fiskeyi vurdum...

Elbette yarattığın kör tarafından geldi. Kontrolde çıkmış bir tır kasası gibi yan yatarak gelen koskoca bir kaya...

Onu iki kayanın arasında ezmek daha zarif olabilirdi. Yine de inceliklerle uğraşacak vaktim yoktu. Sadece yarattığı ezdir-

492

AMBER YILLIKLARI - 1

Ljp ve onu orada, granit trafiğinde can çekişmeye bıraktım. Bununla birlikte ezilmiş ve bükülmüş gövde açıklanamaz kjr şekilde ansızın yerden yükseldi ve kıvrılarak göğe doğru sürüklendi. Rüzgârlarca dövüldü, küçüldü, küçüldü, kayboldu.

Kayam beni ağır ağır, muntazam bir şekilde uzaklara taşıyordu. Tüm desen sürükleniyordu. Kuleden çıkan herifler kafa kafaya verip beni takip etmekte karar kıldılar. Bayırın dibinden uzaklaşıp düzlüğün üzerinde ilerlemeye giriştiler. Ama bunun büyük bir problem oluşturmayacağını düşünüyordum. Taş bineğimi Gölge'nin içinden sürüp onları dünyalarca geride bırakacaktım. Bu önümdeki en basit seçenektir. Onları hazırlıksız yakalamak hiç şüphesiz hayvanı hazırlıksız yakalamaktan daha zor olacaktı. Her şeye rağmen burası onların ül-

kesiydi; ihtiyatlıydılar ve sakatlanmamışlardı.
Gözlüğümü çıkarıp bileğimi tekrar sınıdım. Bir an için ayakta durdum. Çok acıyordu ama ağırlığımı da taşıyordu. Bir kez daha uzandım ve düşüncelerimi olup bitenlere verdim. Kılıcımı kaybetmişim ve kesinlikle en iyi halimde değildim. Girişimi bu şartlar altında sürdürmektense arkama bile bakmadan kaçmakla en güvenli, en akıllıca şeyi yaptığımı biliyordum. Mekân ve şartlar hakkında gelecek sefer daha şanslı olmamı sağlayacak kadar çok şey öğrenmişim. Tamam...
Gök tepemde aydınlandı, renkler ve gölgelik kısımlar o keyfi, başboş havalarını bir nebze yitirdiler. Etrafımdaki ateşler durulmaya başladı. Güzel. Bulutlar gökteki yerlerini bulmaya koyuldular. Harika. Çok geçmeden bir bulut kümesinin ardından yerel bir ışıltı belirdi. Muhteşem. O da çekildiğinde, güneş gökyüzünde bir kez daha asılı olacaktı.
Geriye baktım, hâlâ izlendiğimi görünce şaşırdım. Yine de,
493

ROGER ZELAZNY

onların Gölge'nin bu dilimindeki benzeşimleriyle gereğjn gilenememiş olabilirdim. Acelen varken her şeyin icabına hıttığını düşünmek hiç iyi değildir. O yüzden...
Tekrar kaydurdım. Kaya yavaşça rotasını, şeklini değiştirir. uydularını yitirdi, sonradan batı olacak düz bir çizgide oeridi. Yukarıda bulutlar dağılmıştı ve soluk bir güneş ışıklarım sçıyordu. Hızlandık. Bu, oradaki her şeyin hakkından gelmiş'i
Başka bir mekâna geldiğim şüphe götürmezdi.
Ama olmamıştı. Baktığımda, hâlâ geldiklerini gördüm
Doğrı, arayı biraz açmışım. Ama tam peşimden geliyorlardı
Peki, tamam. Bazen olur böyle şeyler.
Elbette iki ihtimal vardı. Zihnim tüm bu olan bitenler yüzünden hâlâ allak bullak olduğu için yüksek bir performans sergileyememişti ve onları da beraberimde çekmişim. Ya da bir değişkeni bastırmam gerekirken bir sabiti korumuştum... yani bir mekâna kaymış ve farkında olmadan takip unsurunu da şart koşmuştum. Öyleyse bunlar farklı kişilerdi, ama hâlâ takip ediyorlardı beni.
Bileğimi biraz daha ovdum. Güneş parlaklaşarak turuncuya döndü. Kuzeyden esen bir rüzgâr, toz ve kumdan bir perde kaldırıp arkama astı, çeteyi görüş alanımdan çıkardı. Artık bir dağ sırasının büyüyor olduğu batıya doğru hızla ilerledim. Zaman bir çarpılma safhasındaydı. Bileğim daha iyiydi. Dinlendim bir süre. Benimkisi bir kaya için hayli konforluuydu. Her şey somnsuzca işlerken yolculuğu bir cehennem sürüşüne çevirmek anlamsızdı. Ellerimi başımın arkasına koyup uzandım ve dağların yaklaşmasını seyrettim. Brand'i ve kuleyi düşündüm. Her şey bana verdiği bir anlık bakıştaki gibiydi. Elbette muhafızlar dışında. Gölge'nin uygun parçasını yarıp, kendi adamlarımı toplamaya, sonra geri dönüp oradaki-
494

AMBER YILLIKLARI - 1

riii burnundan getirmeye karar vermişim. Evet, o zaman her ey yoluna girecekti...
gir süre sonra gerindim, yüzüstü döndüm ve arkama baktım. B'r de ne göreyim, hâlâ takip etmiyorlar mı? Hatta arayı biraz kapatmışlardı bile.

Doğaldır ki öfkelen dim. Kaçmanın canı cehenneme, de-
ı djm! Kendileri kaşmmışlardı, şimdi de göreceklerdi.
Ayağa kalktım. Bileğim yan sancılıydı, yarı hissizleşmişti.
follarımı kaldırdım ve istediğim gölgeleri aradım. Buldum on-
ları.

Kaya ağır ağır düz rotasından çıkıp, bir kavis çizerek sağa
döndü. Kavis sıkılaştı, parabol çizerek savnıldım ve onlara
yöneldim, hızım gitgide artıyordu. Arkamdan bir fırtına kopa-
racak vaktim yoktu, gerçi bunu becerebilsem hoş bir ilave ola-
caktı.

Tepelerine indiğim sırada -aşağı yukarı iki düzineydi sa-
yıları- ihtiyatlı davranıp çil yavrusu gibi kaçışmaya başladılar.
Gerçi birkaçı bunu başaramadı. Bir kavis daha çizip olabildi-
ğince çabuk geri döndüm.

Birkaç cesedin üzerinden kanlar aktığı halde göğ e doğru
yükseldiğini görünce irkildim, ikisi benden yükseğe çıkmıştı
bile.

İkinci geçişimde, neredeyse üzerlerindeyken farkına var-
dım ki, geçtiğim sırada birkaçı kayanın üzerine sıçramıştı. Ke-
nardan yukarı çıkan ilk adam kılıcını sıyırdı ve üzerime atıldı.
Kolunu engelledim, silahını elinden aldım, adamı aşağı attım.
Sanırım ellerinin tersindeki malımızların farkına ilk o zaman
vardım. Mahmuzlarıyla yaralanmıştım.

O sırada aşağıdan fırlattıkları bir dizi tuhaf silaha hedef ol-
muştum, adamlardan ikisi daha kenardan çıkmaktaydı ve bir-
495

ROGER ZELAZNY

kaçı daha kayaya tırmanmış gibi gözüküyordu.

Evet, kimi zaman Benedict bile geri çekilir. Hiç değ'İ
kalanlara unutamayacakları bir şey vermişim.

Gölgeleri bıraktım, böğrüm e ve uyluğuma saplanmış
dikenli çarkları çekip çıkardım, adamlardan birini kılıç
kolunu budadıktan sonra karnından tekmeledim, bir son - L--
nin vahşice darbesinden kaçınmak için dizlerimin üstüne cöl r
tüm, karşı hamleml e bacalarına vurdum. O da aşağı düştü
Yukarıya tırmanmakta olan beş kişi daha vardı ve bir ke?
daha batıya doğru süzölüyorduk, geride kumların üzerinde
yeniden bir araya gelen bir düzine sağ adam ve tepelerinde
kanları akan, sürüklenen cesetlerle dolu bir gök bırakarak.
Bir sonraki adam karşısında avantaj bendeydi, çünkü onu
tam kenardan çıktığı sırada yakalamıştım. İşi bitti ve geriye
dört kişi kaldı.

Ama onunla uğraşırken üçü daha, aynı anda, üç farklı nok-
tadan çıkıvermişti.

En yakındakine saldırıp işini bitirdim, ama diğer ikisi tır-
manmayı başardılar ve üzerime çullandılar. Kendimi saldırıla-
rından kormaya çalışırken sonuncusu da çıktı ve diğerlerine
katıldı.

O kadar iyi değİllerdi ama ortalık kalabalıklaşmıştı ve etra-
fımda bir sürü sivri ve keskin uç başıboş dolaşıyordu. Savuş-
turmayı ve hareket etmeyi sürdürdüm, birbirlerine engel olma-
larını sağlamaya çalıştım. Kısmen başardım da, elime geçebi-
lecek en iyi düzeni yakaladığıma inandığımda üzerlerine atıl-
dım, birkaç yara aldım -bunu yapabilmek için biraz açık ver-
mem gerekiyordu- ama zahmetimin karşılığında bir kafatası
yardım. Adam kenardan aşağı düştü, ikinciye de bir uzuv ve si-

lah karmaşası içinde beraberinde götürdü.
496

AMBER YILLIKLARI - 1

[v]je yazık ki düşüncesiz öküz, ben darbemi indirdiğim sıraya sokmayı tercih ettiği kemikli bir bölgeye saplanıp kılıcımı da yanma almıştı. Bugün kesinlikle kılıç kaybetme inümdü, acaba yola çıkmadan önce günlük falıma baksam bunu okur muydum, merak ettim.
Her neyse, son adamın kılıç darbesinden kaçmak için hızla hareket ettim. Bunu yaparken ayağım zemindeki kanda kaydı ve kayanın önüne doğru düştüm. Eğer o şekilde aşağı inseydim taş tam üzerimden geçer, gelecekteki yolcuları şaşırıp güldürecek egzotik bir kilim gibi yamyassı olmuş bir Ransom bırakırdı orada.
Kayarken tutunacak yer aradım ve adam bana doğru birkaç hızlı adım atıp, arkadaşına yaptığım şeyi bana yapmak üzere kılıcını havaya kaldırdı.
Ayak bileğine tütündüm ve bu frenlemeyi bir güzel başardım... o arada birisi bana Koz Kartı'mla ulaşmak için o ânı seçmesin mi?
"Meşgulüm," diye bağırdım. "Sonra tekrar ara!" ve adam sendeleyip, bir tangırtıyla yandan aşağı giderken durmayı başardım.
Adam kilimlik mertebesine ulaşmadan önce ona ulaşmaya çalıştım ama yeterince çabuk değildim. Onu sorguya çekmek üzere sağ bırakmak istemiştim. Düşünüp taşınmak için taşın üzerine ve ortasına tırmandım.
Sağ kalanlar hâlâ beni takip ediyorlardı ama arayı epey açmıştım. Şu anda bir başka çıkarma kuvveti yüzünden endişeye kapılmam gereksizdi. Gayet güzel. Bir kez daha dağlara yönelmiştim. Çağırdığım güneş beni kavurmaya başlamıştı. Kanter içindeydim. Yaralarım canımı sıkıyordu. Susamıştım. Çok, ama çok yakında, diye kararımı verdim, yağmurun yağması

497

ROGER ZELAZNY

gerekliyordu. Her şeyden önce bunun icabına bakacaktım
Bu yüzden o yönde kaymanın ön hazırlıklarına »iri «
s" iştım.
kümelenen, kabaran, kararan bulutlar...
O aralarda bir yerlerde kendimden geçtim, bölük pörç'u
bir rüyada birisinin bana tekrar ulaşmaya çalıştığını ama bas
ramadığını gördüm. Tatlı karanlık.
Ani ve sert yağmurla uyandım. Göğün karanlığı fırtınadan
mı, yoksa akşamdan mı kaynaklanıyordu, bilemiyordum. Ama
hava serinlemişti, ben de pelerinimi serdim, ağzımı açıp sinüs-
tü yattım. Ara sıra pelerinimin suyunu sıkıyordum. Nihayet su-
suzluğum yatıştı, kendimi yine temiz hissettim. Kaya da öyle
ince görünümlü bir hal almıştı ki, üzerinde hareket etmeye
korkuyordum. Dağlar çok daha yakındaydılar ve sık sık çakan
şimşekler dorukları belli ediyordu. Zıt yön takipçilerimin hâlâ
benimle olup olmadığını göremeyeceğim kadar karanlıktı. Ye-
tişmeleri için çok zorlu bir yürüyüş gerekirdi, ama tuhaf göl-
gelerde seyahat ederken varsayımlara bel bağlamak nadiren
iyi bir yöntemdir. Uyuduğum için kendime kızsam da, bunun
bir zararını görmediğim için sırlıslıkam pelerinime sarındım ve

kendimi affetmeye karar verdim. Yanıma aldığım sigaraları yokladım, neredeyse yarısının hâlâ sağlam olduğunu keşfettim. Sekizinci denememde, gölgeleri bir ateş yakabileceğim kadar değiştirdim. Sonra orada öylece oturdum, sigaramı tütürüp yağmur altında ıslandım. Hoş bir duyguydu ve saatler boyu başka hiçbir şeye dokunmadım.

Fırtına sonunda dinip de gök berraklaştığında, gecenin tuhaf takımyıldızlarla dolu olduğunu gördüm. Çöl gecelerinin olabileceği gibi, bu da güzeldi. Çok daha sonraları yukarı doğru hafif bir meyilin farkına vardım ve kayam hız kesti. Durumu kontrol eden fizik kanunları her ne ise, onlarla ilgili

AMBER YILLIKLARI -1

brşeyler oluyordu. Demek istediğim, meyilin kendisi hızımın, öylesine etkileyecek kadar önemli görünmüyordu. Gölge'yi, beni belki de yolumdan çıkartabilecek bir şekilde kurcalamak istemiyordum. İstediğim, alıştığım çimenlere olabildiğince çabuk dönmek, fiziksel olaylara dair İçten gelen tahminlerimin doğru çıkma olasılığının daha yüksek olduğu yerlere giden bir «ol bulabilmektir.

Kayanın sürtünerek durmasına i/-in verdim, durunca aşağı indim ve yokuşu tırmanmaya başladım. Bir yandan da çocukken öğrendiğimiz Gölge oyununu oynadım. Bir engeli aş -cılık bir ağaç, bir taş kümesi- ve öbür yana geçtiğinde gökyüzünün farklı olmasını sağla. Tanıdık takımyıldızları ağır ağır yerlerine koydum. Biliyordum ki tırmandığımdan farklı bir dağdan aşağı inecektim. Yaralarım hâlâ zonkluyordu, ama ayak bileğim, hafif bir katılığı saymazsak, artık canımı sıkıyordu. Dinlenmişim. Uzun bir süre yol alabileceğimi biliyordum. Her şey tekrar yolunda gözüküyordu.

Gitgide dikleşen yokuşta uzunca bir yürüyüşü, ama nihayet bir patikaya rastladım ve bu işledi kolaylaştırdı. Artık taradık göğün altında güçlükle, durmad-an yukarı doğru yürüyordum, hareket etmeyi ve sabah olmadan dağın diğer yanına ulaşmayı kararlaştırmıştım. Yürürken kıyafetlerim gölgeye uyacak şekilde değiştiler... üzerimde şimdi kot pantolon ve ceket vardı; ıslak pelerinim de kum birr şal olmuştu. Yakınlardan bir baykuşun ötüşünü işittim ve arka.mdan, çok aşağılardan çalkal uluması olabilecek bir ses geldi. Daha da tanıdık bir mekâna ait bu işaretler kendimi biraz cdaha güvende hissetmemi sağladı, kaçışımdan geriye kalan sona çaresizlik izlerini de kovdu.

Yaklaşık bir saat sonra, Gölge'yle; birazcık oynamanın cazisi-

ROGER ZELAZNY

gerekiyordu. Her şeyden önce bunun icabına bakacaktı Bu yüzden o yönde kaymanın ön hazırlıklarına o' ?

öirıştjj^j.

kümelenen, kaboran, kararan bulutlar...

O aralarda bir yerlerde kendimden geçtim, bölüm n"

bir rüyada birisinin bana tekrar ulaşmaya çalıştığını ama h ramadığını gördüm. Tatlı karanlık.

Ani ve sert yağmurla uyandım. Göğün karanlığı fırtınada mı, yoksa akşamdan mı kaynaklanıyordu, bilemiyordum. Ama hava serinlemişti, ben de pelerinimi serdim, ağzımı açıp sırtüs-

tü yattım. Ara sıra pelerinin suyunu sıkıyordum. Nihayet su-
suzluğum yatıştı, kendimi yine temiz hissettim. Kaya da öyle
ince görünümlü bir hal almıştı ki, üzerinde hareket etmeye
korkuyordum. Dağlar çok daha yakındaydılar ve sık sık çakan
şimşekler doruklan belli ediyordu. Zıt yön takipçilerimin hâlâ
benimle olup olmadığını göremeyeceğim kadar karanlıktı. Ye-
tişmeleri için çok zorlu bir yürüyüş gerekirdi, ama tuhaf göl-
gelerde seyahat ederken varsayımlara bel bağlamak nadiren
iyi bir yöntemdir. Uyuduğum için kendime kızsam da, bunun
bir zararını görmediğim için sırlıslık pelerine sarındım ve
kendimi affetmeye karar verdim. Yanıma aldığım sigaraları
yokladım, neredeyse yarısının hâlâ sağlam olduğunu keşfet-
tim. Sekizinci denememde, gölgeleri bir ateş yakabileceğim ka-
dar değiştirdim. Sonra orada öylece oturdum, sigaramı tüttü-
rüp yağmur altında ıslandım. Hoş bir duyguydu ve saatler bo-
yu başka hiçbir şeye dokunmadım.

Fırtına sonunda dinip de gök berraklaştığında, gecenin tu-
haf takımyıldızlarla dolu olduğunu gördüm. Çöl gecelerinin
olabileceği gibi, bu da güzeldi. Çok daha sonraları yukarı doğ-
ru hafif bir meyilin farkına vardım ve kayam hız kesti. Duru-
mu kontrol eden fizik kanunları her ne ise, onlarla ilg"1

498

AMBER YILLIKLARI - 1

vier oluyordu. Demek istediğim, meyilin kendisi hızımızı
hjl'Sw

••vlesine etkileyecek kadar önemli görünmüyordu. Gölge'yi,
I n, belki de yolumdan çıkartabilecek bir şekilde kurcalamak
? temiyorcu^um' İsteddiğim, alıştığım çimenlere olabildiğince ca-
izle dönmek, fiziksel olaylara dair içten gelen tahminlerimin
doğru çıkma olasılığının daha yüksek olduğu yerlere giden bir
yol bulabilmektir.

Kayanın sürtünerek durmasına izin verdim, durunca aşağı
indim ve yokuşu tırmanmaya başladım. Bir yandan da çocuk-
ken öğrendiğimiz Gölge oyununu oynadım. Bir engeli aş -cı-
lız bir ağaç, bir taş kümesi- ve öbür yana geçtiğinde gökyüzü-
nün farklı olmasını sağla. Tanıdık takımyıldızları ağır ağır yer-
lerine koydum. Biliyordum ki tırmandığımdan farklı bir dağ-
dan aşağı inecektim. Yaralarım hâlâ zonkluyordu, ama ayak
bileğim, hafif bir katılığı saymazsak, artık canımı sıkıyordu.
Dinlenmişim. Uzun bir süre yol alabileceğimi biliyordum. Her
şey tekrar yolunda gözüküyordu.

Gitgide dikleşen yokuşta uzunca bir yürüyüşü, ama niha-
yet bir patikaya rastladım ve bu işleri kolaylaştırdı. Artık tanı-
dık göğün altında güçlkle, durmadan yukarı doğru yürüyör-
dum, hareket etmeyi ve sabah olmadan dağın diğer yanına
ulaşmayı kararlaştırmışım. Yürürken kıyafetlerim gölgeye
uyacak şekilde değiştiler... üzerimde şimdi kot pantolon ve ce-
ket vardı; ıslak pelerinin de kuru bir şal olmuştu. Yakınlardan
bir baykuşun ötüşünü işittim ve arkamdan, çok aşağılardan ça-
kal uluması olabilecek bir ses geldi. Daha da tanıdık bir me-
kâna ait bu işaretler kendimi biraz daha güvende hissetmemi
sağladı, kaçışımdan geriye kalan son çaresizlik izlerini de kov-
du.

Yaklaşık bir saat sonra, Gölge'yle birazcık oynamanın cazi-

499

ROGER ZELAZNY

besine dayanamadım. Bu tepelerde başıboş bir atın H ı
hiç olmayacak şey değildi, ben de elbette buldum on
on beş dakikalık bir arkadaş olma sürecinden sonra ha
sırtına eversiz binmiş, tepeye doğru kafama daha uv&n ."
y&^n bir

şekilde yol alıyordum. Rüzgâr yolumuza kırağı ekmişti
çıkıp onlara hayat kıvılcımı veriyordu.

Lafı uzatmayayım, bütün gece at sürdüm, zirveyi aştım
şafaktan çok daha önce inişe başlamıştım. İndiğim sırada da"
etrafımda daha da büyüdü, elbette ki bunun gerçekleşmes'
için en uygun zamandı. Dağ silsilesinin bu yanı yemyeşildi ve
düzgün otoyollarla bölünmüş, yer yer evlerle süslenmişti. Her
şey arzu ettiğim şekilde gerçekleşiyordu.

Sabahın erken satleri. Dağın eteğindeki tepelere inmiştim
ve kot pantolonum haki renk almıştı, üzerimde parlak bir
gömlek vardı. Önümde de hafif bir spor ceket duruyordu.
Yüksek irtifada bir yolcu jeti göğü deldi, bir ufuktan diğerine
uçtu. Dört bir yanımla kuşların şarkıları sarmıştı, hava güneşli
ve ılıktı.

İşte tam o sırada adımın söylendiğini duydum ve Koz'un
dokunuşunu bir kez daha hissettim. Atı durdurup, yanıt ver-
dim.

"Evet?"

Julian'dı bu. *

"Neredesin Random?" diye sordu.

"Amber'den çok uzaklarda," diye yanıtladım. "Niye sor-
dun?"

"Seninle bağlantı kuran başkası oldu mu?"

"Son zamanlarda değil," dedim. "Ama birisi dün beni ara-
dı. Meşguldüm, konuşamadık."

"O bendim," dedi. "Burada bir durum var. Bilmen iyi olur.
soo

AMBER YILLIKLARI - 1

«isferedesin?" diye sordum.

"Amber'deyim. Yakın zamanda birkaç şey vuku buldu."

»Ne gib'?"

»Babam hiç olmadığı kadar uzun bir zamandır ortada yok.
Kimse yerini bilmiyor."

«Daha önce de yapmıştı."

«Ama talimatname bırakmadan ve görev dağılımı yapma-
dan değil- Geçmişte her seferinde bunları bırakmıştı."

"Doğru," dedim. "Ama bu 'uzun' dediğin süre ne kadar
uzun?"

»Bir yıldan epey fazladır. Farkında değil miydin?"

"Gittiğini biliyordum. Bir ara Gerard söylemişti."

"Öyleyse onun üstüne biraz daha zaman koy."

"Durumu anladım. Nasıl idare ediyorsunuz?"

"Sorun da bu ya. Sorunlarla, onlar ortaya çıktıkça uğraşıyo-
ruz. Gerard ve Caine halihazırda babamın emirleriyle donan-
mayı yönetiyorlar. Bütün kararları o olmadan veriyorlar. Ar-
den'deki devriyelerin sorumluluğunu yine ben üstlendim.

Ama siyasi kararlara varacak, tüm Amber adına konuşacak, so-
runları ortak kararlarla çözecek merkezi bir otorite yok."

"Demek ki bir naibe gereksinimimiz var. Bunun için kart-
ları karıştırabiliriz sanırım."

"O kadar basit değil. Babamızın öldüğünü sanıyorsunuz."

"Öldüğünü mü? Neden? Nasıl?"

"Onu Koz Kartı'yla çağırmaı denedik. Yarım seneyi aşkın bir süredir her gün deniyoruz. Hiç yanıt yok. Ne diyorsun buna?"

Başım la onayladım.

"Ölmüş olabilir," dedim. "Bir şeyle karşı karşıya gelmiş olabilir. Yine de başının belada olması —mesela bir yerlerde esir

ROGER ZELAZNY

tutuluyor olması- ihtimal dışı değil.

"Bir hücre Koz Kartları'nı durduramaz. Onları hi durduramaz. Daha bağlantıyı kurduğumuz anda yardım iste-

yebilirdi."

"Buna itiraz edemem," dedim. Ama söylerken Brand" sunuyordum. "Belki de bağlantı çabalarına kasten karşı k yordur."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok, ama mümkün. Bazı konularda ağız n kadar sıkıdır, bilirsin."

"Hayır," dedi Julian, "bu ona uymuyor. Bir yerlerde bir takım talimatlar bıraktırdı."

"Peki, sebepler ve koşullar ne olursa olsun, şimdi ne yapmayı ön^riyorsun?"

"Birinin tahtı doldurması gerek," dedi.

Daha konuşmanın başından beri lafın buraya geleceğini biliyordum elbette... asla gerçekleşmeyeceğini sandığımız fırsattı bu.

"Kimin?" diye sordum.

"En iyi seçenek Eric gözüküyor," diye yanıtladı. "Aslını İstersen aylardır bu mevkii dolduruyor. Geriye yalnızca işi resmiyete dökmek kalıyor."

"Sadece naip olarak değil yani?"

"Sadece naip olarak değil."

"Anlıyorum... Evet, gerçekten de ben yokken epey birşeyler olmuş. Bir seçenek olarak Benedict'e ne dersin?"

"Yaşadığı yerden memnun gözüküyor, Gölge'de bir yerlerde."

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"Tümüyle onaylamıyor. Ama direniş göstereceğini sanfll"

502

AMBER YILLIKLARI - 1

z gu her şeyi fazlasıyla karıştıracaktır."

"Anlıyorum," dedim yine. "Ya Bleys?"

«O ve Eric bu konuda oldukça hararetle tartıştılar, ama askerler Bleys'den emir almıyorlar. Hemen hemen üç ay önce Arnber'i terk etti. Daha sonra sorun yaratabilir. Ama hiç değil-se haberimiz var."

"Ya Gerard? Caine?"

"Eric'e ses çıkarmayacaklar. Ben seni merak ediyordum."

"Peki ya kızlar?"

Omuz silkti.

"Onlar suya sabuna dokunmuyorlar. Sorun yok."

"Herhalde Convin'den..."

"Yeni haber yok. O öldü. Bunu hepimiz biliyoruz. Heykeli asırlardır sarmaşık içinde, toz topluyor. Olmediyse bile kendisini Amber'den sonsuza dek kasten ayırdı. Bu konuda yenilik yok. Şimdi hangi tarafta olduğunu merak ediyorum." Kıkırdadım.

"İddialı fikirlere sahip olacak konumda olmadığım kesin," dedim.

"Şu anda bilmemiz gerekiyor."

Başımınla onayladım.

"Rüzgârın estiği yönü her zaman kestirebilmişimdir," dedim. "Akıntıya karşı yelken açmam."

Gülümsedi ve başıyla onaylayarak karşılık verdi.

"Çok güzel," dedi.

"Taç giyme töreni ne zaman? Herhalde davetliyimdir."

"Tabii, tabii. Ama daha vakit kararlaştırılmadı. Hâlâ çözülmesi gereken birkaç küçük sorun var. Tarih belirlenir belirlenmez aramızdan biri seninle tekrar bağlantı kuracak."

"Sağol, Julian,"

503

ROGER ZELAZNY

"Şimdilik güle güle, Random

Yine aşağı inmeye başlamad

da oturdum, kara kara düşündüm. Eric bunu ne kad

Yine aşağı inmeye başlamadan önce uzunca bir <rfi

Ure ora-

aar zaman

dır tezgâhlıyordu? Merak ediyordum. Amber'deki politik larm bir çoğu çarçabuk yapılabilirdi, ama bu durumun h lanışı, uzun dönemli düşünme ve planlamanın bir ürünü olduğunu ortaya koyuyordu. Doğal olarak, Brand'in içinde buh duğu zor durumda Eric'in parmağı olduğundan şüphelenmi tim. Babamın ortadan kayboluşuna da onun karışmış olabile ceği ihtimalini düşünmeden edemiyordum. Bu, gerçekten de büyük bir çaba ve güvenilir bir yem gerekirmiş olmalıydı. Ne küdar çok düşünürsem, suçlunun o olduğuna o kadar ikna oluyordum. Senin ölümünden de onun sorumlu olduğuna da- ir bazı eski spekülasyonları bile tekrar gözden geçirdim, Corwin. Ama hazırlıksızdım, bu konuda yapabileceğim tek bir şey bile düşünemiyordum. Eğer gücün bulunduğu yer orasıysa, onunla iyi geçin, diye düşündüm. Gözünden düşme.

Yine de... Bir hikâyeye birden çok açıdan bakmalı. Bana kim iyi bir bakış açısı sağlayabilir diye düşünüp karar verme- ye çalıştım. Bunları aklımdan geçirirken gözümün bir şey takıl- dı ve geriye dönüp başımı yukarıya çevirerek, tümüyle inme- miş olduğum yüksek yerleri yeniden inceledim.

Zirvenin yakınlarında bir grup atlı vardı. Hiç şüphesiz be- nimle aynı yolu izlemişlerdi. Tam olarak sayamasam da şüphe uyandıracak bir şekilde, bir düzineye yakın görünüyorlardı... tam da bu zaman ve mekânda at binmek için epey kalabalık bir grup. Geldiğim yoldan aşağı inmeye başladıklarını gördüğümde ensemden tüylerimi diken diken eden bir his oluştu. Ya bunlar...? Ya bunlar aynı adamlarsa? Çünkü öyle olduklarını hissediyordum.

S04

AMBER YILLIKLARI - 1

Kişisel bazda hiçbirisi rakibim olamazdı. İki kişi geldikle-
• de bile güzel bir gösteri sunamamışlardı. Hayır, bu değildi. Reni ürperten şey, eğer gelenler onlarsa, Gölge'yi çok karma-
y. 5ir şekilde amaçları doğrultusunda değiştirebilme yetene-
ğine bizden başkalarının da sahip olduğuydu. Bu, hayatım bo-
yunca sadece ailemize ait bir şey saydığım bir hüneri başkala-
•rının da paylaştığı anlamına geliyordu. Buna, bir de onların
Brand'in bekçileri olduğunu ve ailemiz -hiç değilse bir kısmı-
üzerindeki hiç de merhametli olmayan planlarını ekle. En bü-
yük gücümüzle boy ölçüşebilecek düşmanlar düşüncesi karşı-
sında bir anda her yerimden soğuk terler boşandı.

Elbette o anda gerçekten onlar olup olmadığını kesinlikle
göremeyeceğim kadar uzaktaydılar. Ama eğer sağkalım oyu-
nunda galip gelmeyi sürdürmek istiyorsan her olasılığı araştır-
malısın. Eric bazı özel yaratıkları, kendisine bilhassa bu konu-
da hizmet etmeleri için bulmuş, eğitmiş, ya da yaratmış olabi-
lir miydi? Sen ve Eric'le birlikte tahta geçme konusunda en id-
dialı isimlerden biri Brand idi... senin durumundan da ibret al-
mamış değildim hani, kahretsin! Demek istediğimi anlıyorsun.
Sana o zaman nasıl düşündüğümü göstermek için bundan
bahsetmeliyim. Hepsi bu. Böylece, eğer hak iddia edebilecek
bir konumda olsaydı, taht için Brand'in de bir hayli sağlam ge-
rekçeleri vardı. Sen olayın dışında olduğuna göre, işin resmi-
yet kısmına bakarsak Eric'in en güçlü rakibi Brand idi. Bunu,
Brand'in kötü durumu ve şu adamların Gölge'de yürüme gü-
cünün ışığında düşününce, Eric bana daha da tehditkâr gözü-
küyordu. Binicilerden değil de bu düşünceden korkuyordum,
gerçi onlar da beni neşeye boğmuyorlardı. Hemen birkaç şey
yapmamın iyi olacağına hükmettim: Amber'den biriyle konu-
şmak ve beni Koz Kartı'yla yanına almasını istemek.

sos

ROGER ZELAZNY

Pekâlâ. Hemen kararımı verdim, Gerard en piiv,, ,
o^'venli Sç
nek gibi gözüküyordu. Nispeten açıksözlü ve tarafsız
çok konuda dürüsttür. Julian'ın dediklerine bakıhrs
rard'ın tüm bu meseledeki rolü pasifti. Yani Eric'in hareli-
aktif olarak direniş göstermeyecekti. Bu, onayladığı anla
gelmezdi. Karara varıp Koz desteme uzandım ve neredevs ? ,
ledim. Yoktu.

Elbiselerimin her cebine baktım. Texorami'den aynılırt
yanıma almıştım. Bir önceki günün hareketliliğinde, herhano'
bir yerde kaybetmiş olabilirdim. Kesinlikle hırpalanmış ve ora-
dan oraya savrulmuştum. Birşeyler kaybetme konusunda da
muhteşem bir gün olmuştu. Karmaşık bir küfür dizisi hazırla-
dım ve topuklarımı atın böğrüne gömdüm. Şimdi daha hızlı
hareket etmem ve düşünmem gerekiyordu. İlk işim, daha ilkel
bir suikastçinin dezavantajda olacağı, hoş, kalabalık ve uygar
bir yere gitmekti.

Aceleyle yokuş aşağı inip, yollardan birine yöneldim. Göl-
ge'nin dokusuyla uğraştım... ama bu sefer inceden inceye,
toplayabildiğim tüm maharetimi işe koşarak. O anda arzuladı-
ğım iki şey vardı: olası takipçilerime son bir saldırı ve sığına-
cak bir yere hızla kaçış.

Dünya ışıldadı ve son bir çalkantıyla, aradığım Kaliforniya'ya dönüştü. Kulaklarıma kesik kesik bir gümbürtü geldi, çünkü niyetlendiğim son şey buydu. Geriye baktığımda dağın bir yüzünün neredeyse ağır çekimde yerinden ayrıldığını ve dosdoğru atlıların üzerine doğru kaydığını gördüm. Biraz sonra attan inmiş, yola doğru yürüyordum, kıyafetlerim daha yeni ve daha kaliteliydi. Yılın zamanından emin değildim ve hava New York'ta nasıldır diye merak ediyordum. Çok geçmeden, tahmin ettiğim otobüs yaklaştı ve işaret etti-

AMBER YILLIKLARI -1

pencere kenarına geçtim, bir süre sigara içip kırları izledim- Sonra da uyıkladım- Öğlene doğru, bir terminale gelmeden de uyanmadım. Kurt gibi acıkmıştım, bir taksi tutup havaalanına gitmeden önce karnımı doyurmanın iyi olacağına karar verdim. Böylece bir zamanlar Texorami parası olan sırtıyeşillerimle üç çizburger, iki bira satın aldım. Siparişin gelmesi ve yemem aşağı yukarı yirmi dakika sürdü. Büfeden ayrıldığımda önde bir sürü boş taksinin beklediğini gördüm. Birine binmeden önce, tuvalette önemli bir mola vermeyi kararlaştırdım. Aklına gelebilecek en münasebetsiz anda, arkamdaki altı kabinin kapısı birden açılıverdi ve içinden çıkanlar üzerime hücum ettiler. Ellerin üzerindeki mahmuzları, koca çenelerini, için için yanan gözlerini tanımamak olanaksızdı. Beni yakalamakla kalmamış, civardaki herkesin normal sayacağı şekilde giyinmişlerdi. Gölge üzerindeki güçlerine dair son kuşku larım da kaybolmuştu. Şansım varmış ki biri diğerlerinden daha hızlıydı. Belki de cüsemenden dolayı gücümünden tümüyle haberdar olmayabilirlerdi. O ilk yaklaşanı kolundan tuttum, elindeki süngülerden sakınarak adamı tam önüme getirdim, kaldırdım ve diğerlerinin üzerine fırlattım. Sonra dönüp kaçtım. Çıkarken kapıyı kırdım. Fermuarımı bile taksiye binip de şoföre lastikleri yaktırdıktan sonra çekebildim. Yeterliydi. Artık aklımda sadece sığınacak bir yer yoktu. Bir deste Koz Kartı elde etmek ve aileden birilerine bu yaratıklardan bahsetmek istiyordum. Eğer yaratıklar Eric'e aitse, diğerlerinin de onlardan haberdar olması gerekirdi. Şayet Eric'in değillerse o da bilmeliydi. Eğer Gölge'de böyle yol alabiliyorlarsa, belki onlar gibi başkaları da vardı. Temsilcisi oldukları şey

ROGER ZELAZINTY

gün gelip Amber'in karşısına bir tehdit olarak dikileK-ı- Farz edelim -sadece farz edelim ki- aileden kimsenin bı

la bir ilgisi yok. Ya babam ve Brand tümüyle kuşku duyu] yan bir düşmanın kurbanlarıysa? Öyleyse büyük ve tehdirt- birşeyler yoldaydı ve ben de tam üzerine basmıştım. Bu h böylesine ısrarla takip etmeleri için kusursuz bir neden oh du. Beni ele geçirmeyi çok istiyor olacaktı. Zihnim çılgınc işliyordu. Beni bir tür tuzağa kovalıyor da olabilirlerdi. Tuzak ların sadece görünürdekilerden ibaret olduğunu düşünmek gereksizdi.

Duygularımı dizginledim. Başına gelen bu şeylerle birer birer uğraşmalısın, dedim kendime. Hepsi bu. Duyguları spekülasyonlardan ayır, en azından ayrı ayrı işlemelerine izin ver. Burası, kız kardeşin Flora'nın gölgesi. O, kıtanın diğer ucunda, Westchester diye bir yerde yaşıyor. Bir telefona ulaş, bilgi al ve onu ara. Ona bunun acil olduğunu söyle, sığınma talebinde bulun. Bunu esirgeyemez, senden nefret etse bile. Sonra bir jete atlayıp oraya git. Spekülasyon yapacaksan yolda yap, ama şimdi kendine hâkim ol.

"Böylece havaalanından telefon ettim ve sen yanıt verdin, Corwin. Bu, aklımda evirip çevirdiğim tüm denklemleri altüst eden tek değişkendi... senin o zamanda, o mekânda, o olaylar sırasında ortaya çıkman. Bana koruma önerdiğinde fırsatın üzerine atladım, bunun tek sebebi komnmak istemem değildi. O altı adamı kendi başıma da haklayabilirdim belki. Ama artık olay bu değildi. Onların senin adamların olduğunu sanmıştım. Senin bunca zamandır kendini göstermeyip, doğru vakit geldiğinde harekete geçtiğini düşündüm. Senin artık hazır olduğunu düşündüm. Bu her şeye açıklık getiriyordu. Brand'i devredışı bırakmıştın ve geri dönüp Eric'i pantolonu dizlerin-

AMBER YILLIKLARI - 1

j yakalamak için Gölge-gezgini zombilerini kullanacaktın. cenin tarafında olmak istiyordum, çünkü Eric'ten nefret ediyordun, senin dikkatli bir planlamacı olduğunu ve genellikle istediğini elde ettiğini biliyordum. Ne diyeceğini görmek için Göl-ee'den gelen adamlarca takip edildiğimi söyledim. Fakat bu konuda hiçbir şey söylememiş olması hiçbir şeyi ispatlamıyordu. Düşündüm ki, ya ketumluk ediyordun, ya da nerde olduğumu bilmene imkân yoktu. Kendimi senin tasarladığın bir tuzağın içine atıyor olma ihtimalimi de gözden geçirdim, ama başım halihazırda beladaydı ve güç dengesi üzerinde, beni ortadan kaldırmanı gerektirecek kadar rolüm olmadığı fikrindeydim. Özellikle de desteğimi sunarsam, ki bunu yapmaya dünden razıydım. Bu yüzden uçtum. Ne görsem beğenirsin? O altı herif peşimden uçağa binip beni takip ettiler. Convin bana eskort mu gönderiyor, diye merak ettim. Daha fazla varsayım üretmemek en iyisiydi. İndiğimizde onları yine atlatıp Flora'nın evinin yolunu tuttum. Sonra da tahminlerimden hiçbir tutmamış gibi davranıp, senin ne yapacağını görmek için bekledim. Adamların hakkından gelmeme yardım ettiğinde aklım gerçekten karışmıştı. Hakikaten şaşırmış mıydın, yoksa bana açık vermemek için kendi askerlerinden birkaçını feda edip, rol mü yapıyordun? Pekâlâ, dedim, cahil ol, işbirliği yap, kafasından geçenleri gör. Hafızanın durumunu gizlemek amacıyla yaptığın şeyler için mükemmel bir alettim. Gerçeği öğrendiğimde ise artık çok geçti. Rebma'ya gidiyorduk ve bunların hiçbirisi senin için anlam ifade etmeyecekti. Taç giydikten sonra Eric'e bunların hiçbirini söylemedim. Onun esiriydim o sıralar ve kibarca onun tarafını tutmamıştım. O tehdit bir gün gerçekleşirse bildiklerimin bir gün bir değerinin olabileceğini -en azından bana özgürlüğümü kazandırabileceğini- bile dü-

sunmuştum. Brand'e gelince, hiç kimsenin bana inana - sanmıyordum; birisi inansaydı bile o gölgeye nasıl gidile - ni bilen tek kişi bendim. Eric'in bunu beni serbest bırak için bir sebep olarak göreceğine inanır mısın? Gülüp ee daha iyi bir masal uydurmamı tembihlerdi. Brand'den bir H ha haber alamadım. Diğerleri de ondan haber almamış pik-davranıyorlar. Diyebilirim ki şimdiye kadar ölmüş olma ihtimali var. İşte sana hiç anlatmadığım hikâye. Ne anlama geldiğini kendin bul."

510

3

Random'u inceledim, onun ne kadar usta bir kumarbaz olduğunu anımsadım. Sözgelimi, bir Karo Valesi'ne gözlerimi dikerek ne kadar şey öğrenebilirim, yüzüne bakarak Random'un tamamen ya da kısmen doğru ya da yalan söylediğini de anlayabilirdim. Vale kısmı da hoş bir detaydı. Bu tarz şeylerden, hikâyesinde doğruluk payı olduğu hissi verecek kadar fazlası vardı.

"Oedipus, Hamlet, Lear ve tüm diğerlerinden bir alıntı yapacak olursam," dedim. "Keşke bunları daha önce bilseydim."

"Bu sana söylemek için elime geçen ilk gerçek fırsat," dedi.

"Doğru," diyerek ona katıldım. "Ne yazık ki, hikâyen meselelere ışık tutmakta başarısız olmakla kalmıyor, bulmacayı daha da içinden çıkılmaz hale getiriyor. Bu da adice bir hile sayılmaz. Elimizde Kolvir'in eteğine kadar uzanan kara bir yol var. Gölge'yi yarıyor ve Amber'in başına bela olacak yaratıklar bu yolu katetmeyi başardılar. Ardındaki güçlerin doğasını kesin olarak bilmiyoruz, ama kötücül oldukları su götürmez ve güçleri artıyormuşa benziyor. Bir süredir kendimi bu konuda suçlu hissediyordum, çünkü lanetimle bağlantılı görüyorum. Evet, üzerimize bir lanet okudum. Ama lanet olsun ya da olsun

ROGER ZELAZNY

masın, her şey eninde sonunda mücadele edebileceğim-
«uruz so-

mutluğa erişir. Evet, yapacağımız da tam olarak bu. Am
ıa bü-

tün hafta boyunca Dara'nın bu işteki rolünü anlamak için u.
fa yordum. Kimdir o aslında? Nedir? Neden Desen'i HPH»

"-«emek

için bu kadar sabırsızlanıyordu? Nasıl oldu da başardı? Ya son tehditi... 'Amber yok olacak,' demişti. Bunun kara yold gelen saldırıyla aynı anda gerçekleşmesi raslantıdan öte h' şey. Bunları ayrı şeyler değil de aynı bütünün parçaları olarak görüyorum. Hepsisi de Amber'de bir yerlerde bir hain olduğu gerçeğiyle bütünleşiyor... Caine'in ölümü... Notlar... Buradan birisi ya harici bir düşmana yordakçılık yapıyor, ya da dönen tüm dolapların ardında kendisi var. Şimdi hepsini, şu adam vasıtasıyla, Brand'in ortadan kayboluşuyla ilişkileridir." Ayağımla cesedi dürttüm. "Babamızın ölümü ya da yokluğu da bunun bir parçası gibi görünüyor. Şayet durum buysa, ayrıntıları yıllar boyunca itina ile işlenmiş bir komplo söz konusu."

"Bak," dedi, "komple planlamak burada boş vakitleri değerlendirme için bir numaralı uğraştır ve sen de bilirsin ki herkesin yeterince vakti var. İkimiz de Amber'in iyiliği uğrunda ölen ağabeylerimiz Osric ve Finndo'yu anımsayamayacak kadar genciz. Ama Benedict'le konuşurken edindiğim izlenim..." "Evet," dedim, "taht için hüsnükuruntudan fazlasını yaptıkları ve Amber uğruna yiğitçe ölmelerinin bir zorunluluk olduğu. Bunu ben de duydum. Belki öyledir, belki de değil. Asla emin olamayacağız. Yine de... Evet, demek istediğini anladım, gerçi neredeyse gereksiz bu. Daha önce denendiğinden hiç

512

.. jiem yok. Bizler haricinde biri olduğunu sanmıyorum. Ama kim? Buluncaya değin bu işi çok ciddi bir handikapla yürüte-gjZ. Dıştan yapacağımız herhangi bir hareket belki de cana-arın sadece bir uzvuna yöneltilecek. Fikir üret."

"Oldu. Sen başla öyleyse."

"İçimizden biri Gölge'nin işleyişi konusunda diğerlerinden daha çok şey biliyor... içini dışını, nedenini, nasılını. Çok uzakta biryerlerden edildiği müttelikleri de var. Amberle ilgili böyle bir şifreye sahip olmasını sağlayan da bu. Şimdi, bir şahısa bakıp böyle özel bilgiye ve hünere sahip olup olmadığını anlamamız mümkün değil. Ama bu bilgi ve hüneri nereden edinmiş olabileceğini bir düşünelim. Gölge'de bir yerlerde, kendi başına öğrenmiş olabilir. Ya da Dworkin hâlâ hayatta ve ders vermeye istekliken burada çalışarak."

Gözlerimi kadehime diktim. Dworkin hâlâ yaşıyor olabilir-di. Amber zindanlarından kaçmamı o sağlamıştı... ne kadar zaman önce? Bunu kimseye söylememiştim ve söyleyecek de değildim. Her şeyden önce, Dworkin zirdeliydi... babamın

513

o o o ' UW1K anlanı

diğim güçler sergileyerek beni çok tehlikeli olabileceğin
onu bu yüzden hapsedtiği gün gibi ortadaydı. Üstelik
İine
etmişti. Yine de azıcık pohpohlama ve eski günlerin sohh
Detiy.

le onu kibarca kendi tarafıma çekebilmişim. Eğer hâlâ K lardaysa onu biraz sabırla kontrol edebileceğime inanıyord Bu yüzden tüm bu konuyu muhtemel bir gizli silah olarak I nimde kilitleyip kaldırmışım. Şu noktada bu kararımı desUr memi gerektirecek bir sebep göremiyordum.

Nihayet Random'un sözü nereye getirmeye çalıştığım g0 rüp "Brand onun yanından hiç ayrılmazdı," diye tasdik ettim "O tarz şeylerle ilgilenirdi."

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Random. "O mesajı Koz Kartı olmadan göndermeyi başarabildiğine göre hepimizden çok şey bildiği ortada."

"Brand'in yabancılarla anlaşma yaptığını, onlar için kapıyı açtığını, yabancıların da artık ona ihtiyaçları kalmadığını keşfettiklerinde çürüsün diye onu hapsettiklerini mi düşünüyor-sun?"

"Tam olarak değil. Gerçi sanırım bu da mümkündür. Benim akıl yürütmem şöyle... ona karşı önyargılı olduğumu itiraf etmekten de sakınmıyorum: Bence bu konuda öyle çok şey öğrendi ki, birileri Kozlarla, Desenle, ya da Amberin çok yakınındaki Gölge alanıyla ilgili birşeyler yaptığında bunu tespit edebiliyordu. Sonra bir hata yaptı. Belki de suçlu olan kişiyi küçümsedi ve babamıza ya da Dworkin'e gitmek dururken, onunla tek başına yüzleşti. Sonra ne oldu? Suçlu kişi ona boyun eğdirdi ve kuleye hapsetti. Ya ona öldürmek istemeyeceği kadar değer verdiğinden, ya da daha sonra işe yarayabileceğini düşündüğü için."

"Bunu akla yatkın bir hale getirdin," dedim, ve "hikâyene 514

AMBER YILLIKLARI - 1

, kir güzel uyuyor," diye ekleyip onun o pokerci suratını iz-, ygbilirdim, ama bir şey vardı. Ben Bleys'leyken, Amber'e sal-. rınızdan önce Koz Kartları'nı karıştırmış ve Brand'le anlık ujr bağlantı sağlamışım. Kötü durumda olduğuna ve hapis tutulduğuna dair işaretler görmüştüm ve bağlantı kesilmişti. Random'un hikâyesi bu olayla buraya kadar örtüşüyordu. Bu yüzden, "eğer parmağını o kişiye doğrultabilirse, onu geri getirip parmağını doğrultturmamız lazım," dedim.

"Bunu söylersin diye bekliyordum," diye yanıtladı Random. "Böyle bir işi yarım bırakmaktan nefret ederim."

Kalkıp şişeyi aldım, kadehlerimizi yeniden doldurdum. Yumdukladım. Bir sigara daha yaktım.

"Ama buna kalkışmadan önce," dedim, "Caine'le ilgili haberleri duyurmanın en iyi yolunu kararlaştırmalıyız. Bu arada, Flora nerelerde?"

"Şehirde sanırım. Sabahleyin buradaydı. Eğer istersen, onu senin için bulabilirim."

"Bul öyleyse. Tanıdıklarım arasında bu adamlardan birini görmüş olan bir tek o var, Westchester'da evine girdikleri zaman. Onların ne kadar iğrenç olduklarını anlatırken kanıtlarla desteklemesi işimize gelebilir. Dahası, ona sormak istediğim

başka şeyler var."

İçkisini dikip bitirdi ve ayağa kalktı.

"Pekâlâ. Şimdi gidip bulacağım onu. Nereye getireyim?"

"Odama. Eğer orada değilsem bekleyin."

Başıyla onayladı.

Doğrulduğum, onu koridora kadar geçirdim.
"Sende bu odanın anahtarı var mı?" diye sordum.
"İçeride bir halkaya takılı."
"Getirip burayı kilitlesen iyi olur. Örtüyü vaktinden evvel
sis

ROGER ZELAZNY
açsınlar istemeyiz."

Bunu yaptı ve anahtarı bana verdi. Onunla birinci k
dar yürüdüm ve uğurladım. Sonra kendi odama yöneldi
Kasamdan Hüküm Mücevheri'ni, babama ve Eric'e Amt
civarındaki hava şartlarının kontrolünü veren yakut kolyev'
kardım. Ölmeden önce, Eric mücevheri kendi kullanımına
durmak için izlenecek prosedürü anlatmıştı. Ama bunu yan
cak vaktim olmamıştı, şimdi de yoktu aslında. Ama Random'l
konuşmam sırasında buna vakit ayırmaya karar vermiştim
Dworkin'in notlarını Eric'in şöminesine yakın bir taşın altında
bulmuştum. O son seferde bu bilgiyi de vermişti bana Eric
Her şeyden önce bu notları nereden bulduğunu bilmek ister-
dim, çünkü eksiktiler. Onları kasanın en dibinden alıp tekrar
inceledim. Eric'in ayarın nasıl yapılacağına dair anlattıklarıyla
uyuşuyorlardı.

Ama taşın başka kullanım alanları da olduğunu, meteoro-
lojik olayları kontrol edebilmesinin, Amber'in Gölge'den ayrı-
lan fiziksel bütünlüğünün ve Desen'in, Koz Kartları'nın altın-
da yatan bir ilkeler örgüsünün neredeyse tesadüfi, ama etkile-
yici bir tezahürü olduğunu da belirtiyorlardı. Maalesef ayrıntı-
lar yeterli değildi. Yine de, hafızamı araştırdıkça bununla ilgi-
li bir şey daha dikkat çekici bir hal aldı. Babam taşı nadiren
takmış ve onun hava koşullarını değiştirici olduğundan bah-
setmişti ama yanında bulundurduğu zamanlarda hava hiç de
değişmiş gözüküyordu. O küçük seyahatlerine çıkarken sık
sık taşı da yanına almıştı. Bu yüzden taşta görünenden farklı
birşeyler olduğuna inanmaya hazırdım. Eric de muhtemelen
aynı şekilde akıl yürütmüş, ama taşın diğer kullanımlarını keş-
fetmeyi başaramamıştı. Yalnızca ben Bleys'le beraber Amber'e
saldırdığımda onun aşikâr güçlerinden faydalanmıştı; yine ay-
516

AMBER YILLIKLARI -1

şekilde, kara yoldan gelen yaratıklar taarruza geçtiğinde de
kullanmıştı onu. Mücevher onun hayatını kurtarmaya kâfi gel-
mediyse de, her iki seferde de Eric'e iyi hizmet etmişti. Bu
yüzden, şimdi o gücü elde etmeye karar vermiştim. Avantaj
sağlayacak her şey önemliydi. Hem bunu taşırken görülmek
de güzel olacaktı. Özellikle de şu anda.

Notları tekrar kasaya, mücevheri de cebime koydum. Son-
ra çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Daha önce de olduğu gi-
bi, bu salonlarda bir kez daha yürümek sanki hiç ayrılmadığı-
mı hissettiriyordu bana. Burası yuvamdı, istediğim şeydi. Artık
onun koruyucusuydum. Daha tacı bile giymemişim ama bu
yerin tüm sorunları benim sorunum olmuştu. İronikti. Tahta
hak iddia etmeye, Eric'le mücadele etmeye, zafer kazanıp
hükmetmeye gelmişim. Şimdiyse her şey bir anda darma da-
ğın oluyordu. Eric'in yanlış yaptığını anlamam uzun sürmemiş-
ti. Eğer babamızın hakkından gelen gerçekten o idiye, o kol-
tukta oturmaya hakkı yoktu. Eğer o yapmadıysa, o zaman vak-

tinden erken harekete geçmişti. Şu ya da bu şekilde, taçlandırılmak sadece onun zaten şişman olan egosunun daha da şişmesine sebep olmuştu. Bana gelince, ben tacı istiyor ve alabileceğimi biliyordum. Ama askerlerim Amber'de konuşlandırılmışken, Caine cinayetinin şüpheleri sırtıma binmek üzereyken, fantastik bir komplonun ilk belirtileri aniden önüme serilmişken ve babamın hâlâ hayatta olma ihtimali varken bunu yapmak, yine bir o kadar sommsuzluk olurdu. Görünüşe göre birkaç kez birbirimizle kısacık bağlantılar kurmuştuk... ve yıllar önce, bunlardan birinde, tahta geçmem için icazet vermişti. Ama etrafta o kadar çok entrika ve hile dönüyordu ki, neye inanacağımı bilemiyordum. Babam tahttan çekilmemişti. Ben de başımdan yaralanmıştım ve kendi arzularımın fazlasıyla

ROGER ZELAZNY

la farkındaydım. Zihin tuhaf bir şey. Kendi zihnime hii gü-

venmiyorum. Tüm bu tezgâhı ben kurmuş olabilir miydi günden bu yana çok vakit geçmişti. Kendine bile güvenmek bir Amberli olmanın bedeli olsa gerek. Acaba Freud h duruma ne derdi. Hafıza kaybımı aşmayı başaramadıysa h babama, onun nasıl biri olduğuna ve onunla aramızdaki ilkeye dair, o vakitler farkına varamadığım, şaşılacak doğruluktahminler yürütmüştü. Keşke onunla bir randevum daha olsaydı.

Mermer yemek salonunu geçtim, arkasındaki karanlık dar koridora girdim. Muhafızı selamladım ve kapıya doğm ilerledim. Oradan platforma çıkıp aşağı inmeye başladım. Sonu gelmez dönen merdiven, Kolvir'in bağırsaklarına dek iner. Yürüyüş. Tek tük ışıklar. Ötedeki karanlık.

Bir yerlerde bir denge bozulmuş gibiydi, artık hareket etmiyor, ettiriliyordum, yapmaya, tepki vermeye zorlanıyordum. Sürü gibi güdülüyordum. Her eylem bir diğerini tetikliyordu. Ne zaman başlamıştı tüm bunlar? Belki yıllardan beri süregeliyordu ve ben ancak şimdi farkına varıyordum. Belki de hepimiz, anlamadığımız bir şekil ve derecede, kurbanlardık. Marazi düşünceleri besleyecek harika yiyecekler. Sigmund, şimdi nerelerdesin? Kral olmayı her şeyden çok istemiştin... hâlâ da istiyordum. Ne var ki öğrendikçe ve öğrendiklerim hakkında düşündükçe, aslında tüm hareketlerimin Amber piyonunu iki kare ileri götürmekten öte bir şey olmadığını görüyordum. O anda, bu hissin bir süredir varolduğunun ve gitgide büyüdüğüünün farkına vardım ve bundan hiç mi hiç hazzetmedim. Ama yaşayıp da hata etmemiş hiçbir şey yoktur, diye düşünerek teselli buldum. Eğer bu his gerçekliği temsil ediyorduyorsa, kişisel Pavlov'um zilin her çalışıyla köpek dişlerime biraz da-

AMBER YILLIKLARI - 1

ua yaklaşıyordu. Çok geçmeden, hissediyordum ki, çok kısa kir süre içinde, onun çok yakınımda olduğunu görecektim 50nra onun bir daha gitmemesini ya da gelmemesini sağlamak bana düşecekti.

Dönerek, dönerek aşağı, bir ışık orada, bir ışık burada, düşüncelerim bunlar, bir makaraya dolanan iplik gibi, çözülerek ya da dolanarak, emin olması güç. Aşağımda taş sürtünen

metalin sesi. Bir muhafızın kını, muhafız doğruluyor. Kaldırılan bir fenerden bir ışık dalgası.

"Lord Corwin..."

"Jamie."

En aşağıda, raftan bir fener aldım. Yakıp döndüm ve önümdeki karanlığı tek tek adımlarımla gerileterek geçide yöneldim.

Nihayet geçide varış, yan geçitleri sayış. İstediğim yedinci-siydi. Yankılar ve gölgeler. Yapılması gereken ve toz.

Sonra geliş. Orada dönüş. Pek uzakta değil.

Nihayet o büyük, kara, metal perçinli kapı. Kilidini açtım ve sertçe ittim. Gıcırdadı, direndi, en sonunda içeri doğru açıldı.

Feneri içeriye, hemen sağa bıraktım. Ona artık ihtiyaç duymuyordum, çünkü yapmam gereken şey için Desen'in kendisi yeterince ışık veriyordu zaten.

Bir an için Desen'i inceledim -kendisini takip etmeye çalışan gözleri aldatan, ışıltılı bir eğri çizgiler kümesiydi- oraya, zeminin parlak ve pürüzsüz siyahlığına işlenmiş, kocaman. Bana Gölge'yi denetleme gücü vermiş, hafızamın büyük kısmını yerine getirmişti. Eğer onu gerektiği gibi geçemezsem, beni göz açıp kapayana dek yok edebilirdi de. Bu yüzden manzaranın bende uyardığı minnettarlık duygusuna korku ka-

519

ROGER ZELAZNY

rışamamış değildi. Tam ait olduğu yerde, yani bodrumdan, şaşaalı ve esrarlı, eski bir aile yadigârıydı.

Taştaki süslemelerin başladığı noktaya gittim. Orada r\mi topladım, bedenimi gevşettim ve sol ayağımı Desen'in 'i rine koydum. Sonra hiç duraksamadan uzun adımlarla vi! düm ve akımın başladığını duyumsadım. Mavi kıvılcımlar ci melerimi çevreliyordu. Bir adım daha. Bu sefer duyulabilir b' hışırtıya direncin başlangıcı eşlik ediyordu. İlk eğriyi hızlanmak için çaba göstererek, İlk Örtü'ye olabildiğince çabuk varmayı isteyerek geçtim. Bu sırada saçlarım diken diken olmaya ve kıvılcımlar saçmaya başlamıştı.

Basınç arttı. Her adım bir öncekinden daha çok uğraş gerektiriyordu. Hışırtının gürültüsü artmış, akım yoğunlaşmıştı. Saçlarım dimdik oldu ve kıvılcımlar üzerimden sıçramaya başladılar. Gözlerimi ateşli hattan ayırmadım ve ilerlemeyi sürdürdüm.

Basınç bir anda hafifledi. Tökezledim ama yola devam ettim. İlk Örtü'yü aşmış, bunu izleyen başarı duygusuna gömülmüştüm. Buraya en son gelişimi anımsadım, Rebma'da, denizin altındaki şehirde. Anılarımı başlatan, az önce tamamladığım manevraydı. Evet, ileri doğru bastırdım, kıvılcımlar arttı ve akım bir kez daha yükselerek tenimi gıdıkladı.

ikinci örtü... açılar... Her seferinde kuvveti sınırlarının sonuna kadar zorlamış gibi görünür, insana tüm benliğinin katıksız İrade'ye dönüştüğü hissini verirdi. Bu, şiddetli, amansız bir histi. O anda Desen'in üstesinden gelmek, dünyada benim için anlam ifade eden yegâne şeydi. Daima orada olmuştum, orada olacaktım, mücadele edecek, irademle erk labirentinin karşısına çıkacaktım. Zaman kaybolmuştu. Sadece gerilim kalmıştı geriye.

S20

AMBER YILLIKLARI - 1

Kıvılcımlar belime kadar geliyorlardı. Büyük Kavis'e girdim savaşılarak ilerledim. Kavis boyunca attığım her bir adımla yok edildim ve yeniden doğdum, yaradılışın ateşleriyle kavrul-dum, entropinin bitimindeki soğukla dondum.

İleri, dümdüz ileri ve dönüş. Üç eğri daha, bir doğru, bir dizi yay. Baş dönmesi, sanki varoluşun içinden dışına sarkaç misali sallanıyormuşum gibi bir solma ve yoğunlaşma duygusu. Dönüş üstüne dönüş, dönüş üstüne dönüş... Kısa, keskin bir kavis... Son Örtü'ye doğru giden hat... O sırada güçlükle soluduğumu ve ter içinde olduğumu tahmin ediyorum. Hiç kesin olarak anımsayamam nedense. Ayaklarımı güçlükle kıpırdatabiliyordum. Kıvılcımlar omuz hizasındaydı. Gözlerime geliyorlardı ve yanıp sönüşleri arasında Desen'i gözden kaybettim. İçeri, dışarı, içeri, dışarı... İşte oradaydı. Sağ ayağımı ileri sürüdüm, ayakları kara çimenler tarafından yakalandığı vakit Benedict'in neler hissetmiş olabileceğini anladım. Ben ensesine sert bir darbe indirmeden önce. Kendimi bir araba sopa yemiş gibi hissediyordum, baştan aşağı. Sol ayak, ileri... Öyle yavaştı ki gerçekten hareket ediyor olup olmadığından emin olmak çok güçtü. Ellerim mavi alevler, bacaklarım ateş sütunlarıydı. Bir adım daha. Bir tane daha. Yine bir tane daha. Kendimi, yavaşça hareket eden canlanmış bir heykel, buzlan çözülen bir kardanadam, bükülen bir giriş gibi hissediyordum... İki adım daha... Üç... Adımlarım buzuldandı, ama onları yöneten ben, sonsuzluğun tamamına ve gerçekleşecek bir dileğin kusursuz tutarlılığına sahiptim.

Örtü'yü aştım. Bunu kısa bir yay takip etti. Onu aşınca karanlığa ve huzura üç adım. En kötülerini de bu adımlardı. Desen'den ayrılırken ilk düşüncem, Sisyphus'a bir kahve molası! oldu. Yine başardım! ikincisi. Bir daha asla! âz üçüncüsü. 521

ROGER ZELAZNY

alma

Kendime azıcık titreme ve birkaç sefer derin nefes lüksünü bahşettim. Sonra mücevheri cebimden çıkarın rinden tuttum. Gözümün önüne kadar kaldırdım.

İçki kırmızıydı elbette... vişne çürüğü, dumanlı, çok parı Desen'deki yolculuk sırasında fazladan bir parlaklık ve ışık kazanmışa benziyordu. Dikkatle bakmaya, talimatları akıldan tekrar edip onları önceden bildiklerimle karşılaştırmaya devam ettim.

Bir kez Desen'i yürüyüp de bu noktaya geldiğinizde onun sizi gözünüzde canlandırabildiğiniz herhangi bir yere nakletmesini sağlayabilirsiniz. Tüm gereken arzu ve iradedir. Durum böyleyken, bir an ürpermedim desem yalan olur. Eğer bunun etkisi normalde olduğu gibiyse, kendimi tuhaf bir tuzağa atıyor olabilirdim. Ama Eric bunu başarmıştı. Gölge'de bir yerlerde, mücevherin kalbine hapsolup kalmamıştı. Bu notları yazan Dworkin kudretli bir adamdı ve ona güveniyordum.

Zihnimi toparlayıp, taşın iç kısmını inceleme çabalarımı kuvvetlendirdim.

İçinde, Desen'in göz kırpan ışık noktacılarıyla, küçük fişekler ve şimşeklerle, farklı kavisler ve yollarla çevrilmiş, çar-

pıtlmış bir yansıması vardı. Kararımı verdim, irademi yoğunlaştırdım.

Kırmızılık ve ağır çekim. Tıpkı yüksek viskoziteli bir okyanusa batmak gibiydi. İlk çok yavaş. Tüm o güzel ışıklar uzakta, çok uzakta kalmıştı, sürükleniş ve kararış. Başlangıç '--f'f'ce artıyordu. Işık taneleri, uzak, süreksiz. Sonra birk gibi gözüktü. Ölçek yok. Belirsiz boyutlarıacıydım. Devinimin, artık neredeyse hızla i .-'  um biçimin farkındaydım. Kırmızılık kaybolmuş (E, tıpkı herhangi bir ortamdaki bilinç gibi. Di- 522

AMBER YILLIKLARI - 1

ren  kaybolmuşt . Hızlanıyordum. Şimdi yalnızca bir an sürmüş gibi gelen bu şeylerin hepsi, o an içinde h    devam ediyorlardı. Tüm bu işte tuhaf, zamandan bağımsız bir nitelik vardı. Artık hedefimmiş gibi görünen o şeye oranla hızım muazzamdı. Küçük, karmaşık labirent b   yor, c   lerek Desen'in    boyutlu çeşitlemesini andıran bir şeye d n   yordu. Renkli, titre  ve parlak ışıklarla bezenmiş bir halde gözlerimin önünde b   yor, h    bitimsiz gecenin ortasında yarı c   lm  , etrafı  lg n bir toz parıltısıyla çevrelenmiş, ince uzun kolları sayısız titre  noktacıktan oluşmuş acayip bir galaksiyi anımsatıyordu. O b   d , ya da ben k   ld m, ya da o yaklaştı, ya da ben yaklaştım, ama yaklaştık, beraberce yaklaştık ve o artık uzayı aşağıdan ?yukarıya, bir yönden diğerine doluyor ve hızım h    artıyor gibi görünüyordu. Yakalanmış, aydınlığa bo ulmuştum ve başlangıç olduğunu bildiğim avare bir kol vardı. Artık şeklin bütününü kavrayamayaca ını kadar yakındım -aslında kaybolmuştum- ama g rebildi im parçasının, etrafımdaki her şeyin bükülmesi, titre mesi ve kıvrılması, yüz yüze geldiğim duyu çarpıtıcı karmaşıklığı izah etmeye    boyutun yetip yetmeyece ini merak etmeme sebep oluyordu. Galaktik  rneksememin aksine, zihnimdeki bir şey diğer aşırı uca kaymış, atomaltının sonsuz boyutlu Hilbert uzayını  a ırıştırıyordu. Bu bir çaresizlik e retilemesiydi zaten. Basitçe ve açık sözlülükle, bundan hiçbir şey anlamamıştım. Sadece içimde b   yen bir his -Desen'in şartlandırmasıyla mı?   g d sel mi?- aradı ım yeni g   aşamasına ulaşmak için bu labirentten geçmem gerektiğini söylüyordu.

Yanılmıyordum da. Görünürdeki hızım-   hiç kaybetmeksizin içine savrulmuştum. Fırıl fırıl dönüyor ve cayır cayır yanan yollar boyunca dönerek cisimsiz ı ıltı ve pı- 523

ROGER ZELAZNY

rıltı bulutlarından geçiyordum. Desen'de olduğu gibi di alanları yoktu, başlangıçtaki devinim gücüm beni sonuna ' dar götürmeye yeterli görünüyordu. Samanyolu'nun kasır bir gezisi mi? Mercan kanyonları arasında sürüklenen, bo ul bir adam mı? Bir Dört Temmuz akşamı lunaparkın üzerind geçen uykusuz bir kırlangıç mı? D n  m   halimle yaptım bu yeni yolculuğu özetlerken aklıma gelen düşünceler bunlar ...ve bitiyor, tamamlanıyor, sonlanıyor, kırmızı bir ışık parlamasıyla. O ışık ki, beni, kendimi Desen'in yanba ında tuttuğu kolyeye bakarken buluyor, kolyeye, içindeki, içimdeki Desen'e, içimdeki her şeye, her şeyin içindeki bana. Kırmızılık

yatıştı, azaldı, bitti. Sonra bir tek ben, kolye ve Desen, özne-
nesne ilişkisi yeniden kurulmuş... yalnızca bir oktav daha in-
ceden, ifade etmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyö-
rum. Artık varlığı yadsınamayacak bir empati vardı çünkü.
Sanki fazladan bir duyu, ilave bir ifade yolu kazanmış gibiy-
dim. Tuhaf, memnuniyet verici bir histi bu.

Sınamak için sabırsızlanarak bir kez daha azmimi topladım
ve Desen'e beni başka bir yere nakletmesini büyürdüm.
Şimdi Amber'in en yüksek kulesinin tepesindeki dairesel
odada duruyordum. Odadan dışarı, ufacık bir balkona çıktım.
Tezat çok güçlüydü, henüz tamamladığım duyuötesi seyahate
çok yakındı. Uzun bir süre orada öylece durup baktım.
Deniz bir doku çahşmasıydı, çünkü gök kısmen kapalıydı
ve akşam karanlığı çöküyordu. Bulutların kendileri de yumu-
şak parlaklıkta, kaba gölgeli desenler sergiliyorlardı. Rüzgâr
denize doğru esmekteydi, bu yüzden tuz kokusundan geçici
olarak mahrumdum. Göğü kara kuşlar benekliyor, suyun üze-
rinde, çok uzaklarda salınıp havada asılı duruyorlardı. Altımda
sarayın avluları ve şehrin taraçaları ebedi bir zarafetle Kolvir'in
524

AMBER YILLIKLARI - 1

kenarına doğru uzanıyordu. İşlek caddelerdeki insanlar küçü-
cüktüler, hareketleriye önemsiz. Kendimi çok yalnız hisset-
tim-

Sonra kolyeye dokunup bir fırtına çağırdım.

S2S

4

Döndüğümde Random ve Flora odamda bekliyorlardı
Random'un gözleri önce kolyeye gitti, sonra benim gözlerime
Başım ile evetledim.

Flora'ya döndüm, hafifçe eğildim.

"Kız kardeşim," dedim, "çok, ama çok uzun zaman oldu."

Biraz korkmuşa benziyordu, iyiydi bu. Ama gülümsedi ve
elim ile tuttu.

"Kardeşim," dedi. "Sözünü tuttuğunu görüyorum."

Soluk altın rengiydi saçları. Onları kestirmiş, ama kâkülle-
rine dokunmamıştı. Saçının bu halini beğenip beğenmediğime
karar veremiyordum. Saçları çok güzeldi. Mavi gözleri de ve
her şeyi en sevdiği perspektifte tutmak için, tonlarca kibire sa-
hipti. Kimi zaman çok, aptalca davranırmış gibi görünürdü,
ama ona hayret ettiğim zamanlar da vardı.

"Sana gözlerimi diktiğim için kusura bakma," dedim, "ama
geçen karşılaşmamızda seni görmekten mahrumdum."

"Durumun düzeltilmiş olmasından çok mutluyum," dedi.

"Çok... Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, biliyorsun."

"Biliyorum," dedim, olayın yıl dönümlerinden birinde ka-
ranlığın ötesinden yer yer duyulan şen şakrak kahkahasını
anımsayarak.

5 2 <,

r

AMBER YILLIKLARI - 1

pencereye yaklaştım ve yağmurun içeri girmeyeceğini bik-
k pencereyi açtım. Fırtına kokusunu severim.

«Random, muhtemel bir postacı hakkında ilginç birşeyler öğrenebildin mi?" diye sordum.

"Pek değil," dedi. "Birkaç yerde soruşturdum. Hiç kimse doğru yerde ve doğru zamanda birilerini görmemiş gibi."

"Anlıyorum," dedim. "Sağol. Daha sonra seninle tekrar görüşebilirim."

"Pekâlâ," dedi. "Bütün akşam odamda olacağım."

Başımla onayladım, döndüm, sırtımı eşiğe verdim, Flora'yı seyrettim. Random çıkarken kapıyı sessizce örttü. Yanm daki-ka kadar yağmuru dinledim.

Nihayet, "Bana ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yapmak mı?"

"Eski borçların hesabını sorabilecek konumdasın. Sanırım birşeyler başlamak üzere."

"Belki," dedim. "Bir çok şey, diğer şeylere bağlıdır. Bu şey de onlardan farklı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana istediğimi verirsen, bakarsız. Arada sırada iyi bir adam olduğum da görülmüştür."

"İstediğin nedir?"

"Hikâyeyi istiyorum, Flora. Onunla başlayalım. O gölgede, Dünya'da nasıl çobanım olduğunla. Tüm ayrıntılarıyla. Anlaşma neydi? Uzlaşma neydi? Her şeyi. Hepsi bu."

İçini çekti.

"Başlangıç..." dedi. "Evet... Paris'te, Mösyö Foucault diye birinin evinde, bir partideydi. Bu, üç sene öncesindeydi Terör'ün..."

"Dur," dedim. "Orada ne işin vardı?"

S27

ROGER ZELAZNY

"Gölge'nin o genel yöresinde, onların ölçütüyle hec ueş yılçjjj.

bulunuyordum," dedi. "Dolanıyor, alışılmadık, zevkime ! ı eden birşeyler arıyordum. Birşeyleri nasıl bulursak o ~,a ve mekâna da öyle gelmişim. Arzularımın bana rehberlik meşine izin verdim ve içgüdülerime uydum."

"Tuhaf bir raslantı."

"Geçen tüm zamanın ışığında ve yaptığımız yolculukların miktarını gözönüne aldığında, değil. Orası, deyim yerindeyse benim Avalon'um, Amber'in yerine koyduğum mekân, evimden uzak evimdi. Ne isim verirsen ver, o Ekim gecesi, sen o kızıl saçlı küçük kızla çıkageldiğinde -Adı Jacqueline'di sanırım- orada, o partideydim."

Bu, çok uzaklardan, uzun, upuzun bir zamandır hiç aklıma getirmediğim bir hatırayı canlandırmıştı. Jacqueline'i, Foucault'nun partisini anımsadığımdan çok daha iyi hatırlıyordum, ama böyle bir özel olay gerçekleşmişti.

"Devam et."

"Dediğim gibi," diye sürdürdü sözünü. "Oradaydım. Se sonradan gelmiştin. Dikkatimi bir anda çekiverdin elbette. Yi ne de, eğer birisi yeterince uzun zaman boyunca varlığını sürdürür ve hatırı sayılacak kadar çok yolculuk yaparsa, ara sır tanıdığı birine aşırı derecede benzeyen bir başkasıyla karşıla şabilir. İlk heyecanım yatıştıktan sonra aklıma bu gelmişti. Ke sinlikle bir benzerin olmalıydı. Senden tek bir haber bile çık madan öyle uzun zaman geçmişti ki. Yine de hepimizin sırla

rı ve onları saklamak için sağlam gerekçeleri vardır. Bu da senin sırlarından biri olabilirdi. O yüzden tanıştırlmamızı sağladım ve seni o küçük kızıl dilberin yanından birkaç dakikalığına alabilmek için neler çektiğimi bir ben bilirim. İsmi Fenneval olduğunda diretiyordun... Cordell Fenneval. Kararsızlı-

AMBER YILLIKLARI - 1

- m artmıştı• Oyun mu oynuyordun, yoksa bir benzerin miydi, j-,jiemi-yordum. Gerçi üçüncü bir ihtimal daha aklımdan ecmedi değil... Gölge'nin yakın bir bölgesinde, kendi gölgelerini düşürecek kadar uzun süre ikamet etmiş olabilirdin. Oradan merak içinde ayrılmış olabilirdim, şayet Jacqueline senin gücünü bana böbürlenerek anlatmasaydı. Bu, bir kadın için sıradan bir sohbet konusu değildir ve kızın bunu söyleyiş tarzı, senin yaptığın birşeyler karşısında hayran kaldığı izlenimi uyandırmıştı bende. Onu biraz konuşturdum ve farkına vardım ki bunların hepsi de senin yapmaya muktedir olduğun şeylerdi. Bu, benzerin olma ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Ya sen, ya da bir gölgen olmalıydı. Bunu aklımın bir köşesine yazdım, Cordell, Convin değilse bile, senin o gölgeli civarda bulunduğu dair bir ipucuydu... senin bulunduğu yere dair elime geçen ilk gerçek ipucu. Bunun devamını getirmeliydim. Bunun üzerine seni takip etmeye, geçmişini incelemeye başladım. İnsanları sorguladıkça, durum daha da şaşırtıcı bir hal alıyordu. Aslını istersen, aylar sonra bile hâlâ kararsızdım. Bunu imkânsız kılacak kadar bulanık noktalar vardı. Ama benim için her şey bir sonraki yaz, Amber'li kısa bir süre için ziyaret ettiğimde çözüldü. Bu tuhaf meseleyi Eric'e açtım..."

"Eee?"

"Şey... bu olasılıktan... bir yere kadar... haberdardı." Duraksadı ve yanındaki koltukta duran eldivenlerini düzeltti.

"Hmm," dedim, "sana tam olarak ne söyledi?"

"Bunun gerçek sen olabileceğini," dedi. "Bana bir... kaza olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Şey, hayır," diye kabullendi. "Bir kaza değil. Bir kavga ya-

ROGER ZELAZNY

sandığını, seni yaraladığını söyledi. Öleceğini sanm

8£>e taŞım,ş

altında kalmak istemiyordu. Bu yüzden seni Gölge'- ^ ^n

ve orada, o yerde bırakmış. Uzunca bir süre sonra

müş olman gerektiğine, aranızdaki her şeyin bittiğine h'k

miş. Getirdiğim haberler doğaldır ki onun huzurunu ka

ti. Bu yüzden bana gizlilik yemini ettirdi ve seni gözetim 'ş

da tutmam için geri gönderdi. Orada olmak için iyi bir ae il-

çem vardı, çünkü herkese orayı ne kadar çok sevdiğim z

anlatmıştım."

"Bir hiç uğruna sessiz kalma sözü vermemişsindir, Flora

Sana ne verdi?"

"Burada, Amber'de erk sahibi olursa beni unutmayacağına dair söz verdi."

"Biraz riskli," dedim. "Her şeye karşın, bu seni hâlâ ona karşı avantajlı kılıyor... tahtta hak iddia eden bir rakibin yeri ne ve onu oraya koymakta Eric'in parmağı bulunduğu dair bilgi."

"Doğru. Ama birşeyler dengelenmişti ve bunlardan bahsetmek için suç ortaklığını kabullenmem gerekecek."

Doğruladım.

"Küçük bir ihtimal, ama .imkânsız değil," diyerek ona katıldım. "Ama tahta geçme şansı bulursa yaşamama izin verir miydi sence?"

"Bu hiç konuşulmadı. Hem de hiç."

"Bununla birlikte, aklından geçmiş olmalı."

"Evet, daha sonraları," dedi, "ve muhtemelen hiçbir şey yapmayacağına kanaat getirdim. Zaten hafızanı yitirmiş olman ihtimali ağır basıyordu. Sen zararsız kaldığın sürece birşeyler yapmak gereksizdi."

"Böylece beni gözetim altında tutmak, zararsız bir halde ol-

53 0

AMBER YILLIKLARI - 1

Lğumdan emin olmak için kaldın orada, öyle mi?"

"Öyle."

"Ya hafızamı yeniden kazanma belirtileri gösterirsem ne yapacaktın?"

Bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Eric'e bildirecektim."

"Peki o ne yapacaktı?"

"Bilmiyorum."

Biraz güldüm, kıpkırmızı kesildi. Yüzünün kızardığını en son ne zaman görmüştüm, bilemiyordum.

"Malumu ilam etmeyeceğim," dedim. "Peki, orada kaldın, beni izledin. Ya sonra ne oldu?"

"Özel bir şey olmadı. Sen hayatını yaşamayı, ben de onu denetlemeyi sürdürdüm."

"Diğerlerinin hepsi nerede olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Evet. Bulunduğum yer sır değildi. Aslında, hepsi de zaman zaman beni ziyarete geldiler."

"Random da dahil mi?"

Yüzünü buruşturdu.

"Evet, birkaç kez," dedi.

"Neden yüzünü ekşittin?"

"Onu seviyormuşum gibi yapmak için çok geç," dedi. "Anlarsın ya, onun beraber olduğu insanları sevmiyorum işte... binbir türlü suçlu, caz müzisyenleri... Gölgeyi ziyaret ettiği sırada ona aile nezaketini sunmak zorunda kaldım, ama eve gece gündüz o adamları getirip poker partileri, konserler düzenleyerek sinirlerimi gerdi. Eve o ayrıldıktan sonra haftalar boyu kokudan girilmezdi, her seferinde gidişini görmekten memnun olurum. Üzgünüm, bilirim ki onu seversin, ama gerçeği duymayı sen istedin."

S31

ROGER ZELAZNY

"Senin ince hassasiyetine uygun düşmüyordu. Pek~ıdı dikkatini, misafirin olduğum o kısa süreye çekiyon dom bize beklenmedik şekilde katıldı. Peşinde de «-] senIn ot

ma odanda öldürdüğümüz yarım düzine kötü adam va H

"Olayı tüm canlılığıyla anımsıyorum."

"Bundan sorumlu olan kişileri de anımsıyor musun ı
letmek zorunda kaldıklarımızı?"

"Evet."

"Onlardan birini daha görsen tanıyabilecek kadar mı?"

"Sanırım."

"Güzel. Onlardan birini daha önce hiç görmüş müydün?"

"Hayır."

"O günden sonra?"

"Hayır."

"Bir yerlerde onların tarif edildiğini hiç duydun mu?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Neden soruyorsun?"

Başımı iki yana salladım.

"Daha değil. Sorguya çeken benim, unuttun mu? Şimdi o
akşamdan öncesini düşünmeni istiyorum. Beni Greenwood'a
yatıran olayı. Belki biraz daha öncesini. Ne oldu ve bunu ne-
reden öğrendin? Hangi şartlar altında? Bu olaydaki rolün ney-
di?"

"Evet," dedi. "Bunu er ya da geç soracağını biliyordum.

Şöyle oldu: Eric olaylar olduktan bir gün sonra benimle bağ-
lantı kurdu... Amber'den, Koz Kartı'mla." Bana tekrar baktı,
belli ki bunu nasıl karşıladığımı, tepkilerimi görmek için. İfa-
desiz kaldım. "Bana bir önceki gece kötü bir kaza geçirdiğini
ve hastaneye kaldırıldığını söyledi. Seni özel bir kumma, teda-
vi sürecine daha çok müdahale edebileceğim bir yere naklet-
tirmemi söyledi."

532

AMBER YILLIKLARI - 1

«Bir başka deyişle, bir sebze olarak kalmamı istedi."

"Senin sürekli uyutulmanı istiyordu."

"Kazadan sorumlu olduğunu kabul etti mi peki?"

"Arabanın lastiklerine ateş etmesi için birini tuttuğunu söy-
larnedi, ama olayın böyle geliştiğini biliyordu. Başka nereden
bilebilirdi ki? Daha sonra tahtı ele geçirmeyi tasarladığını öğ-
ft rendiğimde, seni ortadan tümüyle kaldırmanın en iyisi olaca-
ğını düşündüğünü farz ettim. Bu teşebbüs başarısız olduğun-
da en etkili bir sonraki şeyi yapması mantıklı görünüyordu:
yani taç giyme töreni yapıncaya kadar seni olayların dışında
tutmak."

"Lastiklerime ateş edildiğinin farkında değildim," dedim.

Yüzü değişti. Kendini toparladı.

"Bana bunun bir kaza olmadığını bildiğini söylemiştin... bi-
rinin seni öldürmeye çalıştığını. Ayrıntılardan haberdarsın sa-
nıyordum."

Uzun zamandan beri ilk defa, yine kaygan zemine basıyör-
dum. Hâlâ bellek kaybından muzdariptim ve sanırım hep de
böyle kalacaktım. Kazadan birkaç gün öncesine ait anılarım
paramparçaydı. Desen o ana kadarki tüm yaşantımın anılarını
canlandırdıysa da, travma bunun hemen öncesindeki olayların
anılarını silmiş gibiydi. Hiç görülmedik şey değildi bu. Basit
bir işlevsel bozukluktan çok, organik hasar olması imkân da-
hilindeydi. Belleğimin geri kalanını almış olmaktan mutluy-
dum, o yüzden hatırlayamadıklarımın ardından gözyaşı dök-
mek gereksizdi. Kazaya gelince, duygularım bana bunun bir
kazadan farklı bir şey olduğunu söylüyordu, silah seslerini ha-

tırılıyordum. İki el ateş edilmişti. Eli tüfekli şahsı görmüş bile olabilirdim... bir anlığına, çok geç. Belki de yalnızca bir hayal-
di. Ama görmüş gibiydim. Westchester'a giderken aklıma böy-
533

ROGER ZELAZNY

le bir şey gelmişti. Bu kadar vakitten sonra, Amber'de iletin
elimde tutarken bile bu biricik yetersizliği kabullenesim
miyordu. Flora'yı daha önce çok daha az şey bilirken bile k
dırmıştım. Kazanan kombinasyondan şaşmamaya karar v
dim.

"Dışarı çıkıp nereye isabet ettiğine bakacak dummda değil
dim," dedim. "Silah seslerini duydum. Kontrolü kaybettim. Te-
kerleğe isabet ettiğini farz ettim ama asla tam olarak bileme-
dim. Soruyu sormamın tek sebebi, tekerleğin vurulduğunu
nerden bildiğini merak etmemdi."

"Sana bunu Eric'ten öğrendiğimi söyledim zaten."

"Bunu söyleyiş tarzın beni rahatsız etti. Sanki tüm ayrıntı-
ları, o seninle temasa geçmeden önce biliyormuşsun gibi."
Başını iki yana salladı.

"Öyleyse sözdizimimi mazur gör," dedi. "Bu, bazen birşey-
lere, olaylar gerçekleşikten sonra baktığında olur. İma ettiğin
şeyi inkâr etmem gerekecek. Bununla hiçbir ilgim yok ve ol-
madan önce de bilmiyordum."

"Eric hiçbir şeyi tasdik ya da inkâr edecek halde olmadığı-
na göre, bu konuyu olduğu gibi kabullenmeliyiz," dedim,
"şimdilik," diye ekledim, onu kendini savunması daha zor hal-
de bırakmak; dikkatini, hafızamda hâlâ varlığını koruyan kü-
çücük kuşum sözlerim ya da ifadem vasıtasıyla belli edebile-
cek işaretlerden uzaklaştırmak için. "Daha sonra silahlı kişinin
kim olduğunu öğrendin mi?" diye sordum.

"Hiçbir zaman," dedi. "Büyük ihtimalle kiralık serserinin te-
ki. Bilmiyorum."

"Birisi beni bulup hastaneye kaldırmadan önce ne kadar
bilinçsiz kaldığım konusunda bir fikrin var mı?"

Tekrar olumsuz anlamda salladı başını.

S 34

AMBER YILLIKLARI - 1

Birşeyler beni huzursuz ediyordu ve ne olduğunu bir türlü
^estiremiyordum.

"Eric hastaneye ne zaman götürüldüğümü söyledi mi?"

"Hayır."

"Yanında olduğum vakit, neden Eric'in Koz Kartı'nı kullan-
mak dururken Amber'e yürümeyi denedin?"

"Ona ulaşamadım."

"Seni Amber'e getirmesi için bir başkasını arayabilirdin,"
dedim. "Flora, bence yalan söylüyorsun."

Sadece bir testti, tepkisini görmek için. Neden olmasın?

"Ne hakkında?" diye sordu. "Başka hiç kimseye ulaşama-
dım. Hepsi şu ya da bu şekilde meşguldüler. Demek istediğin
bu mu?"

Beni süzdü.

Kolumu doğrultup onu işaret ettim ve arkamda, tam pen-
cerenin dışında bir şimşek çaktı. Bir ürperti, bir elektrik hisset-
tim. Gökgürültüsü de etkileyiciydi.

"Eksik anlatarak suç işliyorsun," diye şansımı denedim.

Yüzünü elleriyle örtüp ağlamaya başladı.

"Ne demek istediğini biliyorum!" dedi. "Somlarının hepsini yanıtladım! Ne istiyorsun? Olay olduğunda ne nereye gittiğini, ne de sana kimin ateş ettiğini bilmiyorum! Sadece sana anlattığım gerçekleri biliyorum, kahrolasica!"

Ya dürüst, ya da bu yöntemlerle aşılması imkânsız olduğuna kanaat getirdim. Hangisi olursa olsun, vaktimi boşa harcıyordum ve bu şekilde başka bir şey öğrenemezdim. Ayrıca kazanın benim için önemini düşünmeye başlamasından önce lafı başka konulara getirsem iyi olacaktı. Eğer orada kaçırdığım bir şey varsa, ilk bulan ben olmak istiyordum.

"Gel benimle," dedim.

535

ROGER ZELAZNY

"Nereye gidiyoruz?"

"Teşhis etmeni istediğim bir şey var. Sebebini sen baktıktan sonra söyleyeceğim."

Kalkıp beni takip etti. Caine'le ilgili hikâyeyi anlatmadı önce onu üst kata çıkarıp cesedin yanına götürdü. Cesed büyük bir serinkanlılıkla baktı. Başıyla onayladı.

"Evet," dedi ve ekledi: "Daha önce görmemiş olsaydım Kje, sırf senin için seve seve gördüğümü söylerdim."

Çekimser birşeyler mırıldandım. Aile sadakati hep bir yerlerime dokunur. Flora'nın Caine'le ilgili söylediklerime inanmış mıydı, bilmiyordum. Ama birbirlerine denk sayılan şeyler denk olan başka şeylere de denk sayıldığından, çok da fark etmezmiş gibiydi. Ona Brand'le ilgili hiçbir şey söylemedim ve o da onun hakkında yeni bir bilgiye sahip değilmiş gibi gözüküyordu. Söyleyeceklerimi bitirdiğimde yaptığı tek yorum, "Mücevher sana yakışıyor. Ya baş kısmı?" oldu.

"Böyle şeylerden bahsetmek için çok erken," dedim ona.

"Destegiimin değeri her ne ise..."

"Biliyorum," dedim. "Biliyomm."

Mezarım sessiz bir yer.. Kolvir'in zirvesinin arka tarafında, üç kilometre kadar aşağıda, kayalık bir bayırda. Üç yanı doğa unsurlarına karşı korunmuş, üzerine bir çift bodur ağacın, çeşit çeşit fundanın, otun, koca halatlar halinde dağ sarmaşığının dikilmiş olduğu taşınmış toprakla çevrelenmiş. Önünde iki oturma sırası olan uzun, alçak bir bina ve sarmaşıklar onu büyük oranda örtmeyi başarmış, çok şükür binanın cephesine adımın altına kazınmış tumturaklı bir yazıtın epey bir kısmını da kaplamışlar. Bina, doğaldır ki, çoğu zaman boş.

Oysa o akşam, Ganelon ve ben oraya, cömert bir şarap,

S3f>

AMBER YILLIKLARI - 1

ekmek somunu ve kahvaltılık erzakla gittik.

"Şaka etmiyormuşsun demek!" dedi, atından inip, yürüyüp, sarmaşıkları aralayıp, kazınmış sözcükleri ayışığında okuyunca.

"Elbette etmiyordum," dedim, aşağı inip atlarla ilgilenirken.

"Benim işte."

Atlarımızı yakında bir çalılığa bağlayıp yiyecek torbalarımızı indirdim ve en yakındaki sıraya götürdüm. İlk şişeyi açıp, bir çift kadehe kırmızı şarap doldurduğum sırada Ganelon da

bana katıldı.

Kendi kadehini alıp, "Hâlâ anlamıyorum," dedi.

"Anlamayacak ne var? Öldüm ve buraya gömüldüm," dedim. "Bu, benim simgesel mezarım... yani ceset bulunamayınca dikilen cinsten. Benimkinden yakın zamanda haberdar oldum. Birkaç asır önce, benden ümit kesilince inşa edilmiş."

"Biraz ürpertici," dedi. "İçeride ne var o zaman?"

"Hiçbir şey. Gerçi ihtiyatlı davranıp bir boşluk ve tabut koymayı akıl etmişler, hani olur da kalıntılarımla ortaya çıkar diye. Böylece bir taşla iki kuş vuracaklar."

Ganelon kendine bir sandviç yaptı.

"Kimin fikriymiş bu?" diye sordu.

"Random'a sorarsan, ya Brand'den, ya da Eric'ten çıkmış fikir. Kimse tam olarak hatırlamıyor. Hepsi de o vakit bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüşler."

Kıkırdadı, kırış kırış, yaralı, kızıl sakallı şahsına mükemmel uyan, kötücül bir ses çıkardı.

"Ya şimdi ne olacak mezarına?"

Omuz silktim.

"Sanırım bazıları mezarın bu şekilde boş durmasının yazık olduğunu düşünüyor ve onu doldurduğumu görmekten hoş-

ROGER ZELAZNY

lanırlar. Bununla birlikte gelip de kafayı çekmek için güzel bir yer. Aslında daha saygılarımı sunmadım."

Bir çift sandviç yaptım, ikisini de yedim. Geri dönüşümden beri ilk gerçek mola'ydı bu ve belki de uzunca bir müddet için de sonuncusu olacaktı. Bilmek mümkün değildi. Ama geçen hafta boyunca Ganelon'la hiç konuşma fırsatı bulamamıştım ve o, güvendiğim pek az kişiden biriydi. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Mecburdum buna. İşin bizler gibi parçası olmayan biriyle konuşmalıydım. Öyle de yaptım.

Ay hatırı sayılır bir mesafe katetti ve anıt mezarımdaki kırık camların sayısı katlanarak arttı.

"Peki diğerleri bunu nasıl karşıladılar?" diye sordu bana.

"Tahmin edilebileceği gibi," diye yanıt verdim. "Julian'ın, inandığını söylemesine rağmen tek -bir kelimesine bile inanmadığını anlayabiliyordum. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor ve bana meydan okuyacak konumda değil. Benedict'in de bana inandığını sanmıyorum, ama onun tepkilerini okumak çok daha zor. Burada vaktini geçiriyor ve umarım ki bunu yaparken şüphe duyarak bana avantaj sağlıyor. Gerard'a gelince, içimden bir ses, bunun onun için bardağı taşıran son damla olduğunu ve bana duyduğu son güven kırıntısını da yitirdiğini söylüyor. Yine de Caine'in cesedini korudan çıkarmama eşlik etmek için yarın erkenden Amber'e dönecek. Bunu safariye çevirmenin hiç anlamı yok, ama aile eşrafından bir bulunsun istedim. Deirdre'yi sorarsan... buna sevinmiş gibiydi."

Ağızımdan çıkan tek kelimeye bile inanmadığından eminim.

Ama fark etmez. O hep benim yanımda olmuş ve Caine'i asla sevmemiştir. Konumumu sağlamlaştırmama sevindiğini söyleyebilirim. Llewella'nın inanıp inanmadığını cidden bilemiyorum. Bildiğim kadarıyla birbirimize ne yaptığımızla zerre ka-

S38

AMBER YILLIKLARI - 1

dar ilgilenmiyor. Fiona tüm bu olanlar karşısında düpedüz neselenmiş görünüyordu. Ama onun olaylara bakış şekli hep böyle mesafeli ve kibir doludur. Aklından nelerin geçtiğinden

asla emin olamazsın."

"Onlara Brand meselesini daha açmadın mı?"

"Hayır. Onlara Caine'den bahsettim ve yarın akşama dek hepsinin Amber'de bulunmalarını istedim. Brand meselesi o zaman gündeme gelecek. Denemek istediğim bir fikrim var."

"Hepsiyle Koz Kartları aracılığıyla mı bağlantı kurdun?"

"Öyle."

"Sana bu konuyla ilgili sormak istediğim bir şey var. Silah almak için gittiğimiz gölge dünyada telefonlar vardı..."

"Evet?"

"Biz oradayken telefonları gizlice dinleme yöntemleri hakkında bilgi sahibi oldum. Sence, Koz Kartları'nın da dışarıdan dinlenebilmesi olası mıdır?"

Gülmeye başladım, sonra ima ettiklerinin bazıları kafama dank edince kendime hâkim oldum. Sonunda "Bilmiyorum," dedim. "Dworkin'in yaptıklarının büyük bir kısmı hâlâ sır niteliğini koruyor... bunu hiç düşünmemiştim. Kendim hiç denemedim. Ama merak ediyorum da..."

"Kaç deste var, biliyor musun?"

"Şey, ailedeki herkesin bir iki destesi vardır, kütüphanede de bir düzine kadar yedek bulunur. Başka var mı, bilemiyorum."

"Bana öyle geliyor ki sırf onları dinleyerek bile bir çok şey öğrenilebilir."

"Evet. Babamın destesi, Brand'inki, benim asıl destem, Random'un kaybettiği... Kahretsin! Bugünlerde hesabı tutulmayan bir çok deste var. Bu konuda ne yapmalı, bilmiyorum."

S39

ROGER ZELAZNY

Bir sayım çizelgesi tutup bazı deneyler yapmalı sanırını S" lediğin için sağol."

Başıyla onayladı ve bir süre içkilerimizi sessizlik içinde vı dımladık.

Sonra, "Ne yapacaksın, Convin?" diye sordu.

"Ne konuda?"

"Her konuda. Şimdi kime saldıracağız ve hangi sırada?"

"Asıl niyetim Amber'de işler yoluna girer girmez kara yolu takip ederek kaynağına kadar ulaşmaktı," dedim. "Oysa şimdi öncelik sırasını değiştirdim. Şayet yaşıyorsa, Brand'in olabildiğince çabuk geri getirilmesini istiyorum. Eğer yaşamıyorsa ona ne olduğunu öğrenmeyi."

"Peki ya düşman sana soluklanman için vakit tanıyacak mı?"

"Şu anda yeni bir saldırı hazırlanıyor olabilir."

"Evet, elbette. Bunu düşündüm. Biraz daha vaktimiz olduğumu düşünüyorum, çünkü yenilgiye uğratılmalarının üzerinden çok geçmedi. Kendilerini tekrar toplamaları, güçlerini arttırmaları, dummu yeni silahlarımız ışığında yeniden değerlendirilmeleri gerekiyor. Şu anda aklımdan geçen, yol boyunca onların yeni faaliyetlerine dair önceden uyarılmamızı sağlayacak gözetleme istasyonları kurmak. Benedict bu operasyonun so-

rumluluğunu üstlenmeyi kabullendi bile."

"Ne kadar vaktimiz olduğunu merak ediyorum."

Ona bir kadeh daha içki doldurdum, çünkü aklıma gelen tek yanıt buydu.

"Avalon'da işler hiç bu kadar karmaşık değildi... bizim Avalon'umuzda yani."

"Doğru," dedim. "O günleri özlemle anan bir tek sen değil-sin. En azından, şimdi bakınca daha basit görünüyorlar."

Başıyla evetledi. Ona sigara uzattım, ama reddedip piposU"
540

AMBER YILLIKLARI - 1

u yaktı. Ateşin ışığında hâlâ boynumda asılı duran Hüküm Miicevheri'ni tetkik etti.

"Bu şeyle hava şartlarını kontrol edebiliyor musun gerçek-ten?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

"Denedim. İşe yarıyor."

"Ne yaptın?"

"Bu öğlenki fırtına. Benimdi."

"Merak ediyorum..."

"Neyi?"

"Bu tarz bir güçle ne yapardım. Bu gücü ne yapmak için kullanırdım."

"Aklıma esen ilk şey," dedim, mezarımın duvarına bir tokat aşkedererek, "bu yeri yıldırımlarla yok etmek oldu... sürekli yıldırım yağdırıp taş taş üstünde bırakmamak. Hiç kimsenin ak-lında gücüme dair şüphe kalmazdı."

"Neden yapmadın?"

"Sonra biraz daha düşündüm. Boşversene, dedim. Eğer ye-terince akıllı, ya da güçlü, ya da şanslı olmazsam çok geçme-den burası gerçekten bir işe yarayabilir. Böyle bir olay karşı-sında kemiklerimi nereye atmalarını isteyeceğimi düşündüm. O anda farkına vardım ki, burası aslında gayet güzel bir yer... yüksek, temiz, doğa unsurlarının hâlâ çıplak dolaştığı bir yer. Göz alabildiğine kaya ve gökyüzü. Yıldızlar, bulutlar, güneş, ay, rüzgâr, yağmur... diğer cesetlerin bir çoğundan daha iyi eş-likçiler. Neden şu anda yanımda olmasını istemediğim birinin yanında yatayım ki, hem yanımda olmasını istediğim birileri de yok."

"Ya marazi düşüncelere kapılıyorsun, Convin, ya da sar-
541

ROGER ZELAZNY

hoşsun. Belki de ikisi birden. Üstelik huysuzsun da."

"Sen kimsin de neye gerek duyduğumu söylüyorsun?"

Yanıbaşımdaya gerginleştiğini, sonra rahatladığını hissettim

"Bilmiyorum," dedi sonra. "Sadece gördüğümü dile geri ı yorum."

"Askerler ne durumda?" diye sordum.

"Sanırım hâlâ şaşkın haldeler, Convin. Cennetin yamaçla-rında bir kutsal savaşta çarpışmaya geldiler. Geçen haftaki dö-vüşün böyle olduğunu sanıyorlar. Kazandığımızı gördüklerin-den, bu konuda mutlular. Ama bu bekleyiş, şehirde olmak. Bu yeri anlamıyorlar. Düşman sandıklarının bazıları artık dost Kafaları karışık. Bir savaş ihtimaline karşı hazır tutulduklarını

biliyorlar, ama bunun kime karşı, ya da ne zaman olacağından habersizler. Kışlarından çıkmalarına izin verilmediği için varlıklarının askerlerin ve ordunun büyük kısmından tepki aldığı- nı henüz kavrayabilmiş değiller. Ama çok yakında farkına va- rabilirler. Bu konuyu açmak için bekliyordum, ama son za- manlarda çok meşguldün..."

Bir süre oturup sigaramı tüttürdüm.

Sonra, "Öyleyse onlarla konuşsam iyi olur," dedim. "Gerçi yarın buna fırsatım olmayacak ve acilen birşeyler yapılmalı. Buradan ayrılmaları gerektiğini düşünüyorum... Arden Orma- nı'nda bir açık hava kampına. Evet, yarın. Geri döndüğümüz- de senin için haritada işaretleyeceğim. Bunun onları kara yo- la yakın tutmak için olduğunu söyle. Onlara bir diğer saldırı- nın gelmesinin an meselesi olduğunu söyle... ki bu basbayağı doğru. Onlara talim yaptır, savaşçı nitelikleri pas tutmasın. İlk fırsatta aşağı inip onlarla konuşacağım."

"Bu seni Amber'de kişisel bir güçten yoksun bırakacaktır.

"Doğru. Ama hem güvenimin bir işareti, hem de saygı gos-

542

AMBER YILLIKLARI - 1

terisi olarak işe yarayabilir bir risk. Evet, sanırım faydalı bir ha- reket olacak bu. Olmazsa..." Omuz silktim.

Bir kadeh daha doldurdum ve boş bir şişeyi daha mezarı- ma salladım.

"Bu arada," dedim, "özür dilerim."

"Ne için?"

"Henüz farkına vardım ki marazi düşüncelere kapılmışım, sarhoş ve huysuzum. Buna gerek yok."

Kıkırdadı ve kadehini benimkine vurdu.

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Böylece, ay düşerken orada oturduk, ta ki son şişe de hemcinslerinin yanına defnedilene kadar. Bir süre geçmiş gün- lerden bahsettik. En sonunda sustuk ve gözlerim Amber'in üzerindeki yıldızlara kaydı. Buraya gelmekle iyi etmiştik, ama şehir artık beni geri çağırıyordu. Düşüncelerimi bilen Ganelon kalktı ve gerindi, atlara gitti. Bense mezarımın yanında hacet giderdim, sonra onu izledim.

543

5

Tekboynuz Korusu, Arden'in içlerinde, Kolvir'in güneyba- tısında, yerin, Garnath denen vadiye doğru nihai alçalışına başladığı çıkıntının yakınlarındadır. Garnath, geçtiğimiz yıllar- da lanetlenmiş, yakılmış, istila edilmiş ve savaşlara tanık ol- muşsa da, komşusu olan dağlık araziye hâlâ el sürülmemiştir. Babamın, tekboynuzu asırlar önce gördüğünü iddia ettiği ve onu Amber'in hamisi ilan edip hanedan armasına işletmesine neden olan tuhaf olayların yaşandığı yer, bildiğimiz kadarıyla Garnath'ın denize bakan manzarasından artık pek görülme- yen, yukarı kenardan yirmi otuz adım içeride bir noktadadır. Burası, bir kaya parçasından sızan küçük pınarın berrak bir havuz oluşturduğu, taşarak bir dereciğe dönüştüğü, Garnath'a doğru aşağılara aktığı asimetrik şekilli, açık bir alandır.

Gerard ve ben, ertesi gün işte bu yere doğru sürdük atları- mızı, şehirden bizi Kolvir'den aşağı iniş yolunun yarısında ya- kalayan bir saatte, güneş önce ışık parçacıklarını okyanusun

üzerinde sektirip ardından göğsü kucak dolusu savurmadan önce. Güneş bununla meşgulken, Gerard dizginlere asılıp durdu. Ardından atından indi, aynısını yapmamı işaret etti. İlk diz'i, ve Gerard'ın devasa benekli atının yanında götürdüğü müz yük atını bırakıp indim. Onu içi yarı yarıya çakıl dolu D 544

AMBER YILLIKLARI - 1

ağa kadar izledim. Durdu, yanına geldim.

"Ne oldu?" diye sordum.

Dönüp benimle yüzleşti; gözleri kısılı, ağzı sımsıkı kapalıydı pelerinini çözdü, katladı, yere bıraktı. Kılıç kemerini de çözüp pelerinin üzerine koydu.

"Kılıcını, pelerinini bırak," dedi. "Sana engel olmaktan baş-
Kn bir şeye yaramazlar."

Ne olacağına dair içimde bir sezgi vardı ve buna uymanın daha iyi olacağına hükmettim. Pelerinimi katladım, Hüküm Mücevheri'ni Grayswandir'in yanına koydum ve bir kez daha onun yüzüne baktım. Tek bir sözcük çıktı ağzımdan.

"Neden?"

"Çok zaman geçti," dedi, "unutmuş olabilirsiniz."

Bana ağır ağır yaklaştı, gardımı alıp geriledim. Bana yumruk atmadı. Ondan daha hızlıydım. İkimiz de çömelmiştik; sol eliyle yavaş pençeleme hareketleri yapıyor, vücuduna yakın tuttuğu sağ eli hafifçe seğiriyordu.

Eğer Gerard'la dövüşmek için bir yer seçecek olsaydım, burayı seçmezdim. O da bunun farkındaydı elbette. Eğer Gerard'la dövüşseksem bunu ellerimle yapmayı da tercih etmezdim. Kılıçla ya da sopayla dövüşte ondan iyiyimdir. İçine hızın ve stratejinin karıştığı her şey, onu kendimden uzak tutup arada bir vurarak, gitgide yoğunlaşan saldırılar karşısında açık vermesini sağlayacak kadar yormamı sağlar. Bunun da farkındaydı elbette. Bu yüzden beni böyle tuzağa düşürmüştü. Ama Gerard'ı anlıyordum, şimdi de onun kurallarına göre oynamaya mecburdum.

Her bir adımıyla beni sıkıştırırken birkaç kez elini savuşturdum. Nihayet şansımı değerlendirip eğildim ve bir yumruk savurdum. Midesinin hemen yukarısına hızlı, sert bir sol indir-S45

ROGER ZELAZNY

dim. Sağlam bir tahtayı kırabilir veya bir ölümlünün in IV orgar.

larını paramparça edebilirdi. Ne yazık ki zaman Gerard'ı h laştırmamıştı. Homurdandığını işittim, ama sağ yumru engelledi, sağ elini sol kolumun altından geçirdi ve om? arkadan yakaladı.

Kıramayacağım bir omuz kilidiyle karşılaşmayı bekleve ona sımsıkı yapıştım ve dönüp ileri iterek sol omzunu aynı kilde yakaladım, sağ bacağımı dizinin arkasına takıp onu v , devirmeyi başardım.

Ama beni bırakmamıştı, üzerine devrildim. Kendi kavramı şımı gevşettim ve yere düştüğümüz sırada sağ dirseğimi sol göğsüne indirebildim. İdeal bir açı değildi ve sol eli uzanıp başımın arkasında bir yerlerde sağ eliyle birleşti.

Eğilerek kaçabildim, ama kolum hâlâ ondaydı. Bir anlığına sağ elimi dosdoğru kasığına indirme fırsatı yakaladıysam da,

kendime hâkim oldum. Hani kemer altına vurmaktan çekindiğimden filan değil, biliyordum ki Gerard'a bunu yapsam refleksleri omzumu kırmasına neden olabilirdi. Bunun yerine alnımı çakıllara sürterek sol kolumu başının arkasına geçirmeyi başardım, bir yandan da sağ kolumu bacaklarının arasından kaydırıp onu sol uyluğundan tuttum. Bunu yapar yapmaz da geriye yuvarlandım, ayaklarım yere değer değmez bacaklarımı düzleştirmeye kalkıştım. Onu havaya kaldırıp tekrar yere vurmak, sıkı da bir omuz atmak niyetindeydim.

Ne var ki Gerard bacaklarını makaslayıp sola yuvarlandı, beni gövdesinin üzerinden takla atmak zorunda bıraktı. Obur tarafa geçerken başını bırakıp sol kolumu kurtardım. Sonra ters yöne ilerleyip sağ kolumu çektim ve ayağını bükme için harekete geçtim.

Ama Gerard bunu yııtmamıştı. O sırada kollarını tekrar al-

54 (j

AMBER YILLIKLARI - 1

almıştı- Müthiş bir çabayla kendini kurtardı ve dönerek ga kalktı. Ben de doğrulup geriye sıçradım. Hiç vakit kay-, t01eden üzerime yürümeye başladı ve eğer onunla güreşe tuşursam canımı çıkaracağını anladım. Birkaç numara denemeliydim-

Ayaklarını izledim ve en iyi olduğuna inandığım anda, tam ağırlığını sol ayağına verdiği sırada eğilerek, öne uzattığı kollarının arasından geçtim. Sağ bileğini yakalayıp, arkasından neredeyse bir buçuk metre yukarıya kaldırdım. Yüzüstü kapaklandı, ileriye, sola düştü.

Ayağa kalkmaya çabaladı ve çenesine, onu tekrar yere indiren bir sol vurdum. Başını iki yana salladı ve bir kez daha ayağa kalkarken kendini kollarıyla korudu. Midesini tekmelemeye çalıştım, ama kendi eksenini etrafında dönerken ıskalayıp kalçasına isabet ettirdim. Dengesini koruyup, gene üzerime geldi.

Yüzüne yumruklar savurup çevresinde daire çizdim. İki kez daha midesine vurdum ve sekerek uzaklaştım. Gülümse-di. Ona yaklaşmaktan korktuğumu biliyordu. Karnına bir tekme salladım, tutturdum. Kolları boynuna, tam köprücük kemiğinin üzerine bir kesme indirebileceğim kadar aşağı düştü. Fakat tam o anda ileri uzanıverdi ve belime dolandı. Elimin kenarını çenesine vurdum ama bu onu kavrayışını sıkılaştırmaktan ve ayaklarımı yerden kesmekten alıkoymadı. Tekrar vurmak için artık çok geçti. O muazzam kollar daha şimdiden böbreklerimi eziyordu. Parmaklarımla şah damarını aradım, sıktım.

Ama beni başının üzerine kaldırmaya devam etti. Ellerim gevşedi, kurtuldu. Sonra köylü kadınlar çamaşırları nasıl taşlara vurursa, işte öylece sırtüstü çarptı beni çakıllara.

547

ROGER ZELAZNY

Gözlerimin önünde yıldızlar uçtu; beni sürükleyerek rar ayağa kaldırırken dünya titreşen, yan gerçek bir rriekâ muştı. Yumruğunu gördüm...

Gündoğumu çok hoştu, ama açısı yanlıştı... Yaklaşık d san derece...

Birdenbire başım dönmeye başladı. Sırtımdan başlayın

nemin civarında bir yerlerde büyük şehre ulaşan, acıdan ohmuş bir yol haritasının farkına vardığım sırada dengelendi Havada asılıydım. Başımı azıcık çevirdiğimde, aşağı do&n, çok uzun bir mesafe olduğunu görebiliyordum.

Vücuduma takılı bir çift güçlü mengene hissediyordum omzumda ve uyluğumda. Dönüp baktığımda, bunların eller olduğunu gördüm. Boynumu biraz daha büktüğümde gördüm ki Gerard'ındı bu eller. Beni başının üzerinde, bir kol boyu yükseklikte tutuyordu. Yolun tam bitiminde durmuştu; Gar-nath'ı ve çok aşağılardaki kara yolun bitimini görebiliyordum. Eğer beni bıraksa bir kısmım uçurumun yüzünü kaplayan kuş pisliklerine karışır, geri kalanım da geçmişte bıraktığım kumsallara vuran denizanelerine dönerdi.

"Evet. Aşağı bak, Corwin," dedi, kımıldandığımı hissedip, benimle gözgöze gelmek üzere başını kaldırınca. "Tek yapmam gereken ellerimi açmak."

"Seni duyuyorum," dedim sessizce, bir yandan da şayet buna karar verirse onu da beraberimde götürmenin bir yolunu arıyordum.

"Ben zeki bir adam değilim," dedi. "Ama bir düşünceye kapıldım... çok korkunç bir düşünceye. Bu konuda yapmayı bildiğim tek şey bu. Düşündüm ki, Amber'den inanılmaz bir suredir uzaktasın. Hafızanı kaybetme hikâyenin gerçek olup Ol" 548

AMBER YILLIKLARI - 1

jjğını bilmem imkânsız. Geri döndün ve işlerin başına geç- . arna henüz burada tam anlamıyla hüküm sürmüyorsun. Benedict'in hizmetçilerinin ölümü canımı sıkıyordu, şimdi Caine'in ölümüyle canımın sıkılmış olduğu gibi. Ama Eric de kısa bir süre önce öldü, Benedict ise sakat kaldı. Olayların bu kısmından seni sorumlu tutmak çok kolay değil, ama bunun ihtimal ??• dahilinde olabileceği aklıma geldi... eğer böyleyse kara yoldan gelen düşmanlarımızla gizlice müttefik olmuşsun demektir."

"Öyle değilim," dedim.

"Fark etmez, çünkü söylediklerimi dinleyeceksin," dedi.

"Sadece lafımı bitirene kadar bekle. Her şey olacağına varır. Eğer, uzun süreli yokluğunda şu anki durumu tezgâhladıysan -hatta belki de planının parçası olarak babamızı ve Brand'i ortadan kaldırarak- öyleyse sana tahtı gasp edişine karşı beliren aile içi direnişi ortadan kaldırmaya kararlı gözüyle bakıyorum."

"Şayet durum böyle olsa, gözlerim oyulsun ve zindana kapatılayım diye kendimi Eric'e teslim eder miydim?"

"Sözümü kesme!" diye tekrarladı. "Pekâlâ buna yol açacak hatalar işlemiş olabilirsin. Artık fark etmez. Söylediğin kadar masum, ya da alabildiğine suçlu olabilirsin. Aşağı bak, Convin. Hepsi bu. Kara yola bak. Eğer bu senin eserinse, katedeceğin yolun sınırı ölümdür. Sana gücümü bir kez daha gösterdim, bir ihtimal unutmuşsundur diye. Seni öldürebilirim, Convin. Kılıcının seni koruyacağına güvenme, seni elime geçirmem yeter. Üstelik sözümü tutmak için, bunu yapacağım da. Söz veriyorum ki, eğer suçluysan, bunu öğrendiğim an öldüreceğim seni. Şu an yaşamım, seninkine bağlı olduğu için garantilendiğini de aklından çıkarma, Convin."

"Ne demek istiyorsun?"

ROGER ZELAZNY

"Şu an tüm kardeşlerimiz Koz Kartım vasıtasıyla biz; ;7!.
ve dinliyorlar. Artık maksadını tüm aileye belli etmeksin •
**n işi.

mi bitirmeyi planlayamazsın. Böylelikle, yerine getirilmede
ölsem bile sözüm tutulmuş olacak."

"Anlıyorum," dedim. "Peki ya bir başkası seni öldürür
İkimizin birden icabına bakmış olur. Bu da siperlere yalnız
Julian, Benedict, Random ve kızların geçmesini sağlar Rı
-her kimse- o kişi için çok, ama çok daha iyi. Söylesene ki
min başının altından çıktı bu fikir?"

"Benim fikrim di! Yalnızca benim!" dedi ve kavrayışının sı-
kıştığını, kollarının kıvrılıp gerginleştiğini hissettim. "Ortalığı
karıştırmaya çalışıyorsun sadece! Hep yaptığın gibi!" diye inle-
di. "Sen geri gelene kadar her şey yolundaydı! Tanrı cezanı
versin, Convin! Bence hepsi senin suçun!"

Sonra beni havaya fırlattı.

"Suçsuzum, Gerard!" demeyi başaracak vakit bulabildim.
Sonra beni yakaladı -kocaman, omzumu yerinden çıkarta-
cak bir kavrayışla- ve beni uçuşumun kenarından çekip aldı.
Beni iç tarafa savurdu, döndürdü ve ayaklarımın üzerine bı-
raktı. Hiç durmaksızın yürüdü, dövüştüğümüz çakıllı bölgeye
gitti. Onu izledim, eşyalarımızı topladık.
Koskoca kemerini tokalarken bana baktı ve gözlerini gene
kaçırdı. *

"Bir daha bu konuyu açmayacağız," dedi.

"Anlaştık."

Döndüm ve atlara yürüdüm. Bindik, yoldan aşağı inmeye
devam ettik.

Pınar, koruda küçük müziğini icra ediyordu. Artık daha da
yükselmiş olan güneş, yaprakların arasından ışıltı huzmelerini
550

AMBER YILLIKLAR] -1

satıyordu. Yerde hâlâ bir miktar çiy vardı. Caine'in mezarı
için kestiğim çimenler hâlâ ıslaktı.

Yanıma aldığım beli çıkartıp mezarı açtım. Gerard tek ke-
lme etmeksizin cesedi bu iş için getirdiğimiz yelken bezine
yatırmama yardım etti. Bezi cesedin etrafına sardık ve büyük,
gevşek ilmeklerle diktik.

"Corwin! Bak!" Bu bir fısıltıydı ve Gerard'm eli omzumu
kavrıdı.

Bakışlarının yönünü takip edince donakaldım. Görüntüyü
seyrederken kılıcımı bile kıpırdatmadık: üzerini yumuşak, ışıltı
ışıltı bir beyazlık çepeçevre sarmıştı, adeta kıl ve yeleyle değil,
kuştüyüyle kaplı gibiydi; küçük yarık toynakları, tıpkı ince ba-
şından yükselen boğumlu boynuz gibi altındandı. Küçük ka-
yalardan birinin üzerine çıkmış, orada biten likenleri yiyordu.
Başını kaldırıp bize doğru baktığı vakit gözleri parlak zümrüt
yeşiliydi. Bir an'süren hareketsizliğimizi paylaştı. Sonra ön
ayaklarıyla çabuk, huzursuzca bir hareket yaptı ve taşın üç kez
vurdu. Sonra bulanıklaştı ve bir kartanesi gibi, sessizce gözden
yitti, belki de sağımızdaki ağaçlara doğru.

Doğrudum ve taşın gittim. Gerard arkamdan geldi. Orada,
yosunlarda küçük toynak izlerini gördüm.

"Sanırım gerçekten gördük," dedi Gerard.

Başımla onayladım.

"Bir şey gördüğümüz kesin. Onu daha önce görmüş muydun?"

"Hayır. Ya sen?"

Başını iki yana salladı.

"Julian onu bir kez gördüğünü iddia ediyor," dedi, "uzaktan. Dediğine göre, tazılar onu takip etmeye yanaşmamışlar."

"Çok güzeldi. O uzun, ipek gibi kuynık, o parlak toynaklar..."

SSI

ROGER ZELAZNY

"Evet. Babam onun hep hayra alamet olduğunu sövi

"Ben de öyle yormak isterim."

"Görünmesi için tuhaf bir zaman... bunca yılın ardmH

Tekrar onayladım.

"Özel bir âdet var mı? Yani o bizim hamimiz olduğuna re... bir şey yapmamız gerekiyor mu?"

"Varsa bile babam bana hiç söylemedi," dedim. Tekbovnun üzerinde belirmiş olduğu kayayı okşadım. "Eğer talihimi zi biraz olsun değiştirebilirsen, eğer bize bir derece zarafet bahsedebilirsen... teşekkürler, tekboynuz," dedim. "Bunu yapamasan bile böyle kara bir zamanda bizi varlığıyla aydınlatmış için sağol."

Sonra uzaklaşıp pınardan su içtik. Kasvetli yükümüzü üçüncü atın sırtına bağladık. Atlarımızı, su haricinde hiçbir şeyin kıpırdamaz olduğu bir yere gelene kadar yularlanndan çektik.

SS2

6

Yaşamın bitmek bilmeyen törenleri ardı arkası kesilmemesine ortaya çıkıverir; insanlar umudun göğsüne saldırmaktan hiç vazgeçmez; yağmurun olduğu yerde dolunun olmadığı hiç görülmüş müdür? O akşam, uzun ömrümde kazandığım tüm bilgelik, yaratıcı bir endişenin ruhuyla sunulmuş, Random'un başını sallaması ve dostça yaptığı müstehcen bir hareketle yanıtlı bulmuştu.

Kütüphanedeydik ve büyük yazı masasının bir ucunda otuyordum. Random sağimdaki iskemledeydi. Gerard odanın diğer uçundaydı, duvara asılı silahları inceliyordu. Belki de Rein'in eseri olan tekboynuz kabartmasıydı baktığı. Neye bakarsa baksın, kitaplıkların yanıbaşında, tam ortada bir koltuğa yığılmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlayıp uzatmış, kollarını kavuşturmuş, pullu çizmelerini tetkike koyulmuş olan Julian'ı bizimle birlikte o da görmezden geliyordu. Boyu neredeyse bir altmış olan Fiona'nın yeşil gözleri, şöminenin yanında sohbet etmekte olduğu Flora'nın mavi gözlerine dikilmişti; saç Şöminede olmayan ateşin boşluğunu doldurmakla kalmıyor, adeta için için yanıyordu. Bana her zaman olduğu gibi bir sanatçının karşısında henüz gerileyip aletlerini bir kenara bıraktığı, gülüşünün ardında yavaşça somların şekillendiği bir es-

SS3

ROGER ZELAZNY

ri anımsatıyordu. Boynunun bitiminde, sanatçının başının Fiona'nın köprücük kemiğini çenttiği yer, daima g-

^'

bir büyük ustanın imzasına çekerdi, bilhassa başını dah boylu olan bizlere doğru, soru sorarcasına, ya da amira tavırla kaldırdığında. Tam o sırada belli belirsiz gülümseri' bullenmenin huzursuz edici özelliğini hiçbir zaman hafiflet diği geleceği görme yetisiyle, hiç şüphesiz bakışımın fark daydı. Llewella bir köşeye çekilmiş, bir kitabı inceletmiş ok- yapıyordu, sırtı bize dönüktü, yeşil saçının bukleleri kovi renkli yakasının biraz yukarısında sallanıyordu. Uzak duaisu nun altında düşmanlık mı, yabancılığın sebep verdiği mahcu- biyet mi, yoksa sadece ihtiyat mı olduğunu bilemiyordum Belki de hepsi birden. Onun varlığı Amber'de alışıldık bir şey değildi.

...İşte o yorumu yapmama ve Random'un da kabullenme- sine sebep olan şey, benim kişisel farklılıkları aşip, işbirliği ar- zusu yaratmayı amaçladığım bir zamanda, bir gruptan ya da aileden çok, bir bireyler topluluğu oluşturmamızdı.

Aşına bir mevcudiyet hissettim, "Merhaba, Convin", dendi- ğini işittim, Deirdre benimle bağlantı kuruyordu. Elimi uzat- tım, onun elini sıkıca tutup çektim. Öne doğru bir adım attı, sanki kuralları olan bir dansın ilk adımımymış gibi. Yaklaşıp yü- züme baktı. Bir an için demir parmaklıklı bir pencere başını ve omuzlarını çerçeveledi. Canlı bir duvar halısı solundaki du- varı süsledi. Önceden planlanmış bir pozdu elbette. Yine de etkiliydi. Koz Kartımı sol elinde tutuyordu. Gülümsedi. O be- lirdiği sırada diğerleri de bize baktılar ve Deirdre yavaşça dö- nüp, makineli tüfekli bir Mona Lisa gibi hepsini vurdu o gülü- cüğüyle.

"Convin," dedi bana küçük bir öpücük verip geri çekilerek,
554

AMBER YILLIKLARI - 1

»Sanınm erkenciyim."

"Asla," dedim, yerinden henüz kalkmış ve benden birkaç aniye erken davranarak aynı şeyi söylemiş olan Random'a dönüp-

Random Deirdre'nin elini tutup, onu bara doğru çekerken, "Sana bir içki ikram edebilir miyim, kız kardeşim?" diye sordu. "Ah, evet. Teşekkürler," dedi Deirdre ve Random ona şa- rap sundu ve Deirdre'nin Flora'yla geleneksel atışmasını böy- lelikle engelledi, ya da en azından geciktirdi. Hiç değilse anımsadığım eski sürtüşmelerin hâlâ devam ettiğini görmüş- tüm. Bu, bana Deirdre'nin o anlık eşlikçiliğine malolduysa da, benim için çok önemli olan yerel huzur endeksini yükseltmiş- ti. Random canı istediğinde böyle şeylerde çok başarılı olabi- lir.

Parmaklarımla masanın kenarında davul çaldım, ağrıyan omzumu sıvazladım, bacak bacak üstüne attım, sonra vazgeç- tim, bir sigara yakıp yakmamayı düşündüm...

Birdenbire gelivermişti. Odanın diğer ucunda Gerard solu- na dönmüş, bir şey söylemiş ve elini uzatmıştı. Bir an sonra Benedict'in, grubumuzun son üyesinin, sol ve tek elini tutu- yordu.

Tamam. Benedict'in buraya benim değil de Gerard'ın Koz Kartı'yla gelmesi, bana karşı duygularını belli etme yoluydu. Aynı zamanda beni göz altında tutmak için kurulmuş bir itti- fakın işareti miydi? En azından beni meraklandırmak için ya- pıldığı su götürmezdi. Gerard'a sabahki gösteriyi yaptıran Be-

nedict miydi? Belki de.

O anda Julian doğruldu, odanın diğer tarafına yürüdü, Benedict'e birşeyler söyleyip elini sıktı. Bu hareketlilik Llewella'nın merakını cezbetmişti. Döndü, kitabını kapayıp bir kenara

ROGER ZELAZNY

ra koydu. Sonra gülümseyerek ilerledi ve Benedict'le m balaştı, Julian'ı başıyla selamladı, Gerard'a birşeyler sövl Bu doğaçlama sohbet ısındı, hareketlendi. Tamam ve tam Dörde üç. İki kişi ortada.

Odanın diğer ucundaki grubu izleyerek bekledim. Hepim-oradaydık ve onlara hitap edip akhmdakini uygulamaya oec bilirdim. Bununla birlikte...

Çok baştan çıkancıydı. Biliyordum ki hepimiz o gerilimi hissedebiliyorduk. Sanki odada aniden iki manyetik kutup hareketlere geçmişti. Demir tozlarının hangi yönlerle çekileceğini merak ediyordum.

Flora bana kısacık bir bakış attı. Bir gecede fikrini değiştirmemiştir, diye umuyordum... tabii yeni bir gelişme olmadıysa. Hayır, bir sonraki hareketini tahmin edebileceğimden emin dim.

Yanılmamıştım da. Onun susamaktan ve bir kadeh şaraptan bahsettiği çalındı kulağıma. Yarı yarıya döndü ve benim bulunduğum tarafa yöneldi, sanki Fiona'nın da kendisine katılmasını beklermiş gibiydi. Bu gerçekleşmeyince bir anlığına durakladı, ansızın tüm dikkatlerin odak noktası oldu, bu gerçeğin farkına vardı, küçük-bir karar verdi, gülümsedi ve bana doğru yürüdü.

"Convin," dedi, "sanırım bir kadeh şarap iyi olurdu."

Başımı çevirmeden ve gözlerimi önümdeki tablodan ayırmadan, geriye doğru seslendim. "Random, rica etsem Flora ya bir kadeh şarap ikram eder miydin?"

"Lafı mı olur," diye yanıtladı ve gereken sesleri işittim.

Flora başıyla onayladı, yüzünden gülücüğünü sildi ve arkaya, sağıma geçti.

Dörde dört, sevgili Fiona odanın ortasında cayır cayır yan SSf,

AMBER YILLIKLARI - 1

yordu. Bunun tümüyle bilincinde ve zevkine vararak, aniden en yakın iki raf sırasının arasında asılı duran, ince işlenmiş, koyu renk çerçeveli aynaya döndü. Sağ şakağının yakınında başıboş kalmış bir tutam saçı düzeltmeye koyuldu.

Hareketi, halının kırmızı ve altın rengi geometrisinde, sol ayağını koyduğu yerin yakınında yeşil ve gümüş rengi bir şimşek gibi çakmıştı.

Aynı anda hem küfretmek, hem de gülümsemek istiyordum. Adı batasınca sürtük, yine oyun oynuyordu bizimle. Ama her zamanki gibi olağanüstüydü. Hiçbir şey değişmemişti. Küfür etmeden, gülümsemeden, ileri yürüdüm, tıpkı onun yapacağını bildiği gibi.

Ama Julian da yaklaşmıştı, hem de benden biraz daha çabuk. Fiona'ya daha yakın olduğundan saç tutamını benden hemen önce fark etmiş olabilirdi.

Fiona'nın saçını kibarca tutup düzeltti.

Sonra da "Bileziğin, kız kardeşim," dedi hoş bir sesle. "Öy-

le görünüyor ki şu aptal şey, bileğinden vazgeçmiş. İşte... izinle."

Fiona Julian'a elini uzattı, zümrütlü zinciri bağladığı sırada o alçak kirpikli gülücüklerinden birini takındı. İşi tamamlayan Julian, Fiona'nın elini iki elinin arasına alıp, diğerlerinin hem meşgul görünüp hem de yan yan süzdükleri köşesine doğru götürmeye başladı.

"Paylaşmak üzere olduğumuz nüktenin senin de hoşuna gideceğine inanıyorum," dedi.

Elini kurtardığı sırada Fiona'nın gülümsemesi daha da hoş bir hal almıştı.

"Teşekkür ederim, Julian," diye yanıt verdi. "Duyduğum Zarnan güleceğimden hiç şüphem yok. Ama korkarım, her za-

557

ROGER ZELAZNY

manki gibi son gülen ben olacağım." Dönüp koluma

"Fark ettim ki içimde daha büyük bir arzu var," dedi, "k-deh şarap içmek için."

Böylece onu yanımda götürdüm ve içki ikram edilm'nesini

sağladım. Beşe dön.

Şiddetli duygular sergilemekten hoşlanmayan Julian geçmeden bir karar verdi ve bizi takip etti. Kendisine bir k-deh şarap koydu, yudumladı, on ya da on beş saniye beni sü7dü, sonra konuştu, "Sanırım hepimiz buradayız. Aklından OP çenleri anlatmaya ne zaman başlayacaksın?"

"Herkes sırasını savdığını göre," dedim, "daha fazla ertelemek için bir sebep göremiyorum." Sesimi yükseltip, odanın karşı tarafına yönelttim. "Vakit geldi. Yerlerimizi alalım."

Diğerleri de geldiler. Sandalyelerimizi çekip oturduk. Biraz daha şarap dağıtıldı. Bir dakika sonra dinleyiciler hazırıldı.

"Teşekkürler," dedim son kırırdanışlar da yatıştığında.

"Söylemek isteyebileceğim birkaç şey var ve bunların bazıları- nı söyleyebilirim de. Olayların akışı daha önce olanlara göre şekillenecek ve vakit kaybetmeden başlayacağız. Random, dün bana anlattıklarını onlara da anlat."

"Pekâlâ."

Çalışma masasının gerisindeki koltuğa gittim ve Random öne çıkıp masanın kenarına oturdu. Öne eğilip onun Brand'le iletişim kuruşunu ve kurtarma teşebbüsünü bir daha dinledim. Hikâyenin özetlenmiş bir haliydi ve Random aklıma soktuğundan beri gitmek bilmeyen spekülasyonlardan arındırılmışa Bunların atlanmasına rağmen, içlerinde, imalar hakkında sozf dökülmeyen bir bilinç uyanıyordu. Bunu biliyordum. Bu se beple önce Random'un konuşmasını istemiştım. Eğer doğru dik"

şüphelerimi dile getirsem eskiliği yüzünden saygı gören o u

558

AMBER YILLIKLARI - 1

kati kendimden uzaklaştırma çabasına gömüleceğim kesindi., bu hareketin ardından suratıma birer birer kapatılan zihinlerin metalik, keskin sesi gelecekti. Oysa bu şekilde, Random'un istediğim her şeyi söyleyeceği düşüncelerine karşın lafı bitene kadar onu dinleyecek, tüm bu sırada merak edeceklerdi. Kafalarında bu fikirleri evirip çevirecek, toplantıya çağırma sebe-

bimi keşfetmeye çalışacaklardı. Dayanakların, takip eden gerekçelendirme safhasında köklenmesini sağlayacak zamanı kazandıracaktı bu... ve kanıtları uydurup uydurmadığımızı düşüneceklerdi. Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Bekleyip merak ederken diğerlerini izledim, sonuçsuz, ama bir o kadar da kaçınılmaz bir çabaydı. Şüpheden çok merak, diğerlerinden daha iyi tanıdığım bu yüzlerde tepki, ipucu ve belirtiler aramamı gerektiriyordu. Yüzler elbette hiçbir şey söylememişti bana. Belki de söylenenler, yani insanın bir diğer kişiye sadece ilk görüşte gerçekten baktığı, sonraki her karşılaşmasında zihinsel bir kestirmeye başvurduğu doğrudur. Beynim bu ihtimali doğru çıkaracak kadar tembeldir, aylıklık etmek için ne zaman fırsatını bulsa özetleme gücünü ve her şeyin yerli yerinde olduğu varsayımını kullanır. Ama bu kez kendimi görmek için zorladım, yine de bir faydası olmadı. Julian yüzündeki biraz sıkkın, biraz neşeli maskı komyordu. Gerard kimi zaman şaşkın, kimi zaman öfkeli ve hüzünlüydü. Benedict sadece kasvetli ve kuşku dolu görünüyordu. Llewella her zaman olduğu kadar kederli ve esrarengizdi. Deirdre'nin dikkati dağılmıştı, Flora ise uysaldı ve Fiona ben dahil herkesi inceliyor, kendi tepki katalogunu hazırlıyordu.

Bir süre geçtikten sonra söyleyebileceğim tek şey, Random'un herkesi etkisi altına aldığıydı. Hiç kimse duygularını belli etmese de can sıkıntısının kaybolduğunu, eski şüphenin

ROGER ZELAZNY

ortadan kalktığını ve yeni şüphenin canlandığını gördüm rabalarım arasında merak yükselmmişti. Neredeyse büyüelerdi. Sonra herkes som sormaya başladı. Önce çisenti sağanak halinde.

"Durun," deyip nihayet araya girdim. "Bırakın, bitirsin ?? zünü. Her şeyi anlatsın. Somların bazıları yanıt bulacak o kalanını sonra sorarsınız."

Başıyla onaylayanlar oldu, homurtular yükseldi ve Random hikâyesinin gerçek sonuna doğru ilerledi. Yani, sözü Flora'nın evinde hayvan adamlarla yaptığımız dövüşe getirdi, onların Caine'i öldürenlerle aynı ırktan olduğunu belirtti. Flora bu kısmı onayladı.

Sonra, sorular geldiğinde onları dikkatle takip ettim. Random'un hikayesiyle ilgili oldukları sürece sorun yoktu. Ama işin arkasında birimizin olduğuna dair spekülasyonları yanda kesmek istiyordum. Bu konu açılır açılmaz laf dönüp dolaşıp bana gelecek, sahte yemlerin kokusu duyulacaktı. Bu, çirkin sözlerin söylenmesine, ya da hiç meraklısı olmadığım bir atmosferin doğmasına sebep olabilirdi. Karşılıklı atışmalara-ma-ruz kalmamak için önce kanıtları sunmak, eğer mümkünse suçluyu hemen köşeye sıkıştırmak ve konumumu güçlendirmek iyi olacaktı.

Böylece bekledim ve izledim. O kaçınılmaz ânın çok yaklaştığını hissettiğimde saati durdurdum.

"Bu münakaşanın, bu spekülasyonların hiçbirisi gerekli olmayacaktı," dedim, "şayet tüm gerçekleri şu anda bilseydik. Onlara ulaşmanın bir yolu olabilir... hemen şimdi. İşte bu yüzden buradasınız."

İşe yaramıştı. Hepsinin dikkati bu yana çevrilmişti. Hazırlardı. Belki de istiyorlardı.

AMBER YILLIKLARI - 1

"Brand'e ulaşıp onu eve getirmemizi teklif ediyorum," dedim, "şimdi."

"Nasıl?" diye sordu Benedict.

"Koz Kartlarıyla."

"Denendi," dedi Julian. "Ona bu şekilde ulaşamıyor. Yanıt yok."

"Alışıldık kullanımı kastetmemiştim," dedim. "Hepinizden tam deste Koz Kartları getirmenizi istemişim. Bunu yaptığınızı sanıyorum."

Başlarıyla onayladılar.

"Güzel," dedim. "Şimdi Brand'in Koz Kartını çıkartalım. Dokuzumuzun da onunla aynı anda bağlantı kurmaya çalışmasını öneriyorum."

"İlginç bir fikir," dedi Benedict.

"Evet," diye ona katıldı Julian, destesini çıkartıp karıştırırken. "En azından denemeye değer. İlave güç üretebilir. Bilmiyorum."

Brand'in Koz Kartı'm buldum. Öbürleri de bulana kadar bekledim. Sonra, "Her şeyi ayarlayalım," dedim. "Herkes hazır mı?"

Sekiz onay geldi.

"Öyleyse başlıyoruz. Deneyelim. Şimdi."

Kartı incelemeye koyuldum. Brand'in yüz hatları benimkilere benziyordu, ama daha kısa boylu ve ince yapıydı. Saçı Fiona'ninkine gibiydi. Yeşil bir binici kıyafeti kuşanmıştı. Beyaz bir ata biniyordu. Ne kadar zaman önce? Ne kadar geçmişti bunun üzerinden? Merak ettim. Bir tür hayalperest, gizemci ve şair olan Brand, her zaman ya üzgün, ya da mutlu; ya kuşku-cu ya da büsbütün saf olurdu. Duyguları asla orta bir noktada durmak bilmezdi. Manik depresif terimi, onun karmaşık kişili-S(.

ROGER ZELAZNY

ği için çok yüzeysel kalsa da, yoldan ayrılışının yönünü ettiği yolu belirleyen sayısız vasfını belirtmek için kullandı. Bu dünyanın takipçisi olarak, onu çok etkileyici H-celi ve sadık bulup, ona tüm akrabalarımın fazla deo«
^ö^r ver-

diğim zamanlar olduğunu itiraf etmeliyim. Ama kimi zaman d öyle huysuz, iğneleyici ve düpedüz vahşiydi ki, ona zarar » mekten korktuğum için yanında bulunmaktan kaçınırdım T parlayacak olursak, onu son kez, Eric'le Amber'den sürgü edilmeme yol açan münakaşadan hemen önce gördüğümde ikinci halindeydi.

...ve Koz Kartını inceleyip ona zihnimle, irademle ulaşırken, onun doldurması için boş bir yer açarken düşüncelerim ve hislerim bunlardı. Çevremde diğerleri de kendi anılarını kartlar gibi karıştırıyor ve aynısını yapıyorlardı.

Kart yavaşça rüya-tozu niteliğine büründü, derinleşmiş gibi oldu. Peşinden o alışıldık bulanıklaşma ve istenilen kişiyle bağlantıyı müjdeleyen hareket hissi geldi. Koz Kartı parmaklarımın altında soğudu, sonra her şey aktı ve biçimlendi, aniden ısrarcı, dramatik ve eksiksiz bir görüntünün gerçekliğine kavuştu.

Görünüşe bakılırsa bir hücredeydi. Arkasında bir taş duvar vardı. Yere saman seriliydi. Kelepçeliydi ve zinciri arkasında, duvarın yukarısına çakılı koskoca bir halkaya kadar uzanıyordu. Epey uzun bir zincirdi, hareket için ona yeterli boşluğu sağlıyordu ve Brand şu anda bu avantajı kullanıyor, köşede, bir çaput ve saman yığınının üzerinde gelişigüzel yatıyordu. Saçı ve sakalı bir hayli uzundu, yüzü daha önce hiç görmediğim kadar zayıftı. Elbiseleri paramparçaydı ve kir pas içindeydi. Uyuyormuş gibiydi. Aklım kendi mahkâmiyetime gitti..- k°" kular, soğuk, berbat yiyecekler, mtubet, yalnızlık, gidip gelen 562

AMBER YILLIKLARI - 1

İzinlik. HİÇ değilse gözleri yerindeydi, çünkü birkaçımız isini çağırdığında onları kırptırmıştı; gözleri yeşildi ve dalgın, boş bir bakışı vardı.

Uyuşturulmuş muydu? Yoksa varsam gördüğünü mü zandlıyordu?

Ama aniden kendine geliverdi. Doğruldu. Elini uzattı.

"Biraderlerim," dedi. "Kız kardeşlerim.."

Odayı titreten bir "Geliyorum!" çığlığı koptu.

Gerard iskemlesini devirip ayağa kalkmıştı. Odanın diğer ucuna atılıp duvardaki askısından koca bir savaş baltası kaptı. Kayışını bileğine geçirdi, aynı eliyle Koz Kartını tutuyordu. Bir an için donakaldı, karta yoğunlaştı. Sonra boştaki elini uzattı ve göz açıp kapayıncaya değin oradaydı, kendinden geçmek için o ânı bulan Brand'i kucaklamıştı. Görüntü dalgalandı. Bağlantı kesildi.

Sövüp sayarak destede Gerard'in kendi Koz Kartını aradım. Diğerlerinin birkaçı daha aynı şeyi yapıyorlardı. Kartı bulup, bağlantı kurmaya giriştim. Yavaşça o erime, dönüşme, yenisinden şekillenme gerçekleşti. İşte!

Gerard zinciri duvar taşlarının üzerinde sımsıkı germiş, baltasıyla vuruyordu. Ama zincir kalındı ve onun güçlü darbelelerine uzunca bir süre dayandı. Halkalardan birkaçı nihayet ezilip büküldü ama neredeyse iki dakika geçmişti ve zincirlerin şıkırtısı, baltanın sesi gardiyanları hareketlendirmişti bile. Çünkü soldan sesler geliyordu... bir şıkırtı, sürgülerin kayışı, menteşelerin gıcırması. Algı alanım oraya kadar uzanmasa da hücrenin kapısının açılmakta olduğu barizdi. Brand kendini 9ir kez daha yerden kaldırdı. Gerard zincire vurmaya devam ediyordu.

"Gerard! Kapı!" diye haykırdım.

5 63

ROGER ZELAZNY

"Biliyorum," diye böğürdü, zinciri koluna dolaym

Zincir pes etmedi.

Sonra zinciri bıraktı ve eli dikenli savaşçıların birisi k kaldırıp saldırırken baltasını ona savurdu. Adam düştü bir başkası aldı. S."nra bir üçüncü ve dördüncü çıktı ortaya

Hemen arkalarında başkaları da vardı.

O anda bir hareketin bulanıklığı görüldü ve Random mzarada çömelmiş, sağ eliyle Brand'in sağ elini kavramıştı elinde bacakları öne gelecek şekilde bir kalkan gibi tuttuğu i kemlesi vardı. Ayağa fırladı ve saldırganların üzerine atıldı is-

kemleyi bir koçbaşı gibi kullanarak aralarına daldı. Adamlar gerilediler. İskemleyi kaldırıp savurdu. Gerard'ın baltasıyla ölen birisi yerde yatıyordu. Bir diğeri kenara yaslanmış kopan sağ kolunun güdüğünü tutuyordu. Random bir hançer çıkartıp yakındaki bir mideye sapladı, iskemleyle iki kişinin daha beynini dağıttı, son adamı da geri sürdü. Tuhaftır ki tüm bunlar olurken ölü adam zeminden yükselip kanlarını saçarak, ağır ağır havada sürüklenmeye başlamıştı. Bıçaklanan adam dizlerinin üzerine çökmüş, bıçağı çıkarmaya çalışıyordu. Bu sırada Gerard iki eliyle zinciri tutmuştu. Bir ayağını duvara dayayıp çekmeye başladı. Sırtındaki dev adaleler kabarıırken omuzları şişti. Zincir dayandı. Bir on saniye, belki. On beş...

Sonra, bir pat sesiyle ve şakırtıyla koptu. Gerard geriye savruldu, eliyle bir kenara tutundu. Geriye baktı, hiç şüphesiz o anda görüş alanım dışında olan Random'a. Tatmin olmuş bir halde döndü, eğildi ve tekrar şuursuz düşmüş olan Brandı kaldırdı. Onu kollarına aldı, döndü ve gevşek bedeninin alt'11" dan bir elini bize uzattı. Random, iskemlesiz olarak tekrar manzaraya girdi ve bize doğru aynı hareketi yaptı.

564

AMBER YILLIKLARI - 1

rupimiz birden uzandık onlara ve bir an sonra aramızdayalardık, etraflarına doluşmuştuk.

Uzun yıllardır kayıp olan ve kendisini esir tutan gizemli şaşıların elinden henüz çekip aldığımız kardeşimizi görmek, a dokunmak için birbirimizle yarışırken bir tür tezahürat yükseldi. Nihayet, umarım ki bazı yanıtlar da özgürlüğüne kaçırmıştı. ^ma Brand çok zayıf, ince, solgun gözüküyordu... "Açılın!" diye bağırdı Gerard. "Onu divana götürüyorum! Sonra hepiniz istediğiniz kadar bakabilir..."

Ölüm sessizliği. Çünkü herkes gerilemiş ve taş kesilmişti. Bunun sebebi Brand'in üzerinde kan olması ve damlalar halinde akmasıydı. Bu, sol böğründe, arkaya doğru saplanmış bir hançer yüzündendi. Daha bir an önce orada değildi. Aramızdan biri onu böbreğinden vurmaya kalkmış, belki de buna muvaffak olmuştu. Corwin ve Random kaynaklı "hepsinin arkasında aramızdan biri var" varsayımının hatırı sayılır bir şekilde güçlenmesi beni sevindirmemişti. Herkesin o anki konumunu zihnime kaydetmek için tüm yetilerimi bir anlığına toplamaya çalıştım. Sonra büyü bozuldu. Gerard Brand'i divana taşıdı ve hepimiz kenara çekildik; sadece neler olduğunu değil, bunun ne anlama geldiğini de anlamıştık.

Gerard Brand'i yüzükoyun yatırdı ve onun kir içindeki gömleğini yırtıp çıkardı.

"Bana onu yıkamam için temiz su getirin," dedi. "Bir de havlu. Bana tuz solüsyonu, glükoz ve onları asmam için de birşeyler bulun. Eksiksiz bir tıbbi malzeme takımı istiyorum." Deirdre ve Flora kapıya doğru hareketlendiler.

"En yakını benim odam," dedi Random. "Orada bir takım bulabilirsiniz. Ama tek intra-venöz seti üçüncü kattaki laboratuvarıdır. Gelip size yardım etsem iyi olur."

SfcS

ROGER ZELAZNY

Hep birlikte ayrıldılar.

Tümümüz de bir zamanlar, hem burada, hem de H, aı?arada tıp eğitimi almıştık. Bununla beraber, Gölge'de öğrendin mizin Amber'de değiştirilmesi gerekiyordu. Örneğin P ı dünyalardan getirilen antibiyotiklerin büyük kısmı bırada kisizdi. Diğer yandan kişisel bağışıklık süreçlerimiz inceled'--miz kişilerinkinden farklı işliyordu, bu yüzden enfeksiy kapmamız çok daha zordu... enfeksiyona yakalandığımızda v sa daha hızlı iyileşiyorduk. Çok etkileyici bir de kendimizi ve nileme yeteneğine sahiptik.

Asıl olan nasıl gölgelerinden üstünse, bunun böyle olması da normaldi. Amberliler olarak küçük yaşımızdan itibaren bu gerçeklerin farkındaydık ve tıp eğitimi almaya nispeten erken yaşta başlamıştık. İnsanın kendi doktorluğunu yapması hakkında söylenenler bir yana, bunun temelinde hemen herkese, özellikle de hayatımızı elinde tutabilecek olan kişilere karşı beslediğimiz ve hiç de haksız olmayan güvensizlik duygusu yatıyordu. Gölge Dünya'da geçirdiğimiz birkaç asır içinde tıp fakültesinde okumuş olmama karşın Gerard'ı omuzlayıp Brand'in tedavisini yapmak üzere ileri atılmamanın sebebi, kısmen buydu. Açıklamanın diğer kısmı ise Gerard'ın kimseyi Brand'in yanına yaklaştırmamasıydı. Belli ki akıllarından aynı şey geçen Julian ve *Fiona ileri çıkmış, ne var ki Gerard'ın hemzemin demiryolu geçidinin önündeki bir demir kapı gibi bekleyen koluyla karşılaşmışlardı.

"Hayır," demişti Gerard. "Bunu yapanın ben olmadığımı biliyorum ve tek bildiğim de bu. Hiç kimse ikinci bir fırsat bulamayacak."

Aramızdan biri normal, sağlıklı halindeyken böyle bir yara alacak olsa, teşhisim, ilk yarım saati atlatırsa yaşayacağı y 56 6

AMBER YILLIKLARI - 1

nünde olurdu. Ama Brand... Şu anki hali... Bir şey diyemiyordum.

Diğerleri gerekli malzemeler ve araç gereç ile dönünce Gerard, Brand'i temizledi, yarayı dikti ve pansuman yaptı. IV'yi bağladı, Random'un getirdiği bir çekiç ve keski yardımıyla onun kelepçelerini kırdı, üzerini bir çarşaf ve battaniye ile örttü, bir kez daha nabzını saydı.

"Nasıl?" diye sordum.

"Zayıf," dedi, bir sandalye çekip divanın başucuna ilişti.

"Birisi bana kılıcımı getirsin... bir kadeh de şarap. Ben içmiştim. Acıktım, yiyecek birşeyler kaldıysa getirin."

Llewella büfeye yöneldi, Random kapının arkasındaki parmaklıkları raftan aldığı kılıcı Gerard'a getirdi.

Ona silahı verirken, "Burada mı kalacaksın?" diye sordu Random.

"Öyle."

"Brand'i daha iyi bir yatağa taşısak mı, ne dersin?"

"Yerinden memnun. Taşıma vaktine ben karar vereceğim.

Birisi de şömineyi yaksın. Şu mumlardan birkaçını da söndürün."

Random başıyla onayladı.

"Ben yaparım," dedi. Sonra Gerard'm Brand'in böğründen çekip çıkardığı bıçağı aldı, keskin kısmı neredeyse yirmi santim uzunluğunda, ince bir hançerdi bu. Silahı avcuna yatırdı.

"Bunu tanıyan var mı?" diye sordu.
"Ben tanımıyorum," dedi Benedict.
"Ben de," dedi Julian.
"Hayır," dedim.
Kızlar başlarını olumsuz anlamda salladılar.
Random hançeri inceledi.
5 67

ROGER ZELAZNY

"Bir elbisenin manşetine ya da korseye rahatça sığabilir
şekilde kullanmak gerçekten cesaret gerektirir.."
"Çaresizlik," dedim.
"...ve de yarattığımız hengamenin çok iyi hesaplanma
Neredeyse önceden tahmin etmiş."
"Muhafızlardan biri yapmış olabilir mi?" diye sordu Tulia
"Hücredeyken?"
"Hayır," dedi Gerard. "Hiçbiri o kadar yaklaşmadı."
"Düzgünce fırlatılacak kadar dengeli gözüküyor," dedi De-
irdre.
"Öyle zaten," dedi Random hançeri parmaklarının arasında
gezdirerek. "Ama hiç biri temiz bir atış yapacak fırsatı bulama-
dı. Bundan eminim."
Llewella geri dönmüştü, üzerinde et dilimleri, yarım somun
ekmek, bir şişe şarap ve bir kadeh bulunan bir tepsiyle. Kü-
çük bir masanın üzerini boşaltıp Gerard'm iskemlesinin yanı-
na taşındım. Llewella tepsiyi bırakırken, "Ama neden?" diye sor-
du, "Geriye yalnızca bizler kalıyoruz. Aramızdan biri neden
bunu yapmak istesin ki?" İçimi çektim.
"Sence Brand kimin tutsağıydı?" diye sordum.
"Bizlerden birinin mi?"
"Eğer birisinin, bastırmak için böyle bir yola başvurmayı
göze alabileceği kadar önemli birşeyler biliyorduyorsa, neden
olmasın? Aynı sebep onun oraya kapatılmasını ve orada tutul-
masını da sağladı."
Kaşları çatıldı.
"Bu da anlamsız. Neden onu öldürüp kurtulmadılar?"
Omzumu silktim.
"Bir işlerine yarayacak olmalı," dedim. "Ama tüm bu soru-
ları hakkıyla yanıtlayabilecek tek biri var aslında. O herifi bu-
5 (.8

AMBER YILLIKLARI - 1

Kınca, sorarsın.
"Ya da kadını," dedi Julian. "Kız kardeşim, görüyorum ki
birdenbire muhteşem bir saflığa burundun."
Llewella'nın bakışları Julian'ınkilere kilitlendi. Dondurucu
sonsuzlukları yansıtan bir çift buzdağından farksızdı gözleri.
"Anımsadığım kadarıyla," dedi, "buraya geldikleri sırada is-
kemlenden kalktın, sola gittin, masanın etrafını dönüp Ge-
rard'm hafifçe sağında durdun. Epey ileriye uzanmıştın. Sanı-
yorum ki o sırada ellerin aşağıda, görünmeyecek bir konum-
daydı."
"Ben de anımsıyorum ki," diye karşılık verdi Julian, "sen de
bıçağı saplayabileceğin mesafede, Gerard'm sokandaydın...
hem de öne eğilmiştin."
"Bunu sol elimle yapmış olmamı gerektirirdi... ve sağ elimi
kullanırım."

"Belki de Brand hâlâ hayatta oluşunu bu gerçeğe borçlu."
"Bunu bir başkasının yaptığını kanıtlamaya çok fazla meraklısın, Julian."
"Tamam," dedim. "Tamam! Siz de biliyorsunuz ki böyle yapmakla kendi kendinizi baltalıyorsunuz. Bu işi bizden, kardeşlerden sadece biri yaptı ve onu ortaya çıkarmanın yolu bu değil."
"Kız kardeşlerden biri de olabilir," dedi Julian.
Gerard kalktı, dikildi, ters bir bakış savurdu.
"Hastamı böyle rahatsız etmenize izin veremem," dedi.
"Random, sen de ateşi yakacağını söylemiştin."
"Hemen," dedi Random ve işe koyuldu.
"Ana salonun yanındaki oturma odasına geçelim," dedim,
"alt kata. Gerard, kapının dışına bir çift muhafız dikeceğim."
"Hayır," dedi Gerard. "Bu işi yapanın buraya kadar yaklaş-
S69

ROGER ZELAZNY
masını tercih ederim," dedi. "Sabah olunca kellesini «...
1111 sana sunarım."
Başımınla onayladım.
"Pekâlâ. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa zili çalabiürs' ya da bizlerden birini Koz Kartıyla çağırabilirsin. Öğrendiği her şeyi sabah sana aktaracağız."
Gerard homurdanarak yerine yerleşti ve yemeğini yemeye başladı. Random ateşi yaktı, mumların birkaçını söndürdü Brand'in battaniyesi yükselip alçalıyordu, ağır ağır, ama düzenli şekilde. Odadan sessizce tek sıra halinde ayrılıp merdivenin yolunu tuttuk, onları orada, ateşle ve çığırıyla, tüplerle ve şişelerle başbaşa bıraktık.
S70

7
Kendimi bir kez daha Amber'in altındaki zindanlarda, eski hücremde, kör bir vaziyette gördüğüm rüyadan nice sefer uyanmışımdır, bazen tir tir titreyerek, ama her seferinde korkuyla. Bu, hapis şartlarına alışık olmadığımın değil. Farklı sürelerde hapsedildiğim olmuştur. Ama tek başına kalmak, üstelik körlük ve iyileşme ihtimalinin küçüklüğü, zihin mağazasının duygu mahrumiyeti kısmına aşırı yük bindiriyordu. Üzerine, her şeyin sonunun geldiği duygusu da eklenince, geride izler kalmıştı. Uyanık olduğum saatlerde bu anıları genellikle kasada kilit altında tutarım, ama bazı geceler kurtulur, fikir kısmının koridorlarında dans eder, hoplayıp zıplarlar. Brand'i hücrelerinde görmek onları mevsimsiz bir ürpertiyle birlikte tekrar meydana çıkartmıştı ve bu son darbe onlara neredeyse kalıcı bir konut sağlamıştı. Şimdi, kalkanların asılı durduğu odada akrabalarımın arasında otururken, aralarından birinin, Eric'in bana yapmış olduğunu Brand'e de yaptığı düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Birimizin bunu yapabilecek kapasitede olduğunu keşfetmek beni şaşırtmadıysa da, onunla aynı odayı paylaşmak ve kim olduğunu bilmemek bir hayli rahatsızlık vericiydi. Tek tesellim, diğerlerinin de kendince rahatsız olduğunu bilmektir. Artık böyle birinin varlığına dair savım
571

ROGER ZELAZNY

doğrulandığına göre, buna o suçlu şahıs da dahildi. O a başından beri tüm suçun yabancılara ait olmasını ümit enmin farkına vardım. Oysa şimdi... Bir yandan söyleyecekler - konusunda her zamankinden daha kısıtlı olduğumu hissettiyordum. Öte yandan, herkesin anormal ruh halinde olduğu bildemler, bilgi almak için baskı uygulamaya uygun görünüyordu. Tehditle mücadele için işbirliği yapma arzusu yararlı olabilir. Hatta suçlu kişi bile herkes gibi davranmak isteyecekti. Bu çaba sırasında açık vermeyeceğini kim bilebilirdi?

"Evet, yapmak istediğin başka deney var mı?" diye sordu Julian, ellerini başının arkasında kavuşturup, en sevdiğim iskemleyle yaslanarak.

"Şu anda hayır," dedim.

"Ne yazık," dedi. "Babamızı da aynı şekilde bulmaya çalışmamızı önerirsin diye bekliyordum. O zaman, şansımız varsa onu bulurduk ve birisi onu daha kesin bir şekilde ortadan kaldırırdı. Ardından senin getirdiğin şu yeni silahlarla hep birlikte Rus ruleti oynayabilirdik... kazanan her şeyi alırdı."

"Sözlerin düşüncesizce seçilmiş," dedim.

"Bilakis. Her birini tartarak söyledim," diye yanıtladı. "Bir birimize yalan söylemek için o kadar vakit harcıyoruz ki, gerçekten hissettiklerimizi dile getirmenin ilginç olabileceğini düşünüyordum. Birileri farkına varacak mı, diye."

"Görüyorsun ki, hepimiz farkına vardık. Yeni halinin de eskinin gibi aşağı kalır bir yanı olmadığını fark ettik."

"Canın hangisini isterse, ikimiz de şimdi ne yapacağımızla ilgili bir fikrin var mı, merak ediyorsunuz."

"Var," dedim. "Şimdi bizi rahatsız edenlerle ilgili bir takım sorulara yanıt aramak niyetindeyim. Brand'ie ve başına gelenlerle başlayabiliriz." Gözlerini ateşe dikmiş oturan Benedict'e
572

AMBER YILLIKLARI - 1

döndüm, "Avalon'dayken, Benedict, kayboluşumdan sonra beni arayanlardan birinin Brand olduğunu söylemişti."

"Bu doğru," dedi Benedict.

"Hepimiz seni aradık," dedi Julian.

"Hemen değil," diye karşılık verdim. "İlk arayanlar Brand, Gerard ve sendin, Benedict. Bana söylediğin buydu, değil mi?"

"Evet," dedi. "Gerçi sonradan diğerleri de katıldılar. Sana bunu da söylemiştim."

Başımınla tasdik ettim.

"Brand o zaman garip bir şey bildirdi mi?" diye sordum.

"Garip mi? Ne bakımdan?" diye sordu Benedict.

"Bilmiyorum. Ona olanlarla bana olanlar arasında bir bağlantı arıyorum."

"Öyleyse yanlış yere bakıyorsun," dedi Benedict. "Geri döndü ve bir şey elde edemediğini bildirdi. Ondan sonra da çağlar boyu rahat bir şekilde, buradaydı."

"Ben de bu kadarını anladım," dedim. "Oysa Random'un anlattıklarından, onun son kayboluşunun, benim iyileşmem ve dönüşümden aşağı yukarı bir ay öncesine isabet ettiği sonucuna vardım. Eğer araştırmadan döndükten sonra özel bir şey bildirmemişse, bunu kayboluşundan hemen önce yapmış olabilir mi? Ya da arada? Herhangi birine? Herhangi bir şey? Bilen varsa çıksın ortaya!"

Bunu karşılıklı bakışmalar takip etti. Gerçi bakışlar kuşku-
lu ya da sinirli olmaktan çok, meraklıydı.

Sonunda, "Şey," dedi Llewella, "Bilemiyorum. Yani önemli
mi bilmiyorum, ama..."

Tüm gözler ona döndü. Konuşurken, belindeki kuşağın
ucunu yavaşça bükmeye başladı.

"Arada bir zamandaydı ve hiçbir önemi olmayabilir de," di-
573

ROGER ZELAZNY

ye sözünü sürdürdü. "Sadece gözüme çarpan bir şeydi. gr
uzun süre önce Rebma'ya geldi..."

"Ne kadar zaman önce?" diye sordum.

Kaşlarını çattı.

"Elli, altmış, belki de yetmiş yıl önce... Emin değilim."

Uzun hapsim sırasında keşfettiğim dönüşüm faktörünü kul
lanmaya çalıştım. Öyle görünüyor ki, Amber'de geçen bir gt'n
sürgün hayatı yaşadığım gölge Dünya'da geçen iki buçuk mi-
ne tekabül ediyordu. Amber'deki olayları mümkün olduğunca
kendi zaman ölçeğime göre anlatmaya çalışıyorum, ola ki ile-
ride garip benzerlikler çıkarsa diye. Demek ki Brand Rebma'ya
benim zamanımla ondokuzuncu yüzyılda gitmişti.

"Zamanı önemli değil," dedi, "geldi ve beni ziyaret etti. Bir-
kaç hafta kaldı." Sonra Random'a baktı. "Martin'i soruyordu."
Random gözlerini kıstı, başını bir yana eğdi.

"Nedenini söyledi mi?" diye sordu.

"Tam olarak değil," dedi. "Seyahatleri sırasında Martinle
karşılaştığını ima etti ve bende, onunla tekrar bağlantı kurma-
yı istediği izlenimi uyandırdı. Ancak o gittikten bir süre sonra
farkına varabildim ki, Martin hakkında mümkün olan her şeyi
öğrenmek belki de gelişinin -tek sebebiydi. Onun ne kadar iç-
ten pazarlıklı olabileceğini bilirsiniz, birşeylerin peşindedir,
ama değilmiş gibi görünür. Ziyaret ettiği diğer kişilerle görüş-
tükten sonra bunu anlamaya başladım. Ama sebebini asla öğ-
renemedim."

"Bu... çok tuhaf," diye fikrini belirtti Random. "Çünkü akılı-
ma, şu ana kadar hiç önemsemediğim bir şeyi getiriyor. Bir se-
ferinde beni oğlum konusunda sorguya çekmişti... ve aynı za-
mana denk geliyor olabilir. Mamafih, ne onunla karşılaştığım-
ne de böyle bir isteği olduğunu belli etti. Piçler korusunda bir
574

AMBER YILLIKLARI - 1

aka yüzünden açılmıştı konu. Ben içerleyince özür diledi ve
5jan hakkında daha normal sorular sordu, bunu sırf kibarlık-
Ln, aramızı yumuşatmak için yaptığını sanmıştım. Senin de
dediğin gibi, insanın ağzından laf almayı bilirdi. Bunu bana ne-
den daha önce söylemedin?"

Çok güzel bir şekilde gülümsedi Llewella.

"Neden söyleyecekmişim ki?"

Random yavaşça onayladı başıyla, yüzü ifadesizdi.

"Peki ona ne söyledin?" dedi. "Ne öğrendi? Martin hakkın-
da benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Llewella gülümsemesi solarken başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey. Aslını istersen," dedi, "bildiğim kadıyla Mar-
tin Desen'i yürüyüp kaybolduktan sonra Rebma'dan hiç kimse
ondan haber alamadı. Brand'in geldiği zamankinden daha faz-

la bilgiyle ayrıldığını hiç sanmıyorum."

"Garip..." dedim. "Bu konuyu başka kimseye açtı mı?"

"Hatırlamıyorum," dedi Julian.

"Ben de," dedi Benedict.

Öbürleri de başlarını iki yana salladılar.

"Öyleyse bunu bir kenara yazıp, şimdilik öylece bırakalım," dedim. "Bilmem gereken başka şeyler de var. Julian, bir süre önce senin ve Gerard'ın kara yolda ilerlemeye çalıştığınızı ve Gerard'ın yolda yaralandığını biliyorum. Sanıyorum ki Gerard iyileşene kadar bir süre Benedict'le birlikte kaldınız. Bu keşif seferi hakkında bilgi istiyorum."

"Görünen o ki, bilgin var zaten," diye yanıtladı Julian.

"Olan biten her şeyi anlattın."

"Bunu nereden öğrendin, Corwin?" diye sordu Benedict.

"Avalon'dayken," dedim.

"Kimden?"

S75

ROGER ZELAZNY

"Dara'dan," dedim.

Ayağa kalktı, yaklaştı, önümde dikildi, alev alev D^-,1
sizlerini

bana dikti.

"Hâlâ o kız hakkındaki gülünç hikâyede ısrar ediy0rsu ,,,
İçimi çektim.

"Bu konuyu çok tartıştık," dedim. "Şu ana kadar, sana 1
konuda bildiğim her şeyi anlattım. İster kabul et, ister etm
Ama bana söyleyen oydu."

"Öyleyse bana söylemediğin birşeyler olduğu ortada. Bu
kısmından daha önce hiç bahsetmemiştin."

"Doğru mu, değil mi? Julian ve Gerard'la ilgili olanlar."

"Doğrudur," dedi.

"O zaman şimdilik kaynağı unutam ve olanlardan bahse-
delim."

"Anlaştık," dedi Benedict. "Artık sözümü sakınmadan ko-
nuşabilirim, çünkü gizlilik sebebi artık aramızda değil. Kastet-
tiğim Eric, elbette. Diğerlerinin bir çoğu gibi, o da yerimden
habersizdi. Amber'deki asıl bilgi kaynağım Gerard'dı. Eric ka-
ra yol konusunda gitgide daha çok endişelenmiş, nihayet Göl-
ge boyunca kaynağına kadar takip etmeleri için bir keşif ekibi
göndermeye karar vermişti.,Seçilenler Julian ve Gerard'dı. Ava-
lon yakınlarında çok kuvvetli bir yaratık ordusunun saldırısına
uğradılar. Gerard Koz Kartım sayesinde bana ulaşip yardım is-
tedi ve onların yardımına koştum. Düşmanın icabına bakılmış-
tı. Çarpışmada Gerard'ın bacağı kırıldığı, Julian da biraz hırpa-
landığı için ikisini birden beraberimde eve getirdim. Onların
nerede olduklarını, başlarına ne geldiğini anlatmak için Eric le
aramdaki sessizliği bozdum. Eric, onlara yola devam etmeme-
lerini ve iyileşir iyileşmez Amber'e geri dönmelerini söyledi.
İyileşinceye kadar benimle kaldılar. Sonra döndüler."

576

AMBER YILLIKLARI - 1

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

Ama hepsi bu değildi. Dara bana başka bir şey daha söyle-
mişti. Bir diğer ziyaretçiden daha bahsetmişti. Olanca netliği-

je anımsıyordum. O gün, ırmağın yanı başında, şelalenin üzerindeki siste küçük bir alkım oynasırken, değirmenin çarkı rüyaları doğurarak ve onları ezerek dönerken; kılıç yarıştırdığımız, konuştuğumuz ve Gölge'de yürüdüğümüz, evrim öncesi bir ormanı aşip tanrıların tahıl ambarına yaraşır bir değirmen taşının döndüğü muazzam bir akarsunun yanında bir yere geldiğimiz; piknik yaptığımız, flört ettiğimiz, dedikodu yaptığımız, bana hiç kuşkusuz bir kısmı yalan olan bir çok şeyi anlattığı o gün. Ama Julian'la Gerard'ın yolculuğuyla ilgili yalan söylememişti ve onun, Brand'in Benedict'i Avalon'da ziyaret ettiği konusunda da doğruyu söylemiş olabileceğine inanıyordum. Bunu betimlerken kullandığı sözcük "sık sık" idi.

Benedict, bana güvenmediği gerçeğini gizlemek için artık hiçbir zahmete girmiyordu. Karışmamamı gerektirecek kadar hassas bulduğu meseleleri benden gizlemesi için bunun yeterli bir sebep olduğunu görüyordum. Hikâyesine inanmaya gelince, kahretsin, şayet yer değiştirseydik de ben, bana güvenmezdim. Ama bunu yalnızca bir aptal o anda söyleyebilirdi.

Başka ihtimaller yüzünden.

Brand'in ziyaretiyle ilgili ayrıntıları bana daha sonra, yalnız kaldığımızda anlatmayı düşünüyor olabilirdi. Herkesin, özellikle de Brand'in katil adayının önünde sözünü etmek istemeyeceği birşeylere bulaşmış olabilirlerdi.

Ya da... elbette hepsinin ardında Benedict'in bulunması olasılığı da mevcuttu. Bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum. Napolyon, Lee ve MacArthur'un emri altında çalış-

577

ROGER ZELAZNY

tiğim için, stratejisti olduğu kadar, taktisyeni de takdir Benedict her ikisiydi ve tanıdıklarımın en iyisiydi. SaS u s KOİ^ipj.

yakın zamanda kaybetmesi onu bu konuda zayıflatmam lında onun dövüş becerisini de etkilememişti. Son Ç»F •

* t.et erinde

şansım yaver gitmeseydi, o yanlış anlamamın sonucunda 1 zahmetsizce dilimlemiş olabilirdi. Hayır, her şeyin ardından, kişinin Benedict olmasını istemiyordum ve şu anda gizlem münasip gördüğü şeyleri ortaya sermeye çalışmayacaktım T L- ümidim bunu daha sonra anlatmak üzere saklıyor olmasıydı Bu yüzden onun "Hepsi bu," açıklamasıyla yetindim ve başka bir konuya geçmeye karar verdim.

"Flora," dedim, "geçirdiğim kazanın ardından seni ilk ziyaret edişimde, bir şey söylemiştin ve hâlâ tümüyle anlayabilmiş değilim. Daha sonraları bir çok şeyi gözden geçirmek için boş vaktim oldu ve hatıralarım arasında buna rastladım, aklıma takıldı. 'Gölgeler kimsenin düşünmediği kadar fazla dehşet barındırıyor,' derken neyi kastettiğini söyler misin lütfen?"

"Şey, bunu söylediğimi tam olarak anımsamıyorum," dedi Flora. "Ama böyle bir izlenim bıraktığına göre, söylemiş olmalıyım. Hangi etkiden bahsettiğimi bilirsin: Amber, bitişik gölgeler üzerinde bir mıknaş gibi davranır, onlardan birşeyler çeker; Amber'e yaklaştıkça yol kolaylaşır, gölge yaratıkları için bile. Bitişik gölgeler arasında da birşeylerin karşılıklı değişimi görülür, ama bu etki Ambere gelindiğinde çok daha güçlü ve

tek yönlüdür. Kayıp gelen tuhaf şeylere karşı her zaman tetik-

te olmuşuzdur. Evet, senin iyileşmenden birkaç sene evvel, alı-
şıldığı dışında şeyler Amber civarında görülmeye başlandı.
Neredeyse her seferinde de tehlikeli şeyler. Yaratıkların bir ço-
ğu yakın diyarlardan gelen, tanınabilir varlıklardı. Ama bir sü-
re sonra, uzaklardan, çok daha uzaklardan yaratıklar gelmeyi
S78

AMBER YILLIKLARI - 1

irdürdü. En sonunda tümüyle bilinmedik yaratıklar göründü-
ler. Onları bu yana sürebilecek karışıklıkların sebebini arama-
mıza karşın tehditlerin bu ani nakline gerçek bir açıklama ge-
tiremedik. Bir başka deyişle, Gölge'den akıl almayan gerçekle-
şiyordu.

"Bu, babam hâlâ ortalıktayken mi başlamıştı."

"Evet. Söylediğim gibi. Senin iyileşmenden birkaç yıl ön-
ceydi."

"Anlıyorum. Babamızın ayrıkısıyla olayların bu hali arasında
bir bağlantı olması ihtimalini düşünen oldu mu?"

"Kesinlikle," diye yanıt verdi Benedict. "Hala onun gidiş se-
bebinin bu olduğuna inanıyorum. Araştırmaya gitti, ya da bir
çare bulmaya."

"Ama bu yalnızca varsayımdan ibaret," dedi Julian. "O na-
sıldı, bilirsiniz. Hiçbir sebep belirtmezdi."

Benedict omuz silkti.

"Ama akla yatkın bir çıkarım," dedi. "Onun bu... canavar
göçüne... dair endişelerini bir çok kez dile getirdiğini anımsı-
yorum."

Kartlarımı kutusundan çıkardım; son zamanlarda bir deste
Koz Kartını yanımda bulundurmaya huy edinmiştim. Gerard'ın
Koz Kartını çıkarıp gözlerimi diktim. Diğerleri sessizlerdi, beni
izliyorlardı. Çok geçmeden bağlantı kuruldu.

Gerard iskemlesinde oturmaya devanı ediyordu, kılıcını ku-
cağına yatırmıştı. Hâlâ yemek yiyordu. Mevcudiyetimi hissetti-
ği zaman yutkundü ve konuştu. "Evet, Convin? Ne istiyor-
sun?"

"Brand nasıl?"

"Uyuyor," dedi. "Nabızı biraz daha kuvvetli. Nefesi hâlâ ay-
nı... düzenli. Hâlâ çok erken..."

S79

ROGER ZELAZNY

"Biliyorum," dedim. "Asıl amacım bir konuda hafızanı v
lamakti: Buradaki son zamanlarında, söylediklerinden v^ J
ya da
yaptıklarından, babamın gidişinin, Amber'e sızan Gölge varl k

larının sayısındaki artışla bağlantılı olabileceği izlenimine İv
kapıldın mı?"

"Bu," dedi Julian, "ipucu sorusu diye bilinen şeyin ta ken
dişi."

Gerard ağzını sildi.

"Evet, bir bağlantı olabilir," dedi. "Canı sıkkın, kafası meş-
gul görünüyordu. Yaratıklardan bahsediyordu gerçekten de.
Ama bu onun asıl endişesi miydi, yoksa... büsbütün farklı bir
şey miydi, bunu hiçbir zaman söylemedi."

"Ne gibi?"

Başını iki yana salladı.

"Hiç. Ben... evet... evet, belki de bilmen gereken bir şey var, ne önemi varsa. Onun kayboluşundan bir süre sonra, bir şeyi bulmaya çalıştım. Yani gerçekten de ayrılışından önce onu gören son kişi olup olmadığımı. Öyle olduğumdan bir hayli eminim. Bütün akşam saraydaydım, amiral gemisine dönmeye hazırlanıyordum. Babam bir saat önce odasına çekilmişti ama ben nöbetçilerin odasında kalıp, Yüzbaşı Thoben'le dama oynamıştım. Ertesi sabah denize yelken açacağımızdan, yanıma bir kitap almaya karar verdim. Buraya, kütüphaneye geldim. Babam çalışma masasında oturuyordu." Başıyla işaret etti. "Bazı eski kitapları karıştırıyordu ve hâlâ üzerini değiştirmişti. İçeri girdiğimde beni başıyla selamladı. Ona bir kitap almaya geldiğimi söyledim. 'Doğru yere gelmişsin,' dedi ve okumayı sürdürdü. Ben rafları incelerken uyuyamadığımı belirten birşeyler mırıldandı. Bir kitap buldum, ona iyi geceler diledim, bana 'Rast gele,' dedi ve oradan ayrıldım." Bakışlarını yine in-

AMBER YILLIKLARI - 1

jirdi. "Onun Hüküm Mücevheri'ni takmakta olduğundan emicim, şu anda senin boynunda olduğunu nasıl görüyorsam, o zaman da olanca netliğiyle görmüştüm. O akşam daha erken saatlerde mücevherin üzerinde olmadığından da aynı derecede eminim. Olaydan sonra uzunca bir zaman, her nereye gitiyse mücevheri de yanında götürdüğünü düşündüm. Odasında, daha sonra kıyafetlerini değiştirdiği yolunda hiçbir belirti yoktu. Sen ve Bleys, Amber'e yaptığınız saldırıda yenilgiye uğratılincaya kadar taşı bir daha görmedim. Sonra Eric'in boynundaydı. Ona sorduğumda, mücevheri babamın odasında bulunduğunu iddia etti. Aksini gösteren delil bulunmadığından, hikâyesini kabullenmeye mecbur oldum. Ama beni asla memnun etmedi. Sorduğun soai -ve seni, mücevheri taşırken görmek- tüm anılarımı yeniden canlandırdı. Bu yüzden bilmenin iyi olabileceğini düşündüm."

"Sağol," dedim ve aklıma bir başka som geldi, ama o an için sormaktan vazgeçtim. Diğerlerinin duyması için sözlerimi "Sence daha fazla battaniyeye ihtiyacı var mı? Ya da başka bir şeye?" diye sorarak bitirdim.

Gerard kadehini bana doğru kaldırdı ve bir yudum aldı.

"Çok iyi. Devam et," dedim ve elimi kartın üzerinden geçirdim.

"Brand kardeşin durumu iyi görünüyor," dedim, "ve Gerard babamızın, Gölge'deki kaymalarla, onun ayrılışını birbirine bağlayacak bir şey söylediğini anmsamıyor. Merak ediyorum, kendine geldiğinde acaba Brand neleri anımsayacak?"

"Kendine gelirse eğer" dedi Julian.

"Geleceğine inanıyorum," dedim. "Hepimizin kötü yaralandığımız olmuştur. Hayatta kalma gücümüz güvendiğimiz birkaç şeyden biridir. Tahminimce yarın sabah konuşuyor olacak."

581

ROGER ZELAZNY

"Eğer Brand ismini verirse," diye sordu, "suçlu kişiye yapmamızı öneriyorsun?"

"Onu sorgulamayı," dedim.

"O takdirde sorguyu ben yapmak isterim. Bu sefer hau olabileceğini düşünüyorum Convin ve Brand'i bıçaklayan kis'

nin sürekli kuşatılmamızla, babamızın ortadan kayboluşuyla v Caine'in ölümüyle ilgisi olabileceğini. Bu yüzden onu önce sorgulayalım, sonra gırtlığını keselim diyorum ve bu ikinci kısım için de gönüllüyüm."

"Bunu aklımda bulunduracağım," dedim.

"Sen de buna dahilsin, Convin."

"Bunun farkmdaydım."

"Söylemem gereken bir şey var," dedi Benedict, Julian'ın kaba bir yanıtını ağzına tıkayarak. "Düşmanımızın gücü ve bariz hedefi canımı sıkıyor. Onlarla farklı zamanlarda birkaç sefer karşılaştım ve kan dökmek üzere yola çıktıklarını söyleyebilirim. Senin Dara adlı kızla ilgili öyküne inanacak olursak, Convin, kızın son sözleri onların yaklaşımını özetliyor: Amber yok olacak! İşgal edilecek, boyun eğdirilecek, ya da haddi bildirilecek değil... Yok edilecek! Julian, burada hüküm sürmeyi isterdin, değil mi?

Julian gülümsedi.

"Belki seneye bu zamanlar," dedi, "ama sağol, bugün değil."

"Söylemeye çalıştığım şey şu; sizlerin tahtı ele geçirmek için asker kiralamanızı ya da müttefikler edinmenizi anlayabilirim. Ama daha sonra ciddi bir soam oluşturacak kadar büyük bir gücü kullanacağınızı aklım almıyor. Üstelik işgale değil, yıkıma eğilimli bir gücü. Convin, seni, kendimi ve diğerlerini gerçekten Amber'i yok etmeye çalışırken, ya da bunu yapabilecek

AMBER YILLIKLARI - 1

güçlerle pazarlık ederken düşünemiyorum. Corwin'in her şeyin arkasında bizden biri olduğu fikrinin beni rahatsız eden kısmı bu."

Başımla onaylamak zorunda kaldım. Varsayım zincirim bu halkasının böylesine zayıf olduğunun bilincinde değildim. Yine de bilinmeyen o kadar çok şey vardı ki... Daha önce Random'un yaptığı gibi birçok seçenek sunabilirdim, ama tahminler hiçbir şeyi ispatlamaz.

"İçimizden biri anlaşmayı yapmış ama müttefiklerini küçümsemiş olabilir. Şu anda suçlu kişi de bu yüzden bizler kadar sıkıntı çekiyordur. Artık istese bile hiçbir şeyi durdurmaz."

"Ona, müttefiklerine ihanet etmesi için bir fırsat sunabiliriz," dedi Fiona. "Eğer Julian onun gırtlığını sağlam bırakmaya ve geri kalanlarımız da aynı şeyi yapmaya ikna edilebilirse, kendini açık edebilir... Random'ın tahmini doğruysa elbette. Suçlu kişi tahtta hak iddia edemeyecektir, ama belli ki zaten daha önce de bunu yapacak durumda değildi. Yaşamı bağışlanabilir ve Amber'i büyük bir beladan kurtarabilir. Aranızda böyle bir durumu kabulleneniniz var mı?"

"Ben varım," dedim. "Eğer kendini gösterirse sürgünde devam ettirmesi şartıyla ona yaşamını bağışlayacağım."

"Buna ben de varım," dedi Benedict.

"Ben de," diye katıldı Random.

"Tek bir şartla," dedi Julian. "Ancak ve ancak Caine'in ölümünden bizzat sorumlu değilse, ben de destekliyorum. Aksi takdirde yanıtım hayır. Ayrıca kanıt da istiyorum."

"Sürgünde bir yaşam," dedi Deirdre. "Pekâlâ. Kabul ediyorum."

"Ben de," dedi Flora.
583

ROGER ZELAZNY

"Ben de," diye onu izledi Llewella.

"Muhtemelen Gerard da onay verecektir," dedim. "Am Brand de bizler gibi mi hissedecek, gerçekten merak ediyorum. Böyle olmayabileceğine dair bir his var içimde."

"Gerard'ı kontrol edelim," dedi Benedict. "Brand yaşarsa ve tek tutanağımız o olursa, suçlular sakınmaları gereken tek bir düşmanları olacağını bilecekler... ve bu meseleyi halletmek için kendi yöntemlerine başvuracaklardır."

"Tamam," dedim endişelerimi içime atarak ve Gerard'la bağlantı kurdum, o da onayladı.

Böylece ayağa kalktık ve Amber'in Tekboynuz'u adma and içtik -Julian'ın yemini fazladan bir cümle içeriyordu- aramızdan andını bozan olursa onu sürgünle cezalandırmak için de yemin ettik. İşin doğrusu elimize bir şey geçeceğine inanmıyordum, ama ailelerin beraberce birşeyler yaptığını görmek her zaman güzeldir.

Bunun ardından, belki de Brand'in sabah söyleyebileceklerinden korkmadıklarını göstermek için hepsi de geceyi sarayda geçireceklerini açıkladılar... Bu şekilde, Brand gece ruhunu teslim etse bile, hiç kimsenin şehirden ayrılmayacağı öncelikli vurgulanmış oluyordu. Gruba yöneltecek başka somun yoktu, hiç kimse de öne çıkıp yeminimizin kapsadığı suçları üstlenmemişti, ben de sırtımı yaslayıp bir süre dinledim. Sonunda her şey, bir dizi muhabbet ve atışmaya dönüştü. Ana konulardan biri kütüphanedeki tablonun yeniden canlandırılması olduğu için her birimizin yeri ve konuşan kişi haricinde neden herkesin sorumlu olabileceği tartışıldı. Sigaramı tüttürdüm; konuda hiçbir şey söylemedim. Ama Deirdre ilginç bir olasığa dikkat çekmişti. Yani hepimiz Brand'in başına üşüştüğüm sırada onu bıçaklayanın Gerard olabileceği ve kahramanc

S84

AMBER YILLIKLARI - 1

vırlannın Brand'in hayatını kurtarmaya değil de, çenesini kapatmaya hizmet edebileceğine... ki bu dummda Brand sabaha asla sağ çıkamayacaktı. Çok zekiceydi, ama inanasım gelmiyordu. Başka ciddiye alan da olmadı zaten. En azından, hiç kimse üst kata çıkıp Gerard'ı odadan kovmaya kalkışmadı. Bir süre sonra Fiona gelip yanıma oturdu.

"Aklıma gelen tek şeyi denedim," dedi. "Umarım bir işe yarar."

"Yarayabilir," dedim.

Hüküm Mücevheri'ni iki parmağıyla tutup kaldırdı ve tetkik ederek "Görüyönüm ki gardrobuna tuhaf bir ziynet eşyası eklemişsin," dedi.

Sonra bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Senin için birşeyler yapmasını sağlayabiliyor musun?" diye sordu.

"Biraz," dedim.

"Öyleyse onu nasıl ayarlamam gerektiğini biliyorsun. Desen işin içine dahil, değil mi?"

"Evet. Nasıl yapılacağını bana Eric söyledi, ölmeden hemen önce."

"Anlıyorum."

Mücevheri bıraktı, koltuğuna sırtını verdi, alevleri seyre koyuldu.

"Sana bununla ilgili uyarıda bulundu mu peki?" diye sordu

"Hayır," dedim.

"Acaba bu, koşulların gereği miydi, yoksa bir planın parçası mı?"

"O sırada ölmekle bir hayli meşguldü. Bu, sohbetimizi hatın sayılır derecede kısalttı."

"Biliyorum. Sana duyduğu kin Amber için olan umutlarına S8S

ROGER ZELAZNY

ağır mı basmıştı, yoksa sadece mücevherle ilgili bazı kuralları bilmemesinden mi kaynaklanıyordu, merak ediyordum."

"Bununla ilgili ne biliyorsun?"

"Eric'in ölümünü tekrar düşün, Corwin. Bu olduğu sırada orada değildim, ama cenaze için erkenden geldim. Naaşı yı-kandığı, traş edildiği, giydirildiği sırada oradaydım... ve onun yaralarını inceledim. Hiçbirinin de kendi başına ölümcül olduğuna inanmıyorum. Göğsünde üç yara vardı, ama sadece biri mediastinal bölgeye kadar uzanıyor gibiydi..."

"Bir tanesi yeterli, eğer..."

"Bekle," dedi. "Bu zordu, ama ince bir cam çubukla darbenin açısını ölçmeye çalıştım. Yarayı kesip bakmak istiyordum ama Caine izin vermedi. Yine de Eric'in ne kalbinin, ne de atardamarlarının zarar gördüğünü sanıyorum. Eğer bundan emin olmamı istersen bir otopsi emri vermek için hâlâ çok geç değil. Hiç kuşkusuz ölümünde yaraların payı vardır, ama farkı yaratanın bu mücevher olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

"Onunla çalıştığım sırada Dworkin'in söylediği ve bir de sonradan farkına vardığım bazı şeyler yüzünden. Dworkin, alışılmadık hünerleri olmasına karşın taşın sahibinin hayatını tükettiğini ima etmişti. Onu ne kadar fazla takarsan, senden o kadar çok şey götürüyor. Sonra dikkat ettim ve gördüm ki, babam mücevheri boynuna nadiren takıyor, hiçbir zaman da üzerinde uzun süre bulundurmuyordu."

Düşüncelerim Eric'e, onun dört bir yanında savaş sürerken Kolvir'in yamaçlarında öldüğü o güne döndü. Ona ilk bakışımı anımsadım: yüzü soluk, soluması düzensiz, göğsü kan içindeydi... ve Hüküm Mücevheri orada, zincirine asılı, elbisesinin nemli kıvrımları arasında bir kalp gibi atıyordu. Mücevherin S8(>

AMBER YILLIKLARI - 1

bunu yaptığını o ana kadar hiç görmemiştim, sonra da görmedim. Bunun gitgide zayıfladığını, azaldığını hatırlıyordum. Eric ölüp de ellerini mücevherin üzerinde birleştirdiğimde ise bu olay sona enmişti.

"Mücevherin işlevine dair ne biliyorsun?" diye sordum ona. Başını iki yana salladı.

"Dworkin buna devlet sırrı gözüyle bakıyordu. Görünen gücünü -hava kontrolünü- biliyorum ve babamın bazı sözle-rinden, algıyı güçlendirmek ya da yükseltmekle ilgisi olduğunu çıkartıyorum. Aslında Dworkin ondan, bize güç veren her şeyin içinde bulunan Desen'in yaygınlığının bir örneği olarak

bahsetmişti... eğer yakından ve yeterince uzun süre bakarsan, Koz Kartları'nın bile Desen'i içerdiğini görürsün. Korunum yasasına bir örnek oluşturduğunu söylemişti: tüm özel güçlerimizin bir bedeli var. Güç ne kadar fazlaysa, yaptığın yatırım da o kadar çok oluyor. Koz Kartları önemli olmayabilir, ama kullanımları yorgunluk yaratır. İçimizde varolan Desen imgesinin bir uygulaması olan Gölge'de yürümek, daha da yorucudur. Desen'in kendisini yürümek fiziksel olarak kişinin gücünü sonuna kadar tüketir. Ama Dworkin'in anlattığına göre, mücevher aynı şeyin daha da yüksek bir oktavını temsil ediyor ve kullanıcısından talep ettiği bedel katlanarak artıyor." Eğer doğruysa, bu, en az sevdiğim rahmetli kardeşimin karakterinin çelişkili bir yanını daha gözler önüne seriyordu. Eğer Eric bu olguyu bildiği halde mücevheri kuşanmış ve Amber'in savunmasında uzun süre takmışsa bu onu bir tür kahraman yapardı. Ama yine aynı ışık altında, mücevheri bana herhangi bir uyanda bulunmaksızın vemesi, ölüm döşeğinde son bir intikam alma çabasıydı. Yine de beni lanetine dahil etmediğini söylemiş, onu savaş meydanındaki düşmanlarımıza sak-

587

ROGER ZELAZNY

lamıştı. Elbette ki bunun anlamı düşmanlarından benden bira fazla nefret ettiği ve son gücünü Amber için olabildiğince stratejik bir biçimde harcadığıydı. Sonra Dworkin'in onun işaret ettiği gizli yerden aldığı notlarının eksikliğini aklıma getirdim. Eric onları eksiksiz halde ele geçirmiş ve uyarının bulunduğu kısmı kasten, sırf halefini lanetlemek için mi yok etmişti? Bu fikir bana pek yeterli görünmüyordu, çünkü o anda döneneğimi, savaşın bu yönde cereyan edeceğini ve gerçekten de halefinin ben olacağımı bilmesine imkân yoktu. Tahta geçecek kişi, pekâlâ onun sevdiklerinden biri de olabilirdi, ki bu durumda o kişinin bir bubi tuzağı devralmasını istemezdi. Hayır. Bana kalırsa Eric ya kullanım talimatlarının bir kısmına sahip olduğu için taşın bu özelliğinden habersizdi, ya da birisi kağıtlara benden önce ulaşmış ve bir kısmını ortadan kaldırıp, geride beni ölümcül bir sorumlulukla başbaşa bırakacak kadarını bırakmıştı. Bu da gerçek düşmanın bir marifeti olabilirdi. "Güvenlik faktörünü biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ne kadar anlamlı bilemiyorum, ama sana yalnızca iki ölçüt sunabilirim. İlki şu; babamın mücevheri uzun süreli taktığını hiç anımsamıyorum. İkincisi, söylediği şeylerden yola çıkarak, 'insanlar, heykele dönüştüğü zaman ya yanlış yerdesindir, ya da başın beladadır,' yorumuyla kastettiği hakkında bazı sonuçlara vardım. Bunun ne olduğunu öğrenmek için ağzını aradım ve nihayet şu kanıya vardım ki, mücevheri uzun süre kullanmanın ilk etkisi zaman kavramının çarpılması oluyor. Taşın metabolizmayı -ve her şeyi- hızlandırdığı ortada ve bunun net sonucu da dünyanın senin için yavaşlıyormuş gibi görünmesi. Bunun insan üzerinde epey bir yükü olmalı. Tüm bildiklerim bundan ibaret ve son söylediklerimin büyük kısmının tahmine dayalı olduğunu da itiraf ediyorum-

588

AMBER YILLIKLAR] - 1

Mücevheri ne kadar zamandır takıyorsun?"

"Bir süredir," dedim, zihnimin nabzını ölçüp, yavaşlama var

mı diye etrafıma bakınarak.

Bilemiyordum, gerçi kendimi çok da iyi hisse miyordum.

Bunun tamamen Gerard'ın işi olduğunu düşünmüştüm. Bununla beraber, sırf aile bireylerinden biri önerdi diye kolyeyi boynumdan koparıp atacak değildim, bu kişi, dostane tavırlarını takınmış zeki Fiona olsa bile. İnatçılık, sabit fikirlilik... Hayır, bağımsızlık! Buydu işte. Bu ve sadece resmi güvensizlik. Mücevheri zaten birkaç saat önce, bu akşam için takmıştım zaten. Bekleyecektim.

"Evet, onu takmakla mesajını verdin," diyordu Fiona. "Sadece onun hakkında birşeyler daha öğreninceye kadar uzun süreli kullanmana karşı seni uyarmak istedim."

"Sağol, Fi. Az sonra çıkartacağım, bana söylemiş olmanı da memnuniyetle karşılıyorum. Sırası gelmişken, Dworkin'e ne oldu?"

Parmağını şakağına hafifçe vurdu.

"Sonunda keçileri kaçırdı, zavallı adam. Babamızın onu inzivaya çekilmesi için Gölge'ye yolladığını düşünmeyi tercih ediyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Evet, öyle düşünelim. Zavallı."

Julian Llewella'yla konuşmasını sona erdirip ayağa kalktı.

Gerindi, Llewella'yı başıyla selamladı ve dolanıp yanıma geldi.

"Convin, bize soracak başka sorun var mı?"

"Şu anda sormayı isteyeyebileceğim şeyler değil."

Gülümsedi.

"Anlatmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Şu anda yok."

589

ROGER ZELAZNY

"Başka deneyler, gösteriler, zırvalar?"

"Hayır."

"Güzel. Öyleyse ben gidip yatıyorum. İyi geceler."

"İyi geceler."

Eğilerek Fiona'ya selam verdi, Benedict'e ve Random'a el salladı, kapıya doğru giderken de Flora'ya ve Deirdre'ye hafifçe başını eğdi. Kapının ağzında durakladı, geriye döndü ve

"Artık hepiniz beni çekeştirebilirsiniz," deyip dışarı çıktı.

"Pekâlâ," dedi Fiona. "Haydi çekeştirelim. Bence sorumlu o."

"Neden?" diye sordum.

"Her ne kadar öznel, sezgisel ve önyargılı da olsa, listemdekileri bir bir sayacağım. Benim gözümde Benedict şüphelerin ötesinde. Tahtı isteseydi, şimdiye dek doğrudan, askeri yöntemlerle alırdı. O kadar vakti varken, başarılı olacak bir saldırı gerçekleştirebilirdi, babamıza karşı bile. Bunu yapabilecek kadar iyi, hepimiz biliyoruz. Oysa sen, eğer tüm yetilerine sahip olsaydın asla düşmeyeceğin bir dizi hata yaptın. Bu yüzden öyküne, bellek kaybına ve diğerlerine inanıyorum. Gerard da kendi masumiyetini ispatlamak üzere. Yukarıda Brand'in yanında oturmasının asıl sebebinin onu korumak olduğuna neredeyse inanacağım. Şöyle ya da böyle, çok geçmeden öğreneceğiz... ya da yeni şüpheler edineceğiz. Random geçtiğimiz yıllarda olanların hepsini birden tezgâhlayamayacağı kadar sıkı gözetim altında tutuldu. Bu yüzden onu da listeden çıkarıyorum. Biz latif cinse gelince, Flora'mn beyni, Deirdre'nin

cesareti, Llewella'nınsa motivasyonu yok. Llevvella burası dışında her yerde olmaktan mutluluk duyar ve elbette ben de kötü niyetli olmak haricinde her konuda masumum. Geriye Julian kalıyor. Bunu yapabilecek kapasitede mi? Evet. Tahtı istı-

590

AMBER YILLIKLARI - 1

yor mu? Tabii ki. Vakti ve fırsatı var mıydı? Yanıt bir kez daha evet. Aradığın kişi odur."

"Caine'i o öldürmüş olabilir mi?" diye sordum. "Dostlukları çok iyiydi."

Dudağını büktü.

"Julian'ın dostu yoktur," dedi. "Onun buz gibi kişiliği, yalnızca kendisini düşündükçe çözülür. Ah, geçtiğimiz yıllarda herkesten çok Caine'e yakın gözüktü. Ama bu bile... bu bile işin bir parçası olabilir. Şu anda şüpheli konumda olmamak için sahte bir dostluğu uzun süre devam ettirmek... Julian'ın bunu yapabileceğini sanıyorum, çünkü onun güçlü duygusal bağlar kurabileceğine inanmıyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Bilmiyorum," dedim. "Caine'le yakınlığı benim yokluğumda gelişen bir şey, o yüzden bu konuda bildiğim her şey ikinci el. Yine de Julian dostluğu kendi kişiliğine yakın birinde aradıysa bunu anlayabilirim. Birbirlerine çok benziyorlardı. Bu dostluğun gerçekliği aklıma yatıyor, çünkü hiç kimsenin bir diğerini yıllarca aldatabileceğim sanmıyorum. Eğer aldatılan kişi son derecede aptal değilse, ki Caine değildi. Evet, usamlamanın öznal, sezgisel ve önyargılı olduğunu söylüyorsun, benimki de öyle ve şu sonuca gidiyor: Hiç kimsenin sahip olduğu tek dostu bu şekilde harcayacak kadar açması bir zavallı olabileceğini düşünmek istemiyorum. Bu yüzden listende bir yanlışlık olduğu fikrindeyim."

Göğüs geçirdi.

"Senin kadar uzun yaşamış birisi için gülünç şeyler söylüyorsun, Convin. O küçük, komik yerde uzun süre kalmak değiştirdi mi seni? Yıllar önce, malum olanı benim gibi sen de görürdün."

S9I

ROGER ZELAZNY

"Belki değişmişimdir, çünkü böyle şeyler bana malum değil artık. Yoksa değişen sen misin, Fioria? Bir zamanlar tanıdığım küçücük kıza kıyasla biraz fazla şüphesinin. Yıllar önce senin için de bu kadar malum olmayabilirdi."

Tatlılıkla gülümsedi.

"Bir kadına değiştiği asla söylenmez, Convin, şayet değişim iyiye doğru değilse. Eskiden bunu da bilirdin. Sakın buraya Convin'in yerine gözdağı vermek ve acı çekmek üzere gönderilmiş bir gölge olmayasın? Asıl Convin başka bir yerlerden hepimize kahkahalarla gülüyor mu yoksa?"

"Buradayım ve gülmüyorum," dedim.

Gülümsedi.

"Evet, işte bu!" dedi. "Senin, kendin olmadığına karar verdim!

"Duyduk duymadık demeyin!" diye bağırdı ayağa fırlayarak. "Az önce bunun gerçek Convin olmadığını fark ettim! Göl-gelerinden biri olmalı! Dostluğa, saygınlığa, asalete ve popüler aşk romanlarında boy gösteren diğer şeylere inandığını demin itiraf etti! Hiç şüphesiz bir şey yakaladım!"

Diğerleri ona dik dik baktılar. Bir kahkaha attı ve ansızın oturdu.

Flora'nın "sarhoş" dediğini ve Deirdre'yle konuşmasına geri döndüğünü gördüm. Random, "Şu gölgelerden bahsediyor-duk," dedi, Benedict ve Llewella'yla tartışmasına geri döndü.

"Gördün mü?" dedi Fiona.

"Neyi?"

"Güçsüzsün," dedi, bacağıma elini hafifçe vurarak. "Ben de öyleyim, şimdi bunu düşün. Kötü bir gündü bu, Convin."

"Biliyorum. Ben de kendimi çok kötü hissediyorum-

Brand'i geri getirmek için harika bir fikrim olduğunu sanrruş-
592

AMBER YILLIKLARI - 1

tim. Sadece o kadar da değil, işe yaradı da. Brand için ne ka-dar iyi oldu, baksana."

"Kazanmış olduğun erdem kırıntılarını hafife alma," dedi.

"Olayların gidişatından sen sorumlu değilsin."

"Sağol."

"Julian'ın doğru fikri yakalamış olabileceğine inanıyorum," dedi. "Daha fazla uyanık kalabileceğimi sanmıyorum."

Onunla birlikte kalktım ve kapıya kadar götürdüm.

"Ben iyiyim," dedi. "Gerçekten."

"Emin misin?"

Başıyla sertçe doğruladı.

"Öyleyse sabahleyin görüşürüz."

"Umarım," dedi. "Artık beni çekeştirebilirsiniz."

Göz kırptı ve dışarı çıktı.

Geri döndüm, Benedict ile Llewella'nın yaklaştığını gör-düm.

"Yatıyor musunuz?" diye sordum.

Benedict onayladı.

"Ben de yatsam iyi olur," dedi Llewella ve yanağımdan öp-tü.

"Bu ne içindi?"

"Bazı şeyler için," dedi. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Random şöminenin önüne çömelmiş, maşayla ateşi karıştı-
rıyordu. Deirdre ona döndü ve "Bizim için ateşe odun atmana
gerek yok," dedi. "Flora ve ben kalkıyoruz."

"Peki," dedi. Şömine demirini yana bırakıp doğruldu. "İyi
uykular," diye seslendi arkalarından.

Deirdre bana uykulu, Flora'ya da gergin bir tebessüm yol-ladı. Ben de iyi geceler dileklerimi sundum, gidişlerini izledim.
S93

ROGER ZELAZNY

"Yeni ve yararlı bir şey öğrendin mi?" diye sordu Random
Omuz silktim.

"Ya sen?"

"Fikirler, varsayımlar. Yeni bir gerçek yok," dedi. "Sırada
şimdi kimin olabileceğini kestirmeye çalışıyorduk."

"Ve...?"

"Benedict için yazı turaya kaldığını söylüyor. Ya sen, ya o Elbette her şeyin ardındaki sen değilsen. Dostun Ganelon'ur da ayağını denk alması gerektiğini düşünüyor."

"Ganelon... Evet, bu yerinde bir düşünce... ve bunu düşünen ben olmalıydım. Sanırım yazı tura meselesinde de hakkı var. Biraz ondan yana ağır basıyor bile olabilir, çünkü suç atma olayının ardından tetikte olduğumu biliyorlar."

"Hepimizin Benedict'in de tetikte olduğunu bildiğimizi söyleyebilirim. Düşüncesini herkese açmayı becerdi. Bir girişime karşı hazır olsa gerek."

Kıkır kıkır güldüm.

"Bu, parayı tekrar dengeliyor. Sanırım iş yazı turaya kaldı."

"O da böyle dedi. Elbette sana söyleyeceğimi biliyordu."

"Elbette. Keşke benimle tekrar konuşmaya başlasaydı. Neyse... şu anda elimden pek bir şey gelmez," dedim. "Her şeyin canı cehenneme. Ben yatıyorum."

Başıyla onayladı.

"Yatmadan önce yatağın altına bak."

Odadan çıkıp koridora yöneldik.

"Convin, keşke silahların yanında biraz olsun kahve getirme öngörüsünü gösterseydin," dedi. "Bir fincan iyi giderdi şimdi."

"Uykunu kaçırmaz mı?"

"Hayır. Akşamları bir iki fincan içmeyi severim."

594

AMBER YILLIKLARI - 1

"Ben sabahları içmeyi özlüyorum. Bu hengame yatışınca bir miktar kahve ithal etmemiz gerekecek."

"Küçük bir teselli, ama iyi fikir. Fi ne diyor peki?"

"Aradığımız adamın Julian olduğunu düşünüyor."

"Haklı olabilir."

"Ya Caine konusu?"

.'.Farz edelim ki tek kişi değildi," dedi merdiveni çıktığımız sırada. "Diyelim ki iki kişiydiler, Julian ve Caine gibi. Sonunda anlaşmazlığa düştüler, Caine kaybetti, Julian onun icabına baktı ve ölümü senin konumunu da zayıflatmak için kullandı. En tehlikeli düşmanlar eski dostlardan çıkar."

"Faydasız," dedim. "İhtimalleri sıralamaya başlayınca başım dönüyor. Ya birşeylerin daha olmasını bekleyeceğiz, ya da birşeyler yapacağız. Muhtemelen ikincisi. Ama bu gece değil..."

"Dur! Bekle!"

"Kusura bakma." Sahanlıkta durakladım. "Neyim var bilmiyorum. Sanırım son bir gayret geldi."

"Asabi enerji," dedi, bir kez daha yanıma gelerek. Yola devam ettik ve içimdeki acele etme arzusunu bastırarak ona ayak uydurmaya çalıştım.

"İyi uykular," dedi sonunda.

"İyi geceler, Random."

Merdiveni çıkmaya devam etti, ben de odama giden koridoru izledim. Kendimi baskı altında hissediyordum, anahtarı da o yüzden düşürmüş olmalıyım.

Uzandım ve anahtarı fazla yol katetmeden, daha havadayken yakaladım. Aynı anda anahtarın hareketinin olması gerekenden biraz daha yavaş olduğu izlenimine kapıldım. Kilide sokup çevirdim.

Oda karanlıktı ama mum ya da gaz lambası yakmaktan vaz-
595

ROGER ZELAZNY

geçtim. Karanlığa uzun bir süre önce alışmıştım. Kapımı kilit
leyip sürgüledüm. Loş koridor sayesinde gözlerim karardı»
yarı yarıya uyum sağlamıştı bile. Döndüm. Perdelerin arasın
dan biraz yıldız ışığı sızıyordu. Yakalığımı çözüp odanın öbij
ucuna yürüdüm.

Beni yatak odamda, girişin solunda bekliyordu. Kusursuz
bir pozisyon almıştı ve kendini ele verecek hiçbir şey yapma-
dı. Tuzağın dosdoğru içine yürümüştüm. İdeal konumdaydı
hançerini hazırlamıştı ve şaşırtma avantajı da ondaydı. Haklı
olarak ölmem gerekirdi... yatağımda değil, oracıkta, yatağımın
dibinde.

Eşiğe adımımı attığım anda hareketi gözücuyla gördüm,
mevcudiyetin farkına vardım ve ne anlama geldiğini kavradım.
Engellemek için kolumu kaldırırken bile çok geç olduğunu
biliyordum. Ama bıçağın kendisinden önce, bir tuhafılık oldu-
ğu kafama dank etti: suikastçim çok yavaş hareket ediyor gi-
biydi. Oysa bekleyişinin tüm gerginliğiyle, hareketinin çabuk
olması gerekirdi. Hareket gerçekleşinceye kadar farkına vara-
mamış olmam gerekirdi. Kısmen dönmüş ve kolumu bu kadar
uzağa savurmuş olmamalıydım. Görüşümü kırmızı bir pus
kapladı ve çelik karnıma değip, deldiği anda kolumun ön kıs-
mının savrulmuş bir kolun kenarına vurduğunu hissettim. Kır-
mızılığın içinde, Desen'm o gün daha erken saatlerde izlemiş
olduğum kozmik versiyonunun belli belirsiz bir izi vardı san-
ki, iki büküm halde ve düşünmekten aciz, ama yine de bilin-
cim yerinde devrilirken şekil yaklaştı ve netleşti. Kaçmaya kal-
kıştım ama at tökezlemişti bir kere. Yere yıkıldım.

8

Herkesin kanı biraz dökülmelidir. Maalesef sıram gelip çat-
mıştı yine ve akan kan "biraz"dan fazlaşmış gibi geliyordu. İki
büküm olmuş, sağ tarafımın üzerinde yatıyordum, iki kolum-
la karnımı sıkıca sarmıştım. Kandan sırlıklamdım ve arada bir
göbeğim boyunca birşeyler süzülüyordu. Bel hizamın hemen
aşağısında, önde, solda. Rastgele yırtılıp açılmış bir zarf gibi
hissediyordum kendimi. Bilincim tekrar kendini gösterdiğinde
ilk hissettiklerim bunlardı. İlk düşüncem "Ne bekliyor?"
olmuştu. Hiç şüphesiz coup de grâce indirilmemişti. Neden?
Gözlerimi açtım. Geçen zamandan, kendilerini karanlığa
alıştırmak için faydalanmışlardı. Başımı çevirdim. Odada ken-
dimden başkasını göremedim. Ama tuhaf birşeyler olmuştu ve
bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Gözlerimi
yumdum, başımın bir kez daha şilteye düşmesine izin verdim.
Birşeyler hem doğru, hem de yanlıştı...
Şilte... Evet, yatağımda yatıyordum. Oraya yarımsız çıka-
bileceğimden kuşku vardı. Ama beni önce bıçaklayıp sonra
yatağıma yatırmak da anlamsızdı.

Yatağı... Bu benim yatağımdı, aynı zamanda da değildi.
Gözlerimi sımsıkı kapadım. Dişlerimi gıcırdattım. Anlamı-
yordum. Şokun sınırlarındayken ve kanım önce bağırsaklarım-
S97

ROGER ZELAZNY

da birikip sonra dışarı akarken normal düşünemeyeceğimi u-
liyordum. Kendimi doğru dürüst düşünmeye zorladım. Kol
değildi.

Yatağım. İnsan uyanırken her şeyden önce, kendi yatağın
da olup olmadığının farkına varır: Ben de öyleydim, ama.
Muazzam bir aksırma isteğiyle savaştım, çünkü bunun be-
ni paramparça edeceğini hissediyordum. Burun deliklerimi
kıstım ve ağzımdan küçük soluklar -verdim. Her yanımda to-
zun tadı, kokusu ve hissi vardı.

Burnuma yönelik saldırı dindi, gözlerimi araladım. Nerede
olduğumu o anda anladım. Nedenini, nasılını bilemiyordum
ama bir daha görmeyi ummadığım bir yere, bir kez daha gel-
miştim.

Sağ elimi indirdim, kendimi yerden kaldırmak için kullan-
dım.

Evimin yatak odasımdaydım. Eski evimin. Cari Corey oldu-
ğum zaman benim olan yerin. Gölge'ye, sürgün yıllarımı ge-
çirdiğim dünyaya geri getirilmiştim. Oda toz içindeydi. Yatak
en son yatışımdan beri, yani en az on yıldır yapılmamıştı. Evin
durumunu tamamen biliyordum, daha birkaç hafta önce göz-
den geçirmiştim.

Kendimi biraz daha kaldırdım, ayaklarımı yatağın ucundan
aşırıp aşağı sarkıtmayı başardım. Sonra tekrar iki büklüm ol-
dum ve orada oturdum. Çok kötüydü.

Bir başka saldırıya karşı geçici olarak daha olsam da, o an-
da güvenlikten fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yar-
dım muhtaçtım ve kendi kendime yardım edebilecek halde
değildim. Bilincimi daha ne kadar koruyabileceğimi bile bilmi-
yordum. Bu yüzden yataktan inmeli, dışarı çıkmalıydım. Tele-
fon kesikti, en yakındaki eve ise çok yol vardı. En azından yo-
598

AMBER YILLIKLARI - 1

la inmem gerekecekti. Orayı seçme nedenlerimden birinin,
yolun çok işlek olmaması olduğunu esefle anımsadım. Yalnız-
lıktan hoşlanırım, en azından bazen.

Sağ elimle en yakındaki yastığı yakaladım, kılıfından çıkar-
dım. Yastık kılıfını ters yüz ettim, katlamaya çalıştım, olmayın-
ca pes edip tomar haline getirdim, gömleğimin altına sokup
yaramın üzerine bastırdım. Sonra onu orada tutup oturdum.
Çok çaba sarfetmem gerekmişti ve derin nefes almanın acı ve-
rici olduğunu da öğrenmiştim.

Bir süre sonra ikinci yastığı da kendime çektim, dizlerimin
üzerine koyup kılıfını çıkardım. Yastık kılıfını geçen sürücüle-
re sallamak niyetindeydim, çünkü elbiselerim, her zaman ol-
duğu gibi koyu renkliydi. Ama daha kılıfı kemerime asama-
dan, yastığın hareketi karşısında afalladım. Henüz yere düş-
memiştim. Yastığı bırakmıştım, onu destekleyen hiçbir şey
yoktu ve hareket ediyordu. Ama çok ağır hareket ediyor, ade-
ta rüyadan çıkma bir yavaşlıkla alçalıyordu.

Odanın hemen dışında düşürdüğüm anahtarı anımsadım.
Random'layken merdiveni istemediğim kadar hızlı çıkışıma dü-
şündüm. Fiona'nın sözlerini ve hâlâ boynumda asılı duran,
böğrümdeki sancıyla uyum içinde zonklayan Hüküm Mücev-
heri'ni aklıma getirdim. Hayatımı kurtarmış olabilirdi, en azın-
dan şu an için; evet, eğer Fiona'nın fikirleri doğruysa, muhte-
melen kurtarmıştı. Saldırganın vuruşu sırasında bana dönme

ve kolumu savurma fırsatı vermiş olabilirdi. Aniden buraya nakledilmemden bile bir şekilde sorumlu olabilirdi. Ama böyle şeyleri bir başka zaman düşünmem gerekecekti, tabii gelecekle aramda anlamlı bir ilişki kurmaya muvaffak olursam. Mücevher şu an için gitmeliydi -Fiona'nın korkularının doğru olması ihtimaline karşı- ve harekete geçmeliydim.

S99

ROGER ZELAZNY

İkinci yastığın kılıfını kemerime tıktırdım, sonra karyola-
nm ayak ucundaki tahtaya tutunup ayağa kalkmaya çalıştım
Ne gezer! Baş dönmesi ve fazlasıyla acı. Yarı yolda bayılmak
tan korkarak kendimi zemine doğru alçaktım. Başardım. Din-
lendim. Sonra hareket etmeye, ağır ağır sürünmeye başladım
Ön kapı, anımsadığım kadarıyla çivilerle kapatılmıştı. Pekâ-
lâ. Öyleyse arka kapıdan çıkacaktım.
Yatak odasının kapısına varıp durakladım, kapının çerçe-
vesine yaslandım. Orada soluklanırken Hüküm Mücevheri'ni
boynumdan çıkarıp zincirini bileğime doladım. Onu bir yerle-
re saklamam gerekirdi ve çalışma odamdaki kasa yolumun
çok uzağındaydı. Üstelik, ardımda bir kan izi bıraktığımı da sa-
nıyordum. İzi bulup takip eden herhangi birisi araştırarak ka-
dar meraklanabilirdi. Hem buna ne zamanım vardı, ne de
enerjim...

Odadan çıkıp ilerledim. Arka kapıyı açabilmek için doğml-
mam ve kendimi zorlamam gerekti. Bunu yapmadan önce
mola vermemek gafletinde bulundum.

Tekrar kendime geldiğimde kapı eşiğine serilmiştim. Gece
nemliydi ve bulutlar göğün büyük kısmını dolduruyorlardı.
Sert bir rüzgâr avlunun üzerindeki dallan birbirine vuruyordu.
Dışarı uzattığım elimin tç/sinde birkaç damla ıslaklık hissettim.
Doğıldım ve dışarı emekledim. Kar neredeyse beş santim
kalınlıktaydı. Buz gibi hava kendime gelmeme yardımcı ol-
muştu. Paniği andıran bir duyguyla, yatak odasından buraya
gelinceye kadar zihnimin ne kadar bulanık olduğunun farkına
vardım. Ölmem her an söz konusu olabilirdi.

Hemen evin diğer köşesine doğru ilerledim, gübre yığının-
ın yanma gitmek için yolumdan ayrıldım, mücevheri içine
saklayıp ölü yaprak kümelerini tekrar yerine yerleştirdim. Uze"

600

AMBER YILLIKLARI - 1

rine kar yığıp yola devam ettim.

Köşeye ulaşır ulaşmaz rüzgârdan korunmuş ve hafif bir
yokuştan aşağı inmeye başlamıştım. Evin önüne ulaşır bir kez
daha dinlendim. Bir araba henüz geçmişti ve stop lambaları-
nın küçülerek kayboluşunu izledim. Görünürdeki tek araç
buydu.

Tekrar hareket ettiğim sırada buz kristalleri yüzümü iğne-
lediler. Dizlerim ıslaktı ve soğuktan yanıyordu. Ön avlu yola
doğru önce hafifçe, sonra dik bir şekilde alçalıyordu. Otuz
metre kadar sağda, sürücülerin genellikle frene bastıkları bir
yokuş vardı. Bu, bana o yönden gelen birinin farlarının önün-
de biraz daha durma fırsatı tanıyacaktı... zihnin iş ne zaman
ciddiye binse aradığı o küçük avuntulardan biri, duygular için
aspirindi bu. Üç mola daha vererek yol kenarına, sonra da evi-
min numarasının yazılı olduğu büyük kayaya ulaşmayı başar-

dim. Kayanın üzerine oturup, sırtımı buzlu toprağa verdim. İkinci yastık kılıfını çıkarıp dizlerimin üzerine serdim. Bekledim. Zihnimin dumanlı olduğunu biliyordum. Sanırım bilincim gidip geliyordu. Kendimi ne zaman bilincimi kaybederken yakalasam düşüncelerime çeki düzen vermeye, her şeyin ışığında olup bitenleri değerlendirmeye, başka güvenlik tedbirleri aramaya çalıştım. Bu çabaların ilki fazla gelmişti. Şartlara tepki vermenin ötesinde düşünmek çok zordu. Ama donuk bir şekilde farkına vardım ki, Koz Kartlarım hâlâ üzerimdeydi. Amber'den biriyle bağlantı kurabilir, beni geri getirmesini isteyebilirdim. Ama kiminle? Durumumdan sorumlu olan kişiyle bağlantı kuruyor olabileceğimi anlayamayacak kadar berbat halde değildim. Böyle bir kumar oynamak mı daha iyiydi, yoksa burada şansımı denemek mi? Yine de Random ya da Gerard... 601

ROGER ZELAZNY

Bir araba sesi işittiğimi sandım. Belli belirsiz, uzak. p.-gâr ve nabzım algımla rekabet ediyorlardı. Başımı çevirdi Dikkatimi topladım. İşte... Tekrar. Evet. Bir motor sesiydi. Bezi sallamaya hazırlandım. O anda bile zihnim bir daldan diğerine atlıyordu. Aklımda uçuşan düşüncelerden biri, zaten Koz Kartları'nı kullanmak için gerekli konsantrasyonu sağlayamayacak halde olduğumdu. Ses güçlendi. Bezi kaldırdım. Biraz sonra yolun sağında kalan kısmının görülebilen en uzak noktası ışıkla aydınlandı. Çok geçmeden arabanın yokuşun tepesinde olduğunu gördüm. Tepeyi indiği sırada onu bir kez daha gözden kaybettim. Sonra tekrar tırmandı ve ilerledi, farların ışıkları arasında kar taneleri parlıyordu. Yokuşa yaklaştığı sırada bezi sallamaya başladım. Araba geçerken far ışıkları beni yakaladı ve sürücü beni görmemiş olamazdı. Buna rağmen yoluna devam etti, son model bir Sedanin içinde bir adam, yolcu koltuğunda bir kadın. Kadın dönüp bana baktı, ama şoför yavaşlamaya bile zahmet etmedi. Bir iki dakika sonra daha eski bir araba geldi, şoförü bir kadındı, görünürde yolcusu yoktu. Yavaşladı, ama yalnızca bir an için. Görünüşümden hoşlanmamış olmalıydı. Gaza yüklendi ve bir anda geçiverdi. Gevşeyip ardıma yaslandım ve dinlendim. Bir Amber prensi ahlakî sebeplerden dolayı insanlardan nadiren inayet dileyebilir. En azından bunu anlamsız bir surat ifadesiyle başaramaz ve, gülmek de çok acı veriyordu. Gücüm, dikkatim ve biraz da hareket kabiliyetim olmadan Gölge üzerindeki etkim yararsızdı. Onu ilk önce sıcak bir yer-

AMBER YILLIKLARI - 1

re gitmek için kullanmaya karar verdim... Tepeye, pislik yığınının geri dönüp dönemeyeceğimi merak ediyordum. Mücevhari hava şartlarını değiştirmek için kullanmak aklıma gelme-

mişti. Belki bunu yapamayacak kadar zayıftım. Belki de bu çaba beni öldürürdü. Yine de...

Başımı iki yana salladım. Kendimi kaptırıyordum, neredeyse bir rüyaydı bu. Uyanık kalmalıyım. Şu başka bir araba mıydı? Belki. Bezi kaldırmayı denedim ve elimden düşürdüm. Almak için öne eğildiğimde bir an için başımı dizlerime koymam gerekti. Deirdre... sevgili kız kardeşimi çağıracaktım. Bana yardım edecek birisi varsa, o da Deirdre idi. Koz Kartı'nı çıkarıp onu çağıracaktım. Birazdan. Keşke o kız kardeşim olmasaydı... Dinlenmek zorundaydım. Ben bir valeyim, joker değil. Belki, bazen, dinlendiğimde birşeylerden pişmanlık bile duyayım. Bazı şeylerden. Keşke biraz daha sıcak olsaydı hava... Ama böyle eğildiğimde de çok kötü değildi... Şu bir araba mıydı? Başımı kaldırmak istedim, ama bunu yapamadığımı fark ettim. Gerçi bunun görünürlük konusunda pek fark yaratmayacağına karar verdim.

Işığın gözkapaklarıma vurduğunu hissettim ve motorun sesini duydum. Şimdi ne ilerliyor, ne de geriliyordu. Sadece muntazam bir mırıltı. Sonra bir bağırisı duydum. Ardından kapının açılış kapanışının klik-duraklama-tak sesi. Gözlerimi açabileceğimi hissettim, ama bunu yapmak istemiyordum. Gözümü açtığımda yalnızca karanlık ve boş yolu görmekten, seslerin bir kez daha kalp atışlarına ve rüzgâra dönüşmesinden korkuyordum. Kumar oynamaktansa elimdekiyle yetinmek daha iyiydi.

"Hey! Neyin var? Yaralı mısın?"

Ayak sesleri... Bu gerçektir.

603

ROGER ZELAZNY

Gözlerimi açtım. Kendimi bir kez daha doğrulmaya zorladım.

"Corey! Ulu Tanrım! Bu sensin.1"

Zoraki sırtıtmayı başardım, selam vereyim derken az daha yu varlanacaktım.

"Benim, Bili. Nasılsın?"

"Ne oldu?"

"Yaralıyım," dedim. "Kötüye benziyor. Doktora ihtiyacım var."

"Yardımla yürüyebilir misin? Yoksa seni taşıyayım mı?"

"Yürümeyi bir deneyelim," dedim.

Beni ayağa kaldırdı ve ağırlığımı ona verdim. Arabaya doğru yürümeye başladık. Sadece ilk birkaç adımı anımsıyorum. Ninni sona erdiğinde kolumu kaldırmaya çalıştım, engelendiğini fark ettim, bağlı olan tüpleri gördüm ve yaşayacağıma karar verdim. Hastane kokularını içime çektim ve içimdeki saate danıştım. Buraya kadar geldiğime göre, devam etmeyi kendime borçlu olduğumu hissettim. Üstelik ısınmışım ve yakın geçmişin izin verdiği kadarıyla da rahattım. Bunlara karar verip gözlerimi yumdum, başımı koydum ve tekrar uykuya döndüm.

Daha sonra, bir kez daha kendime geldiğimde daha iyi hissettim ve bir hemşire beni gördü, hastaneye yedi saat önce getirildiğimi ve az sonra bir doktorun benimle konuşmaya geleceğini haber verdi. Bana bir bardak su uzattı, kar yağışının durduğunu söyledi. Bana ne olduğunu merak ediyordu.

Hikâyemi yazmanın vakti geldiğine hükmettim. Ne kadar

basit olursa o kadar iyiydi. Yurt dışında uzunca bir süre kaldıktan sonra evime geri dönmüştüm. Otostopla gelmiş, içeri 6 04

AMBER YILLIKLAR] - 1

girmiş ve orada şaşırttığım bir hırsızın ya da serserinin saldırısına uğramıştım. Sürünerek dışarı çıkmış ve yardım aramıştım. Son.

Bunu doktora anlattığımda bana inanıp inanmadığını kestiremedim. Yüzü uzun zaman önce sarkmış ve yerine oturmuş, irice bir adamdı. Adı Bailey idi, Morris Bailey. Hikâyemi anlatırken başıyla onayladı ve sonra bana sordu, "Adamı görebildin mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Karanlıktı," dedim.

"Seni soydu mu?"

"Bilmiyorum."

"Cüzdan taşıyor muydun?"

Bu soruya 'evet' demenin iyi olacağına karar kıldım.

"Buraya geldiğinde üzerinde cüzdan yoktu, onu da almış olmalı."

"Öyle olmalı," diyerek tasdik ettim

"Beni hiç anımsıyor musun?"

"Evet desem yalan olur. Anımsamak mıyım?"

"Getirdiklerinde gözümün seni bir yerlerden ısırdığını düşünmüştüm. İlk başta hepsi buydu..."

"Ya sonra..." diye sordum.

"Üzerindeki kıyafetler neydi öyle? Bir cins üniformayı andırıyorlardı."

"Bizim oralarda bu günlerin son modası. Tanıdık geldiğimi mi söylüyordun?"

"Evet," diye onayladı. "Sizin oralar da neresi? Nerelisin? Neredeysin?"

"Çok yolculuk yaparım," dedim. "Az önce bana bir şey söyleyecektin."

e, o s

ROGER ZELAZNY

"Evet," dedi. "Burası küçük bir klinik ve bir süre önce çenesi düşük bir satıcı, müdürleri bilgisayarlı tıbbi kayıt sistemine geçmeye ikna etti. Eğer bu alan daha gelişmiş, biz de daha genişlemiş olsaydık buna değebilirdi. Ama ikisi de gerçekleşmedi henüz ve bilgisayar pahalı bir alet. Büro işlerinde belli bir tembelliğe bile sebep oldu. Eski dosyalar bir zamanlar olduğu gibi silinmiyorlar, hatta acil servisinkiler bile. Bir sürü yararsız kayıtları tutacak boş yer var. Bu yüzden, Mr. Roth bana senin adını verdiğinde, rutin bir kontrol yaptım ve bana neden aşına geldiğini anlayıverdim. Yedi sene önce, senin araba kazası geçirdiğin gece de acil serviste görevliydim. Seni ameliyat ettiğimi -ve yaşamayacağını düşündüğümü- anımsadım. O zaman şaşırtmıştın beni, şimdi de şaşırtmaya devam ediyorsun. Orada olması gereken yara izlerini bile bulamadım. Çok güzel iyileşmişsin."

"Teşekkürler. Doktorum sayesinde diyebilirim."

"Yaşını öğrenebilir miyim? Kayıtlar için."

"Otuz altı," dedim. Bu her zaman güvenlidir.

Kucağına koyduğu dosyanın bir yerlerine hızlı hızlı yazdı.
"Biliyor musun, seni kontrol ettiğimde hatırladım da, geçen görüştüğümüzde de aynı yaşta görüldüğüne yemin edebilirdim."

"Sağlıklı yaşam."

"Kan grubunu biliyor musun?"

"Değişiktir. Ama AB pozitifmiş gibi davranabilirsiniz. Her kan grubunu alabilirim, yeter ki benimkini kimseye vermeyin."

Başıyla onayladı.

"Başına gelenler bir polis raporu gerektirecek, bunu biliyorsundur."

(»06

AMBER YILLIKLARI - 1

"Tahmin etmiştim."

"Bunu düşünmek isteyebileceğin aklıma geldi."

"Teşekkürler," dedim. "Demek o gece nöbetteydin ve beni dikip tamir ettin, ha? İlginç. Bu konuda başka ne hatırlıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"O zaman hangi şartlar altında getirildiğimi merak ediyorum. Hafızamda kazanın hemen öncesinden, öbür yere -Greenwood'a-yatırılışımın biraz sonrasına kadar bir boşluk var. Buraya nasıl getirildiğimi anımsıyor musun?"

Tam her olay karşısında tek bir surat ifadesi olduğunu düşünmeye başladığım sırada kaşlarını çattı.

"Bir ambulans gönderdik," dedi.

"Neye karşılık? Kazayı kim ihbar etmiş? Nasıl?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Ambulansı isteyen Eyalet Devriyesi'ydi- Yanlış hatırlamıyorsam birisi kazayı görüp merkeze telefon etmiş. Onlar da telsizle civardaki bir arabaya bildirmişler. Ekip göle gitmiş, ihbarı doğrulamış, sana ilk yardım uygulamış ve ambulans çağırmış. Hepsi buydu işte."

"İhbarda bulunanın kimliğine dair kayıtlar var mı?"

Adam omuz silkti.

"Böyle şeylerin kaydını tutmayız," dedi.

"Sigorta şirketin bunu araştırmadı mı? Sigortadan parayı alamadın mı? Belki de..."

"İyileşir iyileşmez ülkeyi terk etmem gerekti," dedim. "Konunun peşine hiç düşmedim. Ama bir polis zabtı tutulmuş olmalı."

"Kesinlikle. Ama ne kadar süreyle sakladıklarını bilemem."

Güldü. "Eğer aynı satıcı onlara da uğramadıysa tabi... Gerçi bunlardan bahsetmek için biraz geç, değil mi? Bildiğim kadarıyla,

ROGER ZELAZNY

rıyla bu tür şeylerde bir zaman sınırlaması sözkonusu. Arkadaşın Roth sana kesin olarak söyleyecektir..."

"Aklımdaki şey sigorta parası değildi," dedim. "Sadece gerçekten olup bitenleri bilme arzusuymdu. Yıllardır bunu merak eder dururum. Gördüğün gibi, geriye dönük hafıza kaybı az da olsa hâlâ devam ediyor."

"Bunu bir psikiyatristle konuştun mu?" diye sordu ve söyleyiş tarzında hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Birden zihnimde o küçük şimşeklerden biri çaktı: Acaba Flora Greenwood'a

naklimi sağlamadan önce benim için deli raporu mu almıştı? Kayıtlarımda bu mu yazılıydı? Üstelik hâlâ kaçak konumunda mıydım? Çok zaman geçmişti ve işin resmi kısmını hiç bilmiyordum. Ama eğer durum buysa, bir başka davada akli denge min yerinde olduğuna karar verilip verilmediğini bilmeleri imkânsızdı. Sanırım beni öne uzanıp doktorun bileğine bakmaya sevkeden de ihtiyat duygusuydu. Bilinçaltımda, onun nabzımı ölçerken takvimli bir kol saatine baktığına dair bir anı var gibiydi. Evet, böyle bir saati vardı. Gözümü kısıtım. Tamam. Gün ve ay: 28 Kasım. İki buçuğa bir dönüşüm formülümlle yılı buldum. Onun da söylediği gibi, yedi yıl geçmişti. "Hayır, konuşmadım," dedim. "Bellek kaybının organik değil de işlevsel olduğunu farz ettim ve kaybettiğim anıların üzerine soğuk su içtim."

"Anlıyorum," dedi. "Böyle terimleri bir hayli rahat kullanıyorsun. Terapi görmüş kişiler bazen böyle yaparlar."

"Biliyorum," dedim. "Bu konuda çok şey okudum."

İçini çekti. Kalktı.

"Bak," dedi. "Mr. Roth'a haber verip uyandığını söyleyeceğim. Belki de en iyisi bu."

"Nasıl yani?"

608

AMBER YILLIKLARI - 1

"Arkadaşın avukat olduğuna göre, polisten önce onunla konuşmak isteyebilirsin."

Bir yerlerine yaşamı yazmış olduğu dosyayı açtı, kalemını kaldırdı, kaşlarını çattı, "Bugün ayın kaçı?" diye sordu.

Koz Kartlarımı istiyordum. Şahsi eşyalarımın komodinin gözünde olduğunu tahmin ediyordum, ama onlan almak, fazlaca kıvrılıp uzanmayı gerektiriyordu ve dikişlerimi zorlamak istemiyordum. O kadar da acil değildi gerçi. Amber'de sekiz saatlik uyku burada aşağı yukarı yirmi saate tekabül ediyordu, o yüzden yuvamdaki herkes hâlâ güzelce uyuyor olmalıydı. Gerçi Random'a ulaşmayı ve sabahleyin orada olmayışına bir kılıf uydurmasını istiyordum. Tabii daha sonra.

Böyle bir zamanda şüpheli görünmeye niyetli değildim.

Brand'in söyleyeceklerini de derhal öğrenmek, bunlara göre harekete geçmek istiyordum. Aklımdan küçük bir hesap yaptım. Nekahat dönemimin zorlu kısmını burada, Gölge'de geçirmem, Amber'de daha az vakit harcanması demekti. Zamanımı dikkatlice planlamak ve işin zorluklarından kaçınmalıydım. Bill'in çabuk gelmesini ümit ediyordum. Buradaki durumu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Bili yörenin yerlisiydi, Buffalo'da okumuş, geri dönmüş, evlenmiş ve aile şirketine katılmıştı, hepsi buydu. Beni bazen gizli saklı işler peşinde seyahatlere çıkan emekli bir subay olarak tanıyordu. İkimiz de ilk tanıştığımız yer olan şehir kulübüne üyeydik. Onunla bir yıldan uzunca bir süreyi sadece merhabalaşarak geçirmiştik. Derken bir akşam barda yanyana oturmuştuk ve bir şekilde onun askeri tarihe, özellikle de Napolyon'un savaşlarına meraklı olduğunu öğrenmiştim. Sonra anımsadığım tek şey kulübün kapanış saatinin geldiği ve hâlâ

ROGER ZELAZNY

sohbet ediyor olduğumuzdu. O günden sonra başım derd girinceye dek iyi arkadaş olmuştuk. Arada bir onu merak et

mistim. Aslında geçen gelişimde beni onu görmekten alıkoyan tek şey hiç şüphesiz bana ne olduğuyla ilgili bir sürü som soracak olması ve zihnimin hem keyif alıp, hem de bunların hepsiyle gerektiği gibi uğraşamayacak kadar meşgul bulunmasıydı. Amber'deki her şey rayına oturduktan sonra gelin onu görmeyi bir iki kez geçirmiştim aklımdan. Durumun böyle olmadığı gerçeğini bir yana bıraksam bile onunla kulübün salonunda karşılaşmadığıma pişmandım.

Bir saat geçmeden geldi, kısa boylu, tıknaz, elma yanaklı, şakakları hafiften kırılmış, gülümseyerek, başıyla selam vererek. O gelinceye kadar sırtımı dikleştirmiş, birkaç derin nefes almış ve bunun için henüz çok erken olduğunu anlamıştım. Elimi sıktı ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Evrak çantası da yanındaydı.

"Dün gece ödümü patlattın, Cari. Hayalet gördüğümü sandım," dedi.

Başımla evetledim.

"Biraz daha gecikseydin öyle olabilirdim," dedim. "Sağol. Nasılsın?"

İçini çekti.

"Yoğun. Biliyorsun işte. Yine aynı terane, sadece daha fazlası."

"Ya Alice?"

"İyi. İki de yeni torunumuz oldu... Bili Jr.'lar... ikizler. Dur bir dakika."

Cüzdanını bulup içinden bir fotoğraf çıkardı.

"İşte."

İnceledim, aile üyelerinin benzerliklerine dikkat ettim

AMBER YILLIKLARI - 1

"İnanması güç," dedim.

"Bunca yıl hiç değişmemiş gibisin."

Gülüp karnıma hafifçe dokundum.

"Onu saymazsak tabii," dedi. "Nerelerdeydin?"

"Tanrım! Nerelerde değildim ki!" dedim. "O kadar çok yerde bulundum ki artık hesabını tutamaz oldum."

İfadesi değişmedi, gözlerimi yakalayıp içlerine baktı.

"Cari, başın ne tür bir belada?" diye sordu.

Gülümsedim.

"Eğer başım kanunla belada mı diye sorarsan, yanıtlım hayır. Sorunlarım bir başka ülkeyle ilgili ve kısa bir süre sonra oraya dönmeye mecburum."

Yüzü tekrar gevşedi ve çift odaklı gözlüklerinin gerisinde gözleri ışıldadı.

"Orada askeri danışmanlık mı yapıyorsun?"

Başımla tasdik ettim.

"Neresi olduğunu bana söyleyebilir misin?"

Başımı iki yana salladım.

"Özür dilerim."

"Bunu anlayabilirim," dedi. "Dr. Roth bana dün gece hakkında anlattıklarını aktardı. Söylediklerin kayıt dışı kalacak,

bunun yaptığın işle bir ilgisi var mıydı?"

Başımı sallayarak onu bir kez daha doğruladım.

"Bu her şeyi biraz daha netleştiriyor," dedi. "Çok değil, ama yeterince. Hangi casusluk örgütü olduğunu sormayacağım bile, işin içine bir tanesi dahilse elbette. Seni her zaman bir beyefendi, üstelik de aklıbaşında biri olarak tanıdım. Bu yüzden kaybolduğun zaman meraklanıp biraz soruşturma yapmıştım. İşgüzarlık yaptığımı düşündüm ve utandım. Ama resmî dummun çok şaşırtıcıydı ve neler olduğunu öğrenmek

ROGER ZELAZNY

istiyordum. En çok da senin için endişelendiğimden yaDt bunu. Umarım seni rahatsız etmemiştir."

"Rahatsız etmek mi?" dedim. "Bana ne olduğunu umursa yan pek az kişi vardır. Sana minnettarım. Neler keşfettiğini d bilmek istiyorum. Bu konularla ilgilenecek, işleri yoluna kovmaya uğraşacak vaktim hiç olmadı. Neden öğrendiklerini bana da anlatmıyorsun?"

Evrak çantasını açıp içinden kaim, kahverengi bir dosya çıkardı. Dizlerinin üzerinde açıp düzgün bir elyazısıyla kaplı birkaç sarı sayfayı kanştırdı. Bunlardan ilkinı kaldırıp bir an inceledi, sonra, "Albany'deki hastaneden kaçıp kaza geçirdikten sonra belli ki Brandon sahneden çıktı ve..."

"Dur!" dedim elimi kaldırıp, doğrulmaya çalışarak.

"Ne var?" diye sordu.

"Hem yer, hem de sıra yanlış," dedim. "Kaza daha önce gerçekleşti ve Greenwood Albany'de değil."

"Biliyorum," dedi. "İki gün geçirip kaçtığın Porter Sanatoryumu'nu kastetmiştim. Aynı gün kaza geçirdin ve buraya getirildin. Sonra sahneye kız kardeşin Evelyn girdi. Seni Greenwood'a naklettirdi ve yine kendi iradenle ayrılmadan önce orada birkaç hafta geçirdin. Doğru mu?"

"Kismen," dedim. "Yani son kısım. Doktora da az önce anlattığım gibi, kazanın birkaç gün öncesine ait hatıralarım silindi. Albany'deki bir yer bana birşeyler çağırıştırıyor, ama çok az. Bununla ilgili başka bilgi var mı?"

"Ah, evet," dedi. "Hafızanın şu anki haliyle ilgisi olabilir.

Akli dengenin yerinde olmadığına dair bir raporla oraya yatırılmışsın..."

"Kim tarafından?"

Kâğıdı salladı ve baktı.

612

AMBER YILLIKLARI - 1

"Kardeşi Brandon Corey; vekil doktor, Hillary B. Rand, psikiyatrisi," " diye okudu. "Birşeyler hatırlatıyor mu?"

"Kuvvetle muhtemel," dedim. "Devam et."

"Evet, bunun üzerine bir emir imzalanmış," dedi. "Uygun şekilde belgelenmiş, gözetim altına alınmışsın ve naklin yapılmış. Hafızana gelince..."

"Evet?"

"Bu uygulamayı ve anılar üzerindeki etkilerini pek bilemiyorum, ama Porter'dayken şok terapisi görmüşsün. Sonra, dediğim gibi, kayıtlarda ikinci günün ardından kaçtığın yazılı.

Arabani raporda belirtilmemiş bir yerden tekrar almışsın ve kaza olduğu sırada bu tarafa doğru yol alıyormuşsun."

"Bu doğru gibi gözüküyor," dedim. "Evet." O konuşmaya başladığında bir an için her şeyin benzer, ama uyumsuz olduğu yanlış bir gölgeye döndüğümü sanmıştım. Oysa şimdi durumun bu olmadığına inanıyordum. İçimden birşeyler bu hikâyeye karşılık veriyordu.

"Şimdi, rapora gelince," dedim. "Sahte kanıtlarla hazırlanmıştı, ama mahkemenin o anda bunu bilmesi mümkün değildi. Bunlar olup bittiği sırada Dr. Rand İngiltere'deymiş ve onunla daha sonra bağlantıya geçtiğimden senin adını bile duymadığını söyledi. Ama yokluğunda odasına zorla girilmiş. Ne ilginçtir ki göbek adı da "B" ile başlamıyormuş. Brandon Corey diye birini de tanıımıyormuş."

"Brandon'a ne oldu?"

"Sırta kadem bastı. Porter'dan kaçtığın vakit ona ulaşmaya çalışıldı, ama bulmak mümkün değildi. Sonra kaza geçirdin, buraya getirildin ve tedavi gördün. O sırada kendini Evelyn Flaumel diye tanıtan bir kadın burayla temasa geçti, senin velayetinin kendisine devredildiğini ve ailenin Greenwood

ROGER ZELAZNY

od'a naklini istediğini söyledi. Vasin olan Brandon'un y0tığında aileden tek kişi olarak onun isteklerine uyuldu. Birk hafta sonra tekrar firar ettin ve elimdeki kronoloji bu noktada sona eriyor."

"Öyleyse şu anki resmî durumum nedir?" diye sordum

"Ha, durumun düzeltildi," dedi. "Benimle konuştuktan sonra Dr. Rand mahkemeye başvurdu ve bu gerçekleri belirten yeminli bir ifade verdi. Emir iptal edildi."

"Öyleyse buradaki doktor neden bana bir akıl hastasıymışım gibi davranıyor?"

"Aman Tanrım! Ne fikir ama. Ellerindeki tüm kayıtlar bir zamanlar burada kaldığını gösteriyordur. Çıkarken doktora görsem iyi olacak. Malikeme kararının bende bir kopyası var. Ona gösterebilirim."

"Ben Greenwood'u terk ettikten ne kadar sonra mahkemede düzeltme yapıldı?"

"Bir sonraki ay," dedi. "İşe burnumu sokma kararı vermeden önce birkaç hafta geçti."

"Bunu yaptığina ne kadar sevindiğimi bilemezsin," dedim.

"Bana son derece önemli olduğuna inandığım birkaç parça bilgi verdin."

"Ara sıra bir dostu yardım edebilmek güzel şey," dedi dosyasını kapatıp çantasına yerleştirirken. "Bir şey daha... Bütün bunlar bittiğinde -her ne yapıyorsan- eğer konuşmana izin verilirse, hikâyeyi dinlemek isterim."

"Buna söz veremem," dedim.

"Biliyorum. Sadece söyleyeyim dedim. Bu arada, evi ne yapacaksın?"

"Benim mi? Sahibi hâlâ ben miyim?"

"Evet, ama hiçbir şey yapmazsan bu sene vergiler yüzün-

AMBER YILLIKLARI - 1

den satılabilir."

"Hâlâ satılmamış olmasına şaşıtm."

"Bankaya ödeme talimatı vermişsin."

"Hiç aklıma gelmemişti. Onu sadece ıvır zıvır ve veresiye hesaplarım için vermiştim. Öyle şeyler için işte."

"Neyse, hesap neredeyse boşalmış artık," dedi. "Geçen gün bankadan McNally'yle konuşuyorduk. Bu, hiçbir şey yapmazsan evin önümüzdeki sene gideceği anlamına geliyor."

"Artık bir işime yaramaz," dedim. "Ne istiyorlarsa öyle yap-sınlar."

"Satıp parasını alabilirsin."

"O kadar uzun kalmayacağım."

"Bunu senin için yapabilirim. Parasını istediğin yere gönde-ririm."

"Pekâlâ," dedim. "Ne gerekiyorsa imzalarım. Hastane fatu-ramı düş, gerisi senin olsun."

"Bunu yapamam."

Omuz silktim.

"Neyin iyi olacağını düşünüyorsan öyle yap, ama içinden iyi bir ücret al."

"Kalanı hesabına yatırırım."

"Peki. Teşekkürler. Ben unutmadan önce, şu komodinin

gözüne bakar mısın, orada bir deste kart var mı? Oraya uzana-mıyorum ve işime yarayabilirler."

"Tabii ki."

Çekmeceyi açtı.

"Büyük, kahverengi bir zarf," dedi. "Şişkince. Herhalde ce-binde ne vardıysa içine koymuşlardır."

"Aç."

"Evet, burada bir deste kart var," dedi içine elini sokup.

615

ROGER ZELAZNY

"Vay canına! Harika bir kutu! Bakabilir miyim?"

"Ben..." Ne diyebilirdim ki?

Kutuyu açtı.

"Çok hoş..." dedi. "Bir cins tarot... Antika mı bunlar?"

"Evet."

"Buz gibi soğuk... Hiç böylesini görmemişim. Bak, bu sen-sin! Şövalye gibi giyinmişsin! Ne işe yarıyorlar?"

"Çok karmaşık bir oyun," dedim.

"Eğer bunlar antikaysa resimdeki nasıl sen olabilirsin?"

"Onun ben olduğumu söylemedim. Sen söyledin."

"Evet, öyle. Atalarından biri mi?"

"Sayılır."

"Şu kız da güzelmiş hani! Kızıl saçlı olanı..."

"Sanırım..."

Desteyi düzeltip kutusuna koydu. Bana uzattı.

"Tekboynuz da çok hoşmuş," diye ekledi. "Onlara bakma-mam gerekirdi, değil mi?"

"Sorun değil."

İçini çekip arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında bir-leştirdi.

"Kendimi tutamadım," dedi. "Sende bu çevirdiğin gizli işle-

rin haricinde çok tuhaf birşeyler var, Cari... ve gizemler beni çeker. Daha önce gerçek bir muammaya bu kadar yaklaşmamıştım."

"Eline bir deste soğuk tarot kartı aldığın için mi?" diye sordum.

"Hayır, bu sadece gizem havasına katkıda bulunuyor," dedi. "Bunca ne yıldır ne yaptığın hiç kuşkusuz üzerime vazife değil, ama bir türlü kavrayamadığım bir olay var."

"Nedir o?"

616

AMBER YILLIKLARI - 1

"Geçen gece seni buraya getirip Alice'i eve bıraktıktan sonra olanlar hakkında bir fikir edinebilmeyi umarak tekrar evine döndüm. Kar yağışı durmuştu, sonra tekrar başladı gerçi, ama ayak izlerin net şekilde görülebiliyordu, evin etrafını dönüp ön avludan aşağı iniyorlardı."

Onayladım.

"Ama eve giden ayak izleri... gelişini gösterecek hiçbir şey yoktu. Üstelik evden ayrılan, saldırganın kaçışma işaret edilecek başka iz de bulunmuyordu."

Gülümsedim.

"Yarayı kendi kendime açtığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, elbette hayır. Görünürde bir silah bile yoktu. Kan lekelerini yatak odana, yatağına kadar takip ettim. Yanımda sadece cep fenerim vardı, ama gördüklerim içimde tuhaf bir duygu uyandırdı. Sanki aniden kanlar içinde orada, yatağın üzerinde belirivermiş, sonra ayağa kalkıp dışarı çıkmış gibiydin."

"Bu elbette imkânsız."

"Ama hiç iz olmaması kafama takılıyor."

"Rüzgâr üzerlerini karla örtmüş olmalı."

"Onları örttü de diğerlerini örtmedi mi yani?" Başını sağa sola salladı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Eğer bana birşeyler anlatmak istersen, merak ettiklerim listesine bunun yanıtını da eklemek istiyorum."

"Bunu unutmayacağım," dedim.

"Evet," dedi. "Ama şaşıyorum... İçimdeki garip his seni bir daha görmeyebileceğimi söylüyor. Sanki bir melodramda, olayların iç yüzünü öğrenmeden sahneden çıkan önemsiz karakterlerden biri gibi hissediyorum kendimi."

"Bu duyguyu anlayabiliyorum. Rolüm yüzünden bazen

617

ROGER ZELAZNY

ben de yazarın girtlağına sarılacak gibi oluyorum. Ama bir de şu açıdan bak: Hikâyelerin iç yüzünün hayal kırıklığına uğratmadığı çok nadirdir. Bunlar genellikle ufak tefek şeylerdir, her şey bilindiğinde en adi güdülere indirgenir. Varsayımlar ve yanılsamalara sahip olmak çoğu zaman daha iyidir."

Gülümsedi.

"Her zamanki gibi konuşuyorsun," dedi, "yine de senin erdemini cazibesine kapıldığın zamanları da bilirim. Birkaçını..."

"Laf nasıl oldu da ayak izlerimden bana geldi?" dedim. "Sana tam eve gelirken de evden giderken de aynı yolu izlediğimi anımsadığımı söyleyecektim. Hiç şüphesiz ayrılışım gelişimin izlerini silmiş olmalı."

"Hiç fena değil," dedi. "Saldırgan da aynı yolu mu izledi?"
"Öyle yapmış olmalı."
"Bayağı sağlam," diye bildirdi. "Akla yatkın şüpheler uyardırmayı iyi biliyorsun. Ama hâlâ kanıtların büyük kısmının esrarengiz birşeyleri işaret ettiğini hissediyorum."
"Esrarengiz mi? Hayır. Belki garip olabilir. Bir yorum meselesi."
"Ya da anlambilim meselesi. Geçirdiğin kazayla ilgili polis raporunu okudun mu?"
"Hayır. Ya sen?"
"Evet. Ya bu raporda garipten fazlası varsa? O zaman "esrarengiz" tanımımı kabul edecek misin?"
"Pekâlâ."
"...Ve bir soruyu yanıtlayacak mısın?"
"Bilemiyorum..."
"Basit bir evet-hayır sorusu. Hepsi bu."
"Tamam, anlaştık. Hepsi bu. Ne yazıyordu raporda?"
"Bir kaza ihbarı aldıklarını ve bir devriye arabasının olay

618

AMBER YILLIKLARI - 1

mahalline intikal ettiğini. Orada sana ilk yardım uygulayan acayip kıyafetli bir adamla karşılaşmışlar. Seni göle uçan arabadan çıkardığını söylemiş. Kendisi de sıırıslıslam ıslak olduğundan bu akla yatkın. Orta boylu, zayıfça, kızıl saçlı. Üzerinde, polis memurlarından birinin tabiriyle Robin Hood filminde çıkma yeşil bir kıyafet varmış. Kendisini tanıtmayı, ya da ifade vermek için onlarla birlikte gelmeyi reddetmiş. Polisler bunun için ısrar ettiklerinde ısıkl ıslak ve beyaz bir at dört-nala koşarak çıkagelmiş. Adam atın sırtına atlayıp gözden kaybolmuş. Bir daha da onu gören olmamış."
Güldüm. Canım yanıyordu ama elimde değildi.
"Bak sen şu işe!" dedim. "Şimdi birşeyler anlam kazanmaya başlıyor."
Bili bana bir an öylece bakakaldı. Sonra, "Gerçekten mi?" diye sordu.
"Evet, sanırım öyle. Bugün öğrendiklerim için bıçaklanmaya ve geri gelmeye değermiş."
"İki olayı tuhaf bir sırayla andın," dedi çenesini ovuşturken.
"Evet, öyle yaptım. Ama daha önce düzenin olmadığı yerde bir düzen görmeye başlıyorum. Bu, itiraf ettiğime değebilir, kazayla söyledim."
"Sırf beyaz atlı bir adam yüzünden mi?"
"Kısmen, kısmen... Bili, çok yakında buradan ayrılmam gerekecek."
"Bir süreliğine hiçbir yere gitmiyorsun."
"Aynı hesap. Sözünü ettiğin şu kâğıtlar... Sanırım onları bugün imzalasam iyi olacak."
"Tamam. Onları öğleden sonra sana yollarım. Ama aptalca bir şeye kalkışmanı istemiyorum."

619

ROGER ZELAZNY

"G*ittikçe daha ihtiyatlı bir hal alıyorum," dedim, "inan bana."
Çantasını sertçe kapatıp, "Umarım öyledir," dedi. "Hadi

dinlen. Ben doktorla meseleyi halledip belgeleri sana bugün göndereceğim."

"Tekrar teşekkürler."

Elini sıktım.

"Ha, aklıma gelmişken," dedi, "bir sorumu yanıtlamaya söz vermiştin."

"Vermiştim, değil mi? Neymiş o?"

Elimi bırakmadan, yüzünde özel bir ifade olmadan sordu.

"Sen insan mısın?"

Gülümsemeye başladım, sonra bıraktım.

"Bilmiyorum. Ben... öyle düşünmek istiyorum. Ama aslında sanmıyorum... Elbette insanım! Bu soru çok gülünç... Off, hepsinin canı cehenneme! Kastettiğin gerçekten bu, değil mi? Hem dürüst olacağımı da söyledim..." Bir an için dudağımı ısırdım ve düşündüm. Ardından, "Sanmıyorum," dedim.

"Ben de sanmıyordum zaten," dedi ve gülümsedi. "Benim için fark etmiyor, ama senin için fark edebilir... birinin senin farklı olduğunu ve bunu umursamadığını bilmek."

"Bunu da unutmayacağım," dedim.

"Pekâlâ... görüşürüz."

"Tamam."

6 20

9

Eyalet polisi henüz ayrılmış... Akşamın ilerleyen vakitleri... Yatmış, kendimi daha iyi hissediyorum ve daha da iyi hissettiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Orada yatmış, Amber'de yaşamının tehlikelerini uzun uzadıya düşünüyorum. Brand de, ben de ailenin en gözde silahıyla geçici olarak saf dışı bırakılmıştık. Acaba hangimiz daha kötü yaralanmıştık? O, büyük olasılıkla. Darbe böbreğine ulaşmış olabilirdi ve durumu yaralanmadan önce de kötüydü zaten.

Bill'in sekreteri imzalamam gereken belgelerle gelmeden önce kalkıp odada tökezleyerek iki kez dolanmıştım. Sınırlarımı bilmem şarttı. Bu hep böyledir. O gölgenin sakinlerinden birkaç kat daha hızlı iyileştiğim için kalkıp biraz yürüyebileceğimi, onlardan birinin bir buçuk iki günün ardından yapabileceği şeyleri yapabileceğimi hissetmişim. Yapabildiğim kanıtlanmıştı da. Canım acımişti ve ilk seferinde başım dönmüştü, ama ikincisinde dönme azalmıştı. Bu da bir şeydi. O yüzden kendimi daha iyi hissederek yatıyordum.

Koz Kartlarını defalarca karıştırmış, özel fallar açmış, aşına yüzlerin arasında çapraşık gelecekler okumuştum. Her seferinde de de Random'la bağlantı kurma, ona neler olduğunu söyleme, yeni gelişmeleri sorma isteğimi güçlkle bastırabilmişim.

621

ROGER ZELAZNY

Daha sonra, demiştim kendi kendime. Onların uykuda geçtiği her saat, senin için burada iki buçuk saat eder. Senin için burada geçen her iki buçuk saat, sıradan bir ölümlünün yedi ya da sekiz saatine denk düşer. Sabret. Düşün. Kendini yenile.

Böylece olanlar akşam yemeğinden sonra tam hava tekrar kararırken ve ben pestile dönmüşken oldu. Eyalet polisinin buz gibi bir genç üyesine söyleyeceğim her şeyi söylemişim

zaten. Bana inanıp inanmadığını bilemiyordum, ama kibardı

ve uzun kalmadı. Aslında o çıktıktan hemen sonra başladı olaylar.

Orada yatmış, kendimi iyi hissediyor, Dr. Bailey'in uğramasını ve yöneliminin yerine gelip gelmediğini kontrol etmesini bekliyordum. Orada yatmış, BiU'in bana söylediklerini düşünüyor, bildiğim ya da tahmin ettiğim diğer şeylerle bağdaştırma-ya çalışıyordum.

Temas! Birisi benden önce davranmıştı. Amber'de birileri erkenciydi.

"Corwin!"

Bu, telaş içindeki Random'dı.

"Corwin! Uyan! Aç kapıyı! Brand kendine geldi ve seni so-ruyor."

"Beni uyandırmak için mi kapıya vuruyordun?"

"Evet."

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"İyi. İçerde değilim. Bana Gölge'de ulaştın."

"Anlamadım."

"Ben de. Yaralıyım ama yaşayacağım. Sana hikâyeyi sonra anlatırım. Bana Brand'den söz et."

622

AMBER YILLIKLARI - 1

"Az önce uyandı. Gerard'a derhal seninle konuşması gerektiğini söylemiş. Gerard bir hizmetçi çağırıp odana yollamış. Hizmetçi seni uyandıramayınca bana geldi. Onu, seninle birlikte az sonra orada olacağımı söylemesi için Gerard'a geri gönderdim."

"Anladım," dedim, yavaşça gerinip oturarak. "Görünmeyeceğin bir yere git, geleceğim. Ama cüppe gibi bir şeye ihtiyacım var. Bazı kıyafetlerim eksik de."

"Öyleyse odama gitmem en iyisi."

"Tamam. Git."

"Bir dakika bekle o zaman."

Ardından sessizlik.

Bacaklarımı ağır ağır oynattım. Yatağın kenarına oturdum.

Koz Kartlarımı toplayıp kutusuna kaldırdım. Yaramı Amber'de gizlemenin önemli olduğunu hissediyordum. İnsan normal zamanda bile kendi zayıflıklarıyla övünmez.

Derin nefes aldım ve karyolanın kenarına tutunup kalktım. Yaptığım alıştırmalar işe yaramıştı. Daha rahat bir nefes aldım ve elimi bıraktım. Çok kötü değildi, eğer yavaş hareket edersem, gereken en temel hareketlerin dışında kendimi zorlamazsam... gücüm geri dönene kadar rol yapabilirdim.

Tam o anda bir ayak sesi duydum ve kapı ağzında dost canlısı bir hemşire bilirdi; genç, düzgün yapılydı ve bir kar tannesinden tek farkı, hepsinin birbirine benzemesiydi.

"Hemen o yatağa geri dönün, Mr. Corey! Ayakta olmanız gerekiyor!"

"Bayan," dedim, "ayakta olmam gerekiyor. Gitmeye mecburum."

"Zili çalıp bir tas isteyebilirdiniz," dedi odaya girip ilerleyerek.

623

ROGER ZELAZNY

Random'un mevcudiyeti bana bir kez daha ulaşırken, başımı bezgince iki yana salladım. Hemşirenin nasıl rapor edeceğini merak ettim... acaba ben kozla uzaklaştıktan sonra geride kalan prizmatik görüntümden bahsedecek miydi? Sanırım arkamda bıraktığım ve hızla büyüyen efsanelere bir diğeri daha eklenecekti.

"Bunu şöyle düşün, tatlım," dedim ona. "Bizimki başından beri sadece fiziksel bir ilişkiydi. Başkaları da olacak... Hem de bir sürü. Adieuf"

Amber'e adım attığım sırada eğilip kadına bir öpücük yolladım; o, gökkuşaklanım yakalamaya çalışırken, Random'un omzuna tutunup sendeledim.

"Convin! Ne halt..."

"Eğer denizlere hâkimiyetin bedeli kan ise, biraz önce kendime deniz kuvvetlerinden bir kadro satın aldım," dedim. "Bana giyecek birşeyler ver."

Omuzlarıma uzun, kalın bir pelerin örttü ve boynumdan tokalamaya çalıştım.

"Tamamdır," dedim. "Beni ona götür."

Random beni kapıdan çıkardı, salondan merdivene götürdü. Giderken ağırlığımı ona vçriy ordum.

"Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Bıçak," dedim ve elimi yaranın üzerine koydum. "Dün gece birisi odamda bana saldırdı."

"Kim?"

"Eh, sen olamazsın, çünkü yanından henüz ayrılmıştım," dedim. "Gerard da Brand'in yanında kütüphanedeydi. Kardeşlerden siz üçünü çıkar, tahmin etmeye başla. En iyi yol..."

"Julian," dedi.

"Onun hisse senetleri kesinlikle düşmeye meyilli," dedim.

624

AMBER YILLIKLAR] - 1

"Dün gece Fiona bana onu kötüleyip durdu, Julian'ın favorim olmadığı da sır değil."

"Convin, o gitti. Geceleyin kaçtı. Beni uyandırmaya gelen hizmetçi Julian'ın saraydan ayrıldığını söyledi. Sence bu neye benziyor?"

Merdivene ulaştık. Bir elimle Random'ı, diğeriyle tırabzanı tuttum. İlk sahanlıkta mola istedim ve orada kısaca dinlendim.

"Bilmiyorum," dedim. "Bazen lehte düşünme hakkını hiç kullanmayıp uzatmak da çok kötü olabilir. Ama bana öyle geliyor ki beni hakladığını düşünseydi, kaçacağına burada kalıp, öğrenince şaşırması gibi yapması lehine olurdu. Kaçması şüphe uyandırıyor. Brand'in kendine geldiği vakit söyleyeceklerinden dolayı kaçmış olabileceğini düşünüyorum."

"Ama sağ kaldın, Convin. Sana saldıran her kimse ondan kurtuldun ve o kişi senin icabına baktığından emin olamazdı. Aynı durumda ben olsaydım, şimdi birkaç dünya ötede olurum."

"Ona söyleyecek lafım yok," diye itiraf ettim ve basamakları tekrar inmeye koyulduk. "Evet, pekâlâ haklı olabilirsin. Şimdilik tartışmaya açık kalsın. Yaralandığımı da kimse bilmeyecek." Başıyla onayladı.

"Nasıl istersen. Konuşmak gümüşse, sükut altındır."

"Zekân yaralı bölgelere de, yaralanmamış olanlarına da acı veriyor, Random. Birazını da suikastçinin odama nasıl girdiğini bulmak için harca."

"Kaplamanın ardından mı?"

"İçeriden açılıp kapanıyor. Artık öyle tutuyorum. Kapının kilidi de yeni. Açılması hüner isteyenlerden."

"Tamam, buldum. Yapanın bir aile bireyi olmasını da gerektiriyor."

625

ROGER ZELAZNY

"Anlat."

"Birisi seni gafil avlamayı kafasına koymuştu ve bunun için Desen'i göze aldı. Aşağı indi, Desen'i yürüdü, kendini senin odana nakledip sana saldırdı."

"Bu mükemmel bir çözüm olabilirdi, tek bir nokta dışında Hemen hemen hepimiz aynı anda ayrıldık. Saldın gecenin ger saatlerinde gerçekleşmedi. İçeri girdiğim anda oldu. Desen'i aşmak şöyle dursun, hiçbirimizin aşağıdaki odaya inecek vakti bulacağını bile sanmıyorum. Bu yüzden, bizden biriye başka bir yöntemle girmiş olmalı."

"Öyleyse hünerine filan bakmadan kapı kilidini açtı."

"Belki de," dedim sahanlığa varıp yola devam ederken.

"Köşede dinlenelim ki kütüphaneye destek almadan girebileyim."

"Elbette."

Bunu yaptık. Kendime çekidüzen verdim, pelerine iyice sarındım, omuzlarımı dikleştirdim, ilerledim ve kapıyı çaldım.

"Bir dakika," dedi Gerard'ın sesi.

Kapıya yaklaşan ayak sesleri...

"Kim o?"

"Convin," dedim. "Random-da yanımda."

Onun geriye doğru, "Random'u da istiyor musun?" dediğini duydum ve yanıt olarak kısık bir "Hayır" geldi.

Kapı açıldı.

"Sadece sen, Corvvin," dedi Gerard.

Başımınla onaylayıp Random'a döndüm.

"Sonra görüşürüz," dedim.

Başımınla yaptığım işarete karşılık verdi ve geldiğimiz yönde geri döndü. Kütüphaneye girdim.

"Pelerinini aç, Convin," diye emretti Gerard.

626

AMBER YILLIKLARI - 1

"Bu gereksiz," dedi Brand ve onun, sırtına konan bir kaç yastık sayesinde oturduğunu, sararmış dişlerini göstererek gülümsediğini gördüm.

"Kusura bakma, ben Brand kadar güvenmiyorum," dedi Gerard, "ve emeğimin boşa harcanmasına izin vermeyeceğim. Bir bakalım."

"Sana bunun gerekmediğini söyledim," diye tekrarladı

Brand. "Beni bıçaklayan o değil."

Gerard hemen döndü.

"O olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü kimin bıçakladığını biliyorum. Ahmaklığın sırası değil, Gerard. Eğer Convin'den korkmamı gerektirecek bir şey olsa onu buraya çağırtmazdım."

"Seni getirdiğim sırada şuursuzdun. Kimin bıçakladığını bilmen imkânsız."

"Emin misin?"

"Şey... O zaman niye bana söylemedin?"

"Gerekçelerim var, hem de geçerliler. Şimdi Convin'le baş başa konuşmak istiyorum."

Gerard başını eğdi.

"Hezeyana kapılayın deme sakın," dedi. Kapıya doğru yürüdü, tekrar açtı. "Çağırdığında duyabilecek bir mesafede olacağım," diye ekledi, sonra kapıyı kapattı.

Yaklaştım. Brand uzandı ve elini sıktım.

"Geri dönmeyi başardığını görmek güzel," dedi.

"Aynen," dedim, sonra yığılmamaya çalışarak Gerard'ın iskemlesine oturdum.

"Kendini şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Bir bakıma berbat. Ama bir bakıma da yıllardan beri hissetmediğim kadar iyi. Hepsi göreceli."

627

ROGER ZELAZNY

"Çoğu şey öğledir."

"Amber dışında."

İçimi çektim.

"Pekâlâ. Teknik anlamda konuşmuyordum. Neler oldu?"

Bakışları çok yoğundu. Beni inceliyor, bir şey arıyordu.

Neydi aradığı? Sanırım, bilgi. Daha doğrusu, cehalet. Olumsuzlukları ölçmek daha zor olduğu için buraya geldiği ilk andan beri zihninin hızla çalışması gerekiyordu. Onu tanıdığım için, bildiklerimden çok bilmediklerimle ilgilendiğini tahmin edebiliyordum. Kendisine faydası olabilecek hiçbir şeyi söylemek istemiyordu. İstediklerini elde etmek için gereken minimum aydınlığı bilmek istiyordu. Bunun bir watt fazlasını bile vermeye razı göstermezdi. Çünkü onun yöntemi buydu ve elbette bir şey istiyordu. Tabii eğer... Son yıllarda, kendimi insanların değiştiğine, zamanın akışının sadece var olanları güçlendirmekle kalmadığına; bazen yaptıkları, gördükleri, düşündükleri ve hissettikleri şeyler yüzünden niteliksel değişimlere uğrayabildiğine inandırmak için her zamankinden fazla çalışmışım. Şimdiki gibi, başka her şeyin yanlış gittiği zamanlarda küçük bir teselli sağlıyordu, dünya görüşümü pekiştirdiğinden bahsetmeme ise hiç lüzum yok. Belki de hayatımı ve anılarımı, yapmaktaki amacı ne olursa olsun Bra/ıd'e borçluydum. Çok güzel. Ona sırtımı dönmeksizin, lehinde düşünme kararma varmışım. Küçük bir taviz, genellikle oyunlarımızın başlangıcına yön veren esprilerin basit psikolojisine karşı, benim hareketim.

"Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir, Convin," diye başladı söze. "Bir bakmışsın bugün dostum dediğin yarın düşmanın olmuş ve..."

"Kısa kes!" dedim. "Şimdi kartları masaya serme zamanıdır. Brandon Corey'in benim için yaptıklarını takdir ediyonım ve

628

AMBER YILLIKLARI - 1

seni bulup geri getirmek için başvurduğumuz numara benim fikrimdi."

Başıyla evetledi.

"Bunca zamanın ardından kardeş sevgisinin yeniden nük-

setmesi için geçerli sebepleriniz olduğunu tahmin ediyorum."

"Ben de senin bana yardım etmek için ilave sebeplerinin olduğunu."

Tekrar gülümsedi, sağ elini kaldırdı, sonra indirdi.

"Öyleyse ya ödeştik, ya da birbirimize borçluyuz, olaylara nasıl baktığına bağlı. Şu anda karşılıklı yardıma ihtiyaç duyuyormuş gibi görüldüğümüze göre, birbirimize en pohpohlayıcı gözle bakmamız yararlı olacak."

"Lafı döndürüp duruyorsun, Brand. Beni yıldırmaya çalışıyorsun. Bugünkü idealizm çabamı da mahvediyorsun. Beni yaktan bir şey söylemek için kaldırdın. Önden buyur."

"Yine eski Convin," dedi kıkırdayarak. Sonra bakışlarını kaçırdı. "Yoksa değil mi? Merak ediyorum... O kadar süre Gölge'de yaşamak değiştirdi mi seni? Kim olduğunu bilmeden? Başka bir şeyin parçası olarak?"

"Belki," dedim. "Bilmiyorum. Evet, sanırım değiştirdi. İş aile politikalarına geldiğinde sabrımın çabuk taşmasına neden olduğunu biliyorum."

"Açıksözlülük, dobralık, hilesiz hurdasız iş yapmak mı? Böylelikle eğlencenin birazını kaçıırıyorsun. Ama böyle yeni bir âdetin de yaran olabilir... Herkesi dengesiz yakalayabilir ve hiç ummadıkları bir anda eski haline dönersin. Evet, işe yarayabilir. İnsanı canlandırıyor da. Tamam! Paniğe lüzum yok. Başlangıç sözlerim böylece sona eriyor. Tüm esprilerimi sıraladım. Her şeyin temeline ineceğim, mantıksızlık hayvanına gem vuracağım, en anlamlı incileri gizemin bulanıklığından söküp alad29

ROGER ZELAZNY

çağım. Fakat izin verirsen, önce başka bir şey var. Üzerinde t" ten cinsten herhangi bir şey var mı? Aradan yıllar geçti ve cmm yuvama dönüşümü kutlamak için kötü bir ot istiyor, han gisi olsa fark etmez."

Hayır demek için ağzımı açtım. Ama çalışma masasının üzerinde benden kalma birkaç sigara olduğundan emindim Aslında hareket etmek istemiyordum, yine de "Bir dakika," dedim.

Doğrulup odanın öbür ucuna yürürken hareketlerimin kaskatı değil, normal görünmesine çalıştım. Masanın üzerini karıştırırken aslında tutunmakta olduğumu gizlemeye çalışıyordum. Hareketlerimi, pelerinim ve gövdemle, elimden geldiğince örttüm.

Paketi bulup geldiğim gibi döndüm, ocakta bir çift sigara yakmak için durakladım. Brand kendi sigarasını alırken çok ağır davrandı.

"Elin titriyor," dedi. "Neyin var?"

"Geçen gece partide fazla kaldım," dedim iskemleme geri dönerken.

"Bunu düşünmemiştim. Elbette bir parti olacaktı, değil mi? Tabii. Herkes aynı odada... Beni bulmakta karşılaşılan beklenmedik başarı, geri gelişim... Çok sinirli, çok suçlu birinin çaresiz bir hareketi... Yarım kafan başarısı. Yaralanmış ve suskun olan ben, ama nereye kadar? Sonra..."

"Yapanın kim olduğunu bildiğini söyledin. Dalga mı geçiyordun?"

"Hayır, geçmiyordum."

"Kim öyleyse?"

"Vakti geldiğinde, sevgili kardeşim. Dizilim ve sıra, zaman ve vurgu... bu meselede hepsi de çok önemli. Geçmişe güven
630

AMBER YILLIKLARI - 1

içinde bakarak olay dizisinin tadını çıkarmama izin ver. Kendimi değilmiş ve sizleri başıma üşüşmüş olarak hayal ediyorum da. Ah! O tabloya şahit olmak için neler vermezdim! Bana her bir yüzdeki ifadeyi tarif edebilir misin?"

"Korkarım ki yüzler o anda en az önemsedığım şeydi."

Göğüs geçirdi ve duman üfledi.

"Ah, bu güzel," dedi. "Kafanı takma, onların yüzlerini görebiliyorum. Canlı bir hayalgücüm vardır, bilirsin. Şok, üzüntü, şaşkınlık... yerini korku ve şüpheyi bırakıyor. Bana anlatılana göre sonra hepiniz ayrılmışsınız, nazik Gerard bana hemşirelik etmek için burada kalmış." Durakladı, dumana dikti gözlerini ve bir an için sesindeki alaycı tını kayboldu. "Aramızdaki tek dürüst o, biliyorsun."

"Listemde yüksek sıralarda," dedim.

"Bana iyi baktı. Her zaman bizleri kollamıştır." Aniden güldü. "Açık sözlü olmam gerekirse neden zahmete giriyor, bilmiyorum. Gerçi senin iyileşmekte oluşun beni düşünmeye sevketti de, herhalde tartışmayı sonraya ertelemişsinizdir. Bir diğer partiyi daha kaçırdığıma yanıyorum. Tüm o duygular, şüpheler ve yalanlar havada uçuşuyor ve hiç kimse ilk 'iyi geceler' dileyen olmayı istemiyor. Herkes en iyi tavrını takınmış. Suçlu kişiye gözdağı verme çabaları. Belki günah keçilerine fir-

I
latılan bir iki taş. Ama her şeyi hesaba katarsak bir arpa boyu yol katedilmedi. Haklı mıyım?"

Zihninin işleyişini takdir ederek başımla doğrıladım ve pes edip kendi bildiği tarzda anlatmasına izin verdim.

"Haklı olduğunu biliyorsun," dedim.

Bunun üzerine bana dik dik baktı, sonra devam etti. "Ancak sonunda herkes ya sabaha kadar endişe içinde gözünü kırpmadan yatmak, ya da bir araya gelip bir plan yapmak üze-

631

ROGER ZELAZNY

re odadan çıkıp gitti. Gece vakti gizli telaşlar yaşandı. Esenliğin herkesin aklında olduğunu bilmek göğsümü kabartıyor Elbette bazıları bundan yanaydı, bazıları ise karşısındaydı. Tüm bunların arasında, destekçilerimi hayal kırıklığına uğratmamak için kendimi toparladım... hayır, iyileştim. Gerard bugüne kadar olanları uzun uzadıya anlattı bana. Yeteri kadarını duyduğumda seni çağırttım."

"Belki farkına varmamışsındır diye söylüyorum, ben buradayım. Bana ne anlatmak istiyordun?"

"Sabırlı ol, birader, sabırlı ol! Gölge'de bunu hatırlamaktan bile mahrum geçirdiğin onca yılı düşün." Sigarasıyla etrafı ışıret etti. "Ben yerini saptamayı başarıp, seni içinde bulunduğun kötü durumdan kurtarmaya kalkışana kadar bilmeden geçirdiğin tüm o zamanı hatırla. Herhalde kıyasladığın zaman şimdi geçen birkaç saniye o kadar da paha biçilmez olmasa gerek."

"Beni arayanlar arasında olduğunu söylediler," dedim. "Buna şaşıtm, çünkü son seferinde pek dostça ayrılmamıştık." Başıyla doğruladı.

"Bunu inkâr edemem," dedi. "Ama her seferinde, eninde sonunda geride bırakırım böyle şeyleri."

İnanmadığımı belirten bir ses çıkardım.

"Sana ne kadarını anlatmam gerektiğine ve nelere inanacağına karar vermeye çalışıyordum," diye devam etti. "Eğer dos-doğru çıkıp küçük birkaç şey haricinde o anki güdülerimin tümüyle fedakârca olduğunu söylesem bana inanmazdın."

Yine soludum burnumdan.

"Ama bu doğru," diyerek konuşmasını sürdürdü, "şüphelerini yatıştırmak için eklemeliyim ki çok az seçeneğim vardı. Başlangıçlar daima güçtür. Neye başlasam ardından bir başka şey geldi. Çok uzun süredir ortada yoktun. Eğer tek bir şeyin

632

AMBER YILLIKLARI - 1

ismini vermem gerekiyorsa, söyleyeyim: taht. Al işte, söyledim. Hepimiz onu ele geçirmenin bir yolunu arıyorduk. Bu, senin kayboluşunun hemen akabinde olmuştu ve bir bakıma senin kayboluşuyla tetiklenmişti. Babamız seni Eric'in öldürdüğünden şüpheleniyordu. Ama kanıt yoktu. Yine de bu duyguyu koruduk... arada bir sözünü ettik. Aradan yıllar geçti, sana hiç, bir şekilde ulaşamıyorduk ve gerçekten ölmüş olma ihtimalin kuvvet kazanmıştı. Babamız Eric'e gitgide büyüyen bir hoşnutsuzlukla yaklaşıyordu. Derken, bir gece, tümüyle tarafsız bir konuda başlattığım bir tartışmada -hemen hepimiz masada mevcutken- bir kardeş katilinin tahta asla çıkamayacağını söyledi ve bunu söylerken gözlerini Eric'e dikmişti. Babamızın gözlerinin nasıl olabileceğini bilirsin. Eric gün batımı kadar kızardı, uzun bir süre de yutkunamadı. Sonra babamız işi hiçbirimizin ummadığı ve arzulamadığı kadar ileriye götürdü. Sana karşı açıksözlü olacağım, bunu sırf duygularını açığa vurmak için mi yaptı, yoksa gerçekten mi söylüyordu bilemiyorum. Ama seni tahtın vârisi olarak seçmeye neredeyse karar vermiş olduğunu, bu yüzden senin başına her ne talihsizlik geldiyse, bunu şahsen inceleyeceğini Söyledi. Dile getirmedi, ama o da senin öldüğüne inanmıştı. Takip eden aylarda bu kararı somutlaştırmak için sana simgesel bir mezar yaptık ve hiç kimsenin babamızın Eric'e karşı beslediği duyguları unutmamasını sağladık. Biz başından beri tahta ulaşmak için senin ardından devre dışı bırakılması gereken kişinin Eric olduğunu düşünmüştük."

"Biz mi? Diğerleri kimdi?"

"Sabret, Convin. Düzen ve sıra, zaman ve önem! Vurgu...

Dinle!" Bir sigara daha aldı, öncekinin izmaritiyle yaktı, havayı sigaranın yanan ucuyla bıçakladı.

633

ROGER ZELAZNY

"İhtiyacımız olan bir sonraki adım babamızı Amber'in dışına çıkarmaktı. Bu, işin en önemli ve tehlikeli kısmıydı ve burada anlaşmazlığa düşmüştük. Ben, tümüyle anlamadığım özellikle de bizi kısmen etkisine alacak bir güçle işbirliği yapma fikrinden hoşlanmamıştım. Gölgeleleri kullanmak başka şeydir; onların seni kullanması ise hangi şartlar altında gerçekleşirse gerçekleşsin, hatalı bir düşüncedir. Buna itiraz ettim, ne var ki çoğunluk aksine karar vermişti." Gülümsedi. "İkiye karşı bir. Evet, üç kişiydik. Sonra harekete geçtik. Tuzak kuruldu

ve babam yemin peşine takıldı..."

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Brand. "Sonra işler sarpa sardı ve kendi başımın çaresine bakmam gerekti. Ama babamızın ayrılışından sonraki hareketimiz ölümü kesinlik kazanıncaya kadar uzunca bir süre bekleyip, bir yandan da konumumuzu sağlamlaştırmaktı. Kâğıt üzerinde, ihtiyacımız olan tek şey birinin işbirliği idi. Ya Caine, ya da Julian... hangisi olduğu fark etmezdi. Bleys daha şimdiden Gölge'ye gitmiş ve büyük bir askeri kuvvet toplamaya girişmişti..."

"Bleys mi! Sizlerden biri miydi?"

"Öyleydi ya. Onu, elbette üzerinde yeterince ip olacak şe-

kilde tahta çıkarmayı düşünüyorduk, fiilen bir üçlü yönetim gerçekleşecekti. Dediğim gibi, o asker toplamaya gitmişti. Kan-sız bir ihtilal gerçekleştirmeyi umuyorduk, ama davamızı kazanmak için sözlerin yetersiz kalması durumuna karşı da hazır-
634

AMBER YILLIKLARI - 1

ona konuyu çitlattım. İlk kabul etmeye hevesli göründü. Ama ya sonradan tekrar düşünüp taşındı, ya da beni başından beri büyük bir ustalıklı aldattı. İlk seçeneğin doğru olduğunu düşünmeyi yeğliyorum. Her neyse, bir noktada rakibi desteklemenin kendisi için daha kârlı olacağı kararma vardı. Yani Eric'i. Eric'in umutları, babamızın ona karşı tutumu yüzünden sönmişti... ama babamız gitmişti ve tasarladığımız eylem, Eric'e, tahtın koruyucusu olarak hareket etme fırsatı sunuyordu. Bu da yetmiyormuş gibi Caine'in peşinden Julian da askerlerine tahtın koruyucusu Eric'e bağlılık yemini ettirdi. Böylece diğer üçlü oluştu. Eric bunun üzerine tahtı savunmak üzere halkın önünde and içti ve sınırlar çizildi. Doğal olarak güç bir durumda kalmıştım. Onların düşmanlığının ceremesini ben çekiyordum, çünkü ortaklığının kim olduğunu bilmiyorlardı. Yine de beni hapsedemiyor, ya da işkence yapamıyorlardı, çünkü bir anda kozlayıp kaçabilirdim ellerinden. Şayet beni öldürecek olurlarsa bilinmeyen şahısların misillemede bulunabileceğinin farkına varmışlardı. Bir süre için satranç tahtasında pat kalmaya mahkûmdu durum. Onlara karşı artık doğrudan bir harekette bulunamayacağımı da anlamışlardı. Beni yoğun bir gözetim altında tutuyorlardı. Bu sepele daha dolambaçlı bir rota çizildi. Ben yine itiraz ettim ve yine ikiye bir kaybettim. Babamızın icabına bakması için çağırdığımız kuvvetleri, bu sefer Eric'i gözden düşürmek, ayağını kaydırmak için kullanacaktık. Eğer Eric büyük bir rahatlıkla soyunduğu Amber'i savunma görevinin altından başarıyla kalkamazsa ve Bleys o sırada sahneye çıkıp sorunun hakkından hemen gelirse, savunucu rolüne bu sefer kendi soyunurken ardına halk desteğini alacak -münasip bir zaman geçtikten sonra da- Amber'in refahı için taç üzerine kalacaktı."

ROGER ZELAZNY

"Soru," deyip araya girdim. "Ya Benedict? Onun Avalon'da sorunlarla meşgul olduğunu biliyomm, ama birşeyler Amber'i gerçekten tehdit ediyorsa..."

"Evet," dedi başıyla doğrulayıp, "bu yüzden anlaşmamızın bir maddesi Benedict'i kendi sorunlarıyla meşgul etmekti." Benedict'in Avalon'una musallat olan cehennem kızlarını düşündüm. Benedict'in kolunun güdüğünü düşündüm. Yine konuşmak için ağzımı açmaya kalkıştım, ama Brand elini kaldırdı.

"Kendi bildiğim gibi anlatıp bitireyim, Convin. Konuştuğun vakit düşüncelerinin akışını bilmediğimi sanma sakm. Böğründe benimkinin ikizi olan acıyı da hissediyorum. Evet, biliyorum bunları ve daha fazlasını." Eline bir sigara daha alıp kendi usulünce yakarken gözleri garip bir şekilde, alev alev yanıyordu. Sigarasından derin bir nefes aldı ve üflerken konuştu. "Bu karar yüzünden diğerlerinden ayrıldım. Kararın çok büyük bir tehlike içerdiğini, Amber'i tehlikeye sokabileceğini görmüş-tüm. Onlarla ortaklığımı bitirdim..." Devam etmeden önce bir süre dumanı izledi. "Ama işler öylece çıkıp gidemeyeceğim kadar ciddileşmişti. Onlarla karşı karşıya gelmek zorundaydım, Amber'i olduğu kadar kendimi de korumak için. Eric'in tarafına geçmek için çok geçti artık. Koruyabilecek olsa bile korumazdı beni... dahası, onun kaybedeceğine kesin gözüyle bakıyordum. Edindiğim yeni hünerleri işe koşmaya o zaman karar verdim. Eric ile, o çok sevdiğini iddia ettiği gölge Dünya'yı mesken tutan Flora arasındaki ilişkiyi sık sık merak etmişimdir. Bu mekânda Eric'i ilgilendiren bir şey olduğuna ve Flora'nın onun oradaki maşası gibi davrandığına dair bir şüphe vardı içimde. Eric'e bu konuda bir şey yapabilecek kadar yaklaşısam da Flora'nın neler karıştırdığını dolaylı ya da dolaysız yoldan

63 6

AMBER YILLIKLARI - 1

soruşturmanın çok çaba gerektirmeyeceğinden emindim. Böyle de yaptım. Derken her şey bir anda hızlanıverdi. Eski grubum yerimi merak ediyordu. Seni bulup şok tedavisiyle bir kısım hafızanı geri getirdiğim anda, Eric, Flora'dan birşeylerin yolunda gitmediğini öğrendi. Pek doğaldır ki çok geçmeden iki taraf birden peşime düştü. Senin dönüşünün herkesin planlarını suya düşüreceğini ve beni nice zamandır elimde alternatif bir planla beklediğim delikten çıkaracağını düşünmüştüm. Eric'in tahttaki iddiası bir kez daha gölgelenecekti, seni destekleyenler çıkacaktı ve ortaklarımın dalaveresi tüm anlamım yiti-recekti. Eh, senin de olaylardaki rolünden dolayı bana minnettar kalacağını düşünüyordum. Sonra Porter'dan kaçtın ve işler arapsaçına döndü. Sonradan öğrendiğime göre, hepimiz seni farklı bir amaç için arıyorduk. Ama eski işbirlikçilerimin senin için çok sıradışı bir planı vardı. Olanları öğrenmiş, yerini bulmuş ve oraya herkesten önce ulaşmışlardı. Elbette avantajı ellerinde tutmalarını sağlamanın, statükoyu korumanın yolu çok basitti. Seni arabanla birlikte göle uçuran atışları yapan Bleys'ti. Ben tam bu olduğu sırada vardım. Bleys oradan derhal ayrıldı, çünkü temiz bir iş yapmış görünüyordu. Ama seni arabadan çıkardım, senden geriye ilkyardım uygulamaya başlanacak kadarı kalmıştı. Gerçi şimdi geriye bakıyorum da, tedavinin gerçekten sonuç verip vermediğini, uyandığında Cor-

win mi, yoksa Corey mi olacağını bilmemek can sıkıcıydı. Sonrası da can sıkıcıydı, hâlâ bilmiyordum... Yardım ulaştığı sırada cehennem sürüşüyle oradan uzaklaştım. Daha sonra ortaklarım beni yakaladılar ve beni bulduğunuz yere kapattılar. Hikâyenin geri kalanından haberdar mısınız?"

"Hepsinden değil."

"Öyleyse bildiğin yere geldiğimizde beni uyar. Ben de ge-
637

ROGER ZELAZNY

ri kalanını sonradan öğrendim. Eric'in tarafı kazayı öğrendi yerini buldu ve seni daha iyi korunacağını ve sürekli uyutulacağını özel bir yere naklettirdiler, böylece kendileri Aç. korunacaklardı."

"Eğer mevcudiyetim onun planlarını yerle bir edecek idiyse, Eric beni neden korusun ki?"

"O sırada kardeşlerden yedisi senin yaşadığını biliyordu. Bu çok fazlaydı. İstediklerini yapması için çok geçti. Hâlâ babamızın laflarını hazmedememişti. Eğer onun dindeyken senin başına bir şey gelecek olursa, bu onun tahta geçişini engellerdi. Eğer Benedict'in, ya da Gerard'ın kulağına gitse... Hayır, asla başaramazdı. Tahta çıktıktan sonra, evet. Çıkmadan, hayır. Olan şuydu, senin yaşadığın gerçeğinin herkes tarafından bilinmesi onu kâğıtlanm oynamaya zorlamıştı. Taç giyme töreninin vaktini belirledi ve bu gerçekleşinceye kadar seni olayların dışında tutmayı aklına koydu. Olması gerekenden çok erken yapılmış bir işti, hoş, başka çaresi de yoktu ya. Sanırım ondan sonra olanları biliyorsun, çünkü senin başından geçtiler."

"Tam o harekete geçeceği sırada Bleys'le bir araya geldik. Çok hayırlı olmadı."

Omuz silkti.

"Ah, olabilirdi belki de, eğer kazansaydınız ve Bleys'in hakkından gelebilseydin. Ne var ki aslında buna fırsatın olmadı. Onların güdülerine dair kestirimlerim bu noktadan itibaren geçersiz ama o saldırının göstermelik olduğuna inanıyorum."

"Neden?"

"Dediğim gibi, bilmiyorum. Ama Eric zaten tam istedikleri konuma gelmişti. Hücuma geçmeleri gereksizdi."

Başımı iki yana salladım. Çok fazlaydı, çok hızlıydı... Anlatıcının önyargısını çıkarttığımda söylediklerinin bir çoğu ger-
638

AMBER YILLIKLARI - 1

çek gibi duruyordu. Yine de...

"Bilmiyorum..." diye konuşmaya başladım.

"Elbette," dedi. "Ama sorarsan söylerim."

"Grubunuzun üçüncü üyesi kimdi?"

"Beni bıçaklayan kişi elbette. Bir tahmine var mısınız?"

"Sadece söyle."

"Fiona. Hepsi onun fikriydi."

"Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü anlatacaklarımın geri kalanını dinleyecek kadar beklemezdin. Onu yakalamak için bir hışımla buradan çıkar, onun gittiğinin farkına varır, diğerlerini uyandırır, bir soruşturma başlatıp bir sürü değerli vakti boşa harcardın. Bunu hâlâ yapabilirsin, ama hiç değilse bana, ne yaptığımı bildiğim konusunda seni ikna etmem için yeterli vakti tanıdın. Şimdi, sa-

na zamanın çok kıymetli olduğunu ve eğer Amber'in bir şansı olarsa bunun için söyleyeceklerimi hemen dinlemen gerektiğini söylersem, deli karının tekini kovalamak yerine beni dinleyebilirsin."

İskemlemeden yarı yarıya doğrulmuştum bile.

"Onun peşinden gitmemeli miyim?" diye sordum.

"Fiona'nın canı cehenneme, şimdilik. Daha büyük sorunların var. Otursan iyi edersin."

Öyle de yaptım.

639

10

Ay ışığından bir sal... meşalelerin siyah beyaz filmlerdekini andıran hayaletimsi ışığı... yıldızlar... incecik birkaç tutam sis... Trabzana yaslanıp, dünyaya baktım... Nihai sessizlik geceyi, rüyalarla sıırsıklam şehri ve buradan görünen tüm evreni sarmıştı. Uzaktaki şeyler: deniz, Amber, Arden, Garnath, Cebra deniz feneri, Tekboynuz Korusu, Kolvir'in zirvesindeki mezarım... Sessiz, çok aşağıda, yine de net ve berrak... Buna tanrının, ya da bedeninden kopmuş, yukarı sürüklenen bir mhun gözüyle bakmak diyebilirim... Gecenin ortasında... Hayaletlerin hayalet gibi davrandığı, kehanetlerin, alamet-

lerin, işaretlerin ve arzuların gecenin sokaklarında ve Amber'in gökteki.yüksek salonlarında mekik dokuduğu bu yere, Tir-na Nog'th'a gelmişim... •

Sırtımı trabzana ve gündüz dünyasının izlerine dönüp bulvarlara ve karanlık taraçalara, lordların şatolarına, avamın barınaklarına baktım... Ay ışığı Tir-na Nog'th'da yoğundur, binalarımızın kopyalarının birbirine bakan yüzlerini gümüşe boyar. .. Elimde değnek ilerledim ve tuhaf yaratıklar etrafımda hareket ettiler, pencerelerde, balkonlarda, banklarda, kapılarda göründüler... Görünmeden geçtim, çünkü kelimenin tam anlamıyla burada hayalet olan bendim...

64 0

AMBER YILLIKLARI - 1

Sessizlik ve gümüş ayışı... Yalnızca değneğimin tıkırtısı, o da büyük oranda boğulmuş... Her şeyin ortasına doğru süzülen sis... Saray, sisli bir şenlik ateşi... Çiy, adeta ipince zımparalanmış taçyapraklarda ve yol kenarlarını süsleyen bahçelerdeki bitki gövdelerinde, cıva damlacıkları gibi görünüyor... Gökte ilerleyen ay, ögle vakti güneşi kadar acııyor gözü, onun ölgünleştirdiği yıldızlar daha da fazla parlıyorlar... Gümüş ayışı ve sessizlik...

Buraya, kehanetleri yüzünden gelmemiştim, çünkü bunlar -eğer gerçekten kehanetlerse- aldatıcıdır, aşağıdaki yerlere ve yaşamlara benzerlikleri huzursuzluk vericidir; görünüşleri, çoğu zaman tedirgin edicidir. Yine de gelmişim... Zamanla aramdaki anlaşmanın bir parçası olarak...

Brand'i Gerard'm gözetiminde iyileşmeye bıraktıktan sonra kendimin de fazladan dinlenmeye ihtiyaç duyduğumu anlamış ve bunu yaralandığımı belli etmeden yapmaya karar vermiştim. Hakikaten de Fiona kaçmıştı; ona ve Julian'a Koz Kartlarıyla ulaşamıyordu. Brand'in bana anlattıklarını Benedict'e ve Gerard'a söyleseydim, Fiona'nın peşine düşmekte, ikisinin birden izini sürmekte ısrar edecekleri kesindi. Çabalarının yarar-

sız olacağından da aynı derecede emindim.
Random ve Ganelon'u çağırıp odama çekilmiş, herkese,
bir Tir-na Nog'th gecesine hazırlıklı olarak, günü dinlenme ve
tefekkürle geçireceğimi söylemişim... ciddi somnlan olan her
Amberli için makul bir nedendi bu. Böyle bir şeyi yapmak için
mükemmel bir zaman olduğundan, bunun tüm gün dinlenme-
mi akla yatkın bir hale getireceğini hissediyordum. Ellbette işi
gece tamamlamamı da zorunlu kılıyordu. Ama bu da iyiydi.
Bana yarımın yeterince iyileşmesi için tam bir günü, geceyi ve
ertesi günün bir kısmını sağlıyordu. Bu vaktin boşa harcanma-
641

ROGER ZELAZNY

yacağını düşünüyordum.

Ama insan birilerine söylemeden edemiyor. Random'a ve
Ganelon'a olanları anlattım. Yatağında oturup onlara
Brand'in, Fiona ve Bleys'in planlarını; Eric -Julian- Caine ent-
rikasını anlattım. Brand'in benim geri dönüşüm ve kendisinin
komplo ortaklarıncı hapsedilişi hakkında söylediklerini aktar-
dım. İki tarafın da sağ kalanlarının -Fiona ve Julian'ın- neden
kaçtıklarını anlamışlardı: hiç şüphesiz kendi kuvvetlerini top-
lamaya gitmişlerdi, umarım birbirlerini ortadan kaldırırlardı;
ama belki de kaldırmazlardı. Her neyse yakın zamanda olacak
bir şey değildi. İçlerinden birinin bundan önce Amber'i ele ge-
çirmek için harekete geçmesi daha olasıydı.

"Onların da numara alıp herkes gibi sıra beklemesi gereki-
yor," demişti Random.

"Tam olarak değil," dediğimi anımsıyorum. "Fiona'nın müt-
tefikleri ve kara yoldan gelen yaratıklar aynı şeyler."

"Peki ya Lorraine'deki Çember?" diye sormuştu bunun üze-
rine Ganelon.

"Aynısı. Kendilerini gölgede o şekilde gösterdiler. Uzun bir
yoldan gelmişler."

Random "Her yanı sarmış pıçkuruları," demişti.

Başımila onaylayıp, açıklamaya çalışmışım...

Böylece geldim Tir-na Nog'th'a. Ay yükseldiğinde ve Am-
ber'in hayaleti kulelerinin çevresinde solgun haleleri, duvarla-
rının üzerinde küçük kıpırtıları ve içinden görünen yıldızlarla
gökyüzüne bir tül gibi serildiğinde bekledim... Ganelon ve
Random'la birlikte, Kolvir yükseklerinde, taştan kabaca yon-
tulmuş üç basamağın olduğu yerde bekledim.

Ayıışığıyla okşandığında merdivenin tümü şekillenmeye
başladı ve kentin hayaletiyle deniz arasındaki koca uçunımın
64 2

AMI|K /CLARI - 1

üzerinde bir köprü gibi Ayışığıyla yıkanan basamaklar
olabildiğince maddeles, . , *M. artık ve ayağımı ilk tasın üze-
""ıışW *

rine koydum... Randoi},, . "i bir deste Koz vardı ve benim
'da t.

destem de ceketimin et,, . n'rı .i. Yine bir ayışığı vakti, tam da
bm4~ f ¥ 6

bu taşın üzerinde dövi)| .. Vd' n Graysvvandır'in gücü hayalet
kentte de geçerliydi, cL. Q'a^ onu da yanımda taşıyordum.

Bütün gün boyunca dii("" IVla' xn ve üzerine yaslanacak bir de

asam vardı. Zamanda İşti^/lıkta bir yanılsama... Beni hiç
Ve \(> /f
umursamayan gökyüzü, , <9k/^,amaklar basit bir matematiksel
<nd^ ı f
dizi halinde tırmanılmı, Qas >, ir an buradaydım, bir an sonra
yordu. /
orada, Ganelon'un elir. ? B /lığı omuzumdan kaybolmadan
un s, f
yolun çeyreğini tırman "ak'oile... Ayaklarımın altındaki ba-
mış^./
samağa dikkatle baktı^ *i) \y t ışıltılı opaklığını yitiriyordu ve
ımcig /
ben çok, çok aşağılan v , ^ş janusu şeffaf bir mercekten ba-
ptaki Ks ı,
karcasına rahatça göre\ °ky/, m... Sonradan pek uzun görün-
^Jilyıç, f
meşe de zaman kavra. l'du/^bütün yitirmiştim... Ben dalga-
mı^ \ f
ların ne kadar üzerind «ft^ da o kadar derinlerinde olmak
W* JA
lanmadan kalabilecek ' ne^ıfoksa taşları ve kemikleri, do
nanmalarımızın üzerle^ . y^i? parçasına geçtiği deniz kanyon-
lardaki kumarhanel, 1u' r misali kavrulacaklar mıydı?
lerctç /
Adam yutan ve beni ' /.a pa çeviren sular suskundu, sol
de
>eysçh
üzere, sağımda, Rebırı^ , "o /ildayan ve kıvrılan hatları belir-
mişti. Moire'ı düşündfv. t>ar- ıaldehydi acaba? Amber düşerse
eğer, derinlerdeki ikiz\ . ' ^e JfV olacaktı? Aynadaki aksi parça-
yanımda ince bir sızı 1 . **fkır a de.
Merdivenin başınds, ^en^t şehire, Kolvir'in denize bakan
lank / '
yüzündeki merdiveniVfiAff /%. biri Amber'e nasıl girerse, işte
öylece girdim. <*%/
Tırabzana yaslanıp^ A baktım.
Kara yol güneyde ^Vay/^du. Gece vakti onu göremiyor-
M

ROGER ZELAZNY

yacağını düşünüyordum.

Ama insan birilerine söylemeden edemiyor. Random'a v
Ganelon'a olanları anlattım. Yatağımda oturup onlara
Brand'in, Fiona ve Bleys'in planlarını; Eric -Julian- Caine ent-
rikasını anlattım. Brand'in benim geri dönüşüm ve kendisinin
komplo ortaklarınca hapsedilişi hakkında söylediklerini aktar-
dım. İki tarafın da sağ kalanlarının -Fiona ve Julian'ın- neden
kaçtıklarını anlamışlardı: hiç şüphesiz kendi kuvvetlerini top-
lamaya gitmişlerdi, umarım birbirlerini ortadan kaldırırlardı-
ama belki de kaldırmazlardı. Her neyse yakın zamanda olacak
bir şey değildi. İçlerinden birinin bundan önce Amber'i ele ge-
çirmek için harekete geçmesi daha olasıydı.

"Onların da numara alıp herkes gibi sıra beklemesi gereki-
yor," demişti Random.

"Tam olarak değil," dediğimi anımsıyorum. "Fiona'nın müt-
tefikleri ve kara yoldan gelen yaratıklar aynı şeyler."

"Peki ya Lorraine'deki Çember?" diye sormuştu bunun üze-

rine Ganelon.

"Aynısı. Kendilerini gölgede o şekilde gösterdiler. Uzun bir yoldan gelmişler."

Random "Her yanı sarmış pıçkuruları," demişti.

Başımla onaylayıp, açıklamaya çalışmışım...

Böylece geldim Tir-na Nog'th'a. Ay yükseldiğinde ve Amber'in hayaleti kulelerinin çevresinde solgun haleleri, duvarlarının üzerinde küçük kırıltıları ve içinden görünen yıldızlarla gökyüzüne bir tül gibi serildiğinde bekledim... Ganelon ve Random'la birlikte, Kolvir yükseklerinde, taştan kabaca yontulmuş üç basamağın olduğu yerde bekledim.

Ayıışıyla okşandığında merdivenin tümü şekillenmeye başladı ve kentin hayaletiyle deniz arasındaki koca uçurumun

64 2

AMBER YILLIKLARI - 1

üzerinde bir köprü gibi uzandı. Ayışıyla yıkanan basamaklar olabildiğince maddeleşmişlerdi artık ve ayağımı ilk taşın üzerine koydum... Random'da tam bir deste Koz vardı ve benim destem de ceketimin cebindeydi. Yine bir ayışı vakti, tam da bu taşın üzerinde dövülmüş olan Grayswandir'in gücü hayalet kentte de geçerliydi, dolayısıyla onu da yanımda taşıyordum. Bütün gün boyunca dinlenmişim ve üzerine yaslanacak bir de asam vardı. Zamanda ve uzaklıkta bir yanılsama... Beni hiç umursamayan gökyüzünde basamaklar basit bir matematiksel dizi halinde tırmanılmıyordu. Bir an buradaydım, bir an sonra orada, Ganelon'un elinin sıcaklığı omuzumdan kaybolmadan yolun çeyreğini tırmanmışım bile... Ayaklarımın altındaki basamağa dikkatle baktığımda taş, ısıtılı opaklığını yitiriyordu ve ben çok, çok aşağılardaki okyanusu şeffaf bir mercekten bakarcasına rahatça görebiliyordum... Sonradan pek uzun görmese de zaman kavramını büsbütün yitirmiştim... Ben dalgaların ne kadar üzerindeysem o da o kadar derinlerinde olmak üzere, sağımda, Rebma'nın parıldayan ve kıvrılan hatları belirmişti. Moire'ı düşündüm, ne haldeydi acaba? Amber düşerse eğer, derinlerdeki ikizimize ne olacaktı? Aynadaki aksi parçalanmadan kalabilecek miydi? Yoksa taşlar ve kemikleri, donmalarımızın üzerlerinden uçarcasına geçtiği deniz kanyonlarındaki kumarhanelerde zar misali ^avmlacaklar mıydı? Adam yutan ve beni de şaşkına çeviren sular suskundu, sol yanımda ince bir sızı hissetsem de.

Merdivenin başından hayalet şehire, Kolvir'in denize bakan yüzündeki merdiveni tırmanan biri Amber'e nasıl girerse, işte öylece girdim.

Tırabzana yaslanıp dünyaya baktım.

Kara yol güneyde uzanıyordu. Gece vakti onu göremiyor-
(.43

ROGER ZELAZNY

dum. Fark etmezdi. Nereye uzandığını artık biliyordum. Ya da Brand'in, yolun nereye uzandığını söylediğini. Yalan söylemek için bir ömre yetecek kadar gerekçe sayıp tüketmiş gibi görüldüğünden, onun, yolun nereye "gittiğini bildiğine inanıyordum.

Sonuna kadar.

Amber'in parlaklığından ve bitişik Gölge'nin ıslıl ıslıl parlayan görkeminden yola çıkıp, görüntünün her yöne uzanan,

gitgide kararan dilimlerine, daha da ilerideki çarpık manzaralara, onların da ötesinde, sadece sarhoşken, deliyken ya da kötü rüyalarda görülen yerlere, daha da ötelere, benim durduğum yerin ilerisine gidiyordu... Durduğum yerin ilerisine... Bunun basit bir şey olmadığını kolayca nasıl anlatabilirim...? Sanırım solipsizmden başlamamız gerekecek... yani insanın kendisi dışında hiçbir şeyin varolmadığı, ya da en azından, kendi mevcudiyetimiz ve tecrübemiz haricinde aslında hiçbir şeyin farkına varamayacağımız görüşünden. Gözümde canlandırabileceğim her şeyi, Gölge'de bir yerlerde bulabilirim. Hepimiz bunu yapabiliriz. Bu, dürüstlikle söyleyebilirim ki benliğin sınırlarını geçmez. Gittiğimiz gölgeleri kendi ruhumuzun özünden yarattığımız, gerçekte mevcut olanın yalnız bizler, gezdiğimiz gölgelerin ise sadece ve sadece arzularımızın yansımasından ibaret olduğu düşüncesi tartışmaya açıktır; doğrusu, bizler tarafından da bir çok kez tartışılmıştır... Bu tartışmanın faydaları ne olursa olsun -ki birkaç tane vardır- ailemizin Amber haricindeki insanlara, kişilere ve nesnelere karşı tutumunu büyük oranda açıklamayı başarır. Yani bizler oyuncakçıyızdır, onlar ise bizim kimi zaman tehlikeli şekilde canlanmış oyuncaklarımız; ama bu da oyunun bir parçasıdır. Yaradılış itibarıyla her birimiz bir tiyatro yönetmeniyiz, birbirimizi- (,44

AMBER YILLIKLARI - 1

ze de ona göre muamele ederiz. Solipsizm, insanı etyoloji sollarında bir hayli mahcup etse de, soruların geçerliliğini reddederek mahcubiyetten kolayca sıyrılmak da mümkündür. Bir çoğumuz, sık sık belirttiğim gibi, kendi ilişkilerimiz sözkonusu olduğunda neredeyse tümüyle pragmatik davranırız. Neredeyse...

Yine de... Yine de resimde tedirgin edici bir unsur var. Gölgelerin çıldırdığı bir yer vardır... Kendini kasten, ardı ardına Gölge katmanlarından geçmeye zorlarsan, yolun her adımında -yine kastî olarak- kavrayışından bir parçayı feda edersen, sonunda daha ötesine geçemediğin, çılgın bir mekâna gelirsin. Bunu neden yapasın? Yeni bir anlayış veya oyun bulma umuduyla, diyebilirim... Ama o yere geldiğinde, hepimizin farkına vardığı gibi, Gölge'nin sınırına, ya da kendi bitimine ulaştığını anlarsın... bu ikisinin eşanlı kavramlar olduğunu düşünmüşüzdür hep. Oysa şimdi...

Öyle olmadığını artık biliyorum. Şimdi Kaos Sarayları'nın dışında bekler ve size bunun nasıl olduğunu anlatırken, öyle olmadığını biliyorum. Ama Tir-na Nog'th'da geçirdiğim o gecede; Lorraine'in Kara Çember'indeki keçi adamla dövüştüğümde; Amber zindanlarından firar ettikten sonra, Cabra deniz fenerindeki o gün mahvolmuş Garnath'a baktığımda bile biliyordum... O yerin her şeyin sonu olmadığını biliyordum. Biliyordum, çünkü kara yol o noktanın da ötesine uzanıyordu. Yol, çılgınlıktan geçip kaosa giriyor ve gitmeye devam ediyordu. Bu yoldan gelen varlıklar bir yerlerden geliyorlardı, ama benim değillerdi onlar. Bir şekilde bu geçidi açmalarına yardımcı olmuştum, ama kaynakları, gerçekliğin bana ait olan hali değildi. Kendilerine, ya da bir başkasına aitalardı -önemsiz bir farktı bu- ve çağlar boyu ördüğümüz metafizikte delikler 1,45

Ve

açıyorlardı. Kişisel sahamıza girmişlerdi, onun bir parçası de gülerdi, hem sahamızı, hem de bizi tehdit ediyorlardı. Fiona v Brand her şeyin ötesine ulaşmış ve bizlerin, hiçbir şeyin varol madığına inandığı bir yerde, bir şey bulmuşlardı. Serbest ka- lan tehlike, bir bakıma, elde edilen kanıta değerdi neredeyse- ne yalnızdık, ne de gölgeler aslında bizim oyuncağımızdı. Göl- ge'yle aramızdaki bağ her ne idiyse, ona artık eski gözle ba- kamıyordum...

Çünkü kara yol güneye gidiyor ve şu anda durduğum ye- rin, dünyanın sonunun ötesine uzanıyordu.

Sessizlik ve gümüş... Trabzandan uzaklaşıp değneğime yaslanarak, rahatsız edici şehrin, sisten dokunmuş, pustan örülmüş, ay ışığıyla çizilmiş görüntü dokusunun içinden geçi- yorum... Hayaletler... Gölgelelerin gölgeleri... İhtimalin imgele- ri... olabilirler ve olmuş olabilecekler... Kaybolan ihtimal... Ka- zanılan ihtimal...

Şimdi gezinti meydanında yürüyorum... Şekiller, bir çoğu aşına gelen suratlar... Ne yapıyorlar? Söylemesi güç... bazı du- daklar kıpırdıyor, bazı yüzlerde hareketlenme var. Sözcükler benim için değil. Aralarından fark edilmeksizin geçiyorum.

İşte... Öylesine bir figür... Yalnız, ama bekliyor... Parmak- lan dakikaların düğümlerini çözüyor, savuruyor onları... Yüzü öbür tarafa dönük ve onu görmeyi arzuluyorum... Göreceğimi ya da görmem gerektiğini belli eden bir alamet... Saraya doğ- ru bakıyor... Endamı çok tanıdık... Yaklaştığımda, bunun Lor- raine olduğunu görüyorum... Ötemde bir noktaya bakmayı sürdürüyor, ölümünün intikamını aldığımı söylüyomm, işitmi- yor.

Ama burada sesini duyurma gücüne sahibim ben... Bu güç, kınının içinde, belimde asılı duruyor.

(.4 6

AMBER YILLIKLAR] - 1

Grayswandir'i çekip başımın üzerine kaldırıyoam, ay ışığı sihriyle onun desenlerini bir tür harekete çeviriyor. Kılıcı yere, aramıza koyuyorum.

"Convin!"

Başı hızla geriye dönüyor, saçları ay ışığında hışırdıyor, gözleri odaklanıyor.

"Nereden geldin? Erkencisin."

"Beni mi bekliyordun?"

"Elbette. Öyle yapmamı söylemiştin..."

"Nasıl geldin buraya?"

"Bu banka mı...?"

"Hayır. Bu şehre."

"Amber'e mi? Anlamıyorum. Beni sen getirdin. Ben..."

"Mutlu musun burada?"

"Senin yanında olduğum sürece mutluyum, bunu biliyor- sun."

Dişlerinin düzgünlüğünü, yumuşak ışığın örtüsü altındaki çilleri unutmamışım...

"Ne oldu? Bu çok önemli. Bir an için bilmediğimi farz et, bana Lorraine'deki Kara Çember savaşından itibaren başımızdan geçen her şeyi anlat."

Kaşlarını çattı. Ayağa kalktı. Başını çevirdi.

"Seninle o tartışmayı yaptık," dedi. "Beni takip ettin, Melkin'i kovup uzaklaştırdın, konuştuk. Hatamı gördüm ve seninle Avalon'a döndüm. Orada, ağabeyin Benedict, seni Eric'le konuşmaya ikna etti. Barışmadınız, ama Eric'in sana söylediği bir şey yüzünden ateşkes kararına vardınız. Eric, sana zarar vermemeye yemin etti, sen de Amber'i koalmaya; Benedict iki yeminin de şahidi oldu. Sen kimyasal maddeler satın alırken Avalon'da kaldık, sonra tuhaf silahlar aldığın bir başka yere

647

ROGER ZELAZNY

gittik. Savaşı kazandık, ama Eric şu anda yaralı." Ayağa kalkın gözlerini dikti bana. "Ateşkesi sona erdirmek mi istiyorsun? Sorun bu mu, Convin?"

Başımı iki yana salladım ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde, ona sarılmak için ileri uzandım. Tenlerimiz arasındaki o kısacık mesafe aşıldığı vakit birimizin var olmayacağını, var olamayacağını bildiğim halde onu bağrıma basmak, nelerin olduğunu ya da olacağını söylemek istiyordum...

Şok ciddi değildi, ama sendelememe neden oldu. Grayswandir'in üzerine serildim... Değneğim birkaç adım öteye, çimenlerin üzerine düşmüştü. Dizlerimin üzerinde doğrulduğumda Lorraine'in yüzünün, gözlerinin, saçlarının rengini kaybetmiş olduğunu gördüm. Başı dönüp beni ararken ağzı hayalet sözcükleri şekillendemişti. Grayswandir'i kınına soktum ve değneğimi yerden alıp bir kez daha ayağa kalktım. Bakışları içimden geçip odaklandı. Yüzü sakinleşti; gülümsedi ve ileri atıldı. Kenara çekilip döndüm, onun yaklaşan adama doğru koşusunu izledim. Onu kollarına alan adamı gördüm, yüzünü kızına doğru eğip, onu öperken bir anlığına seçebildim; o şanslı hayaleti, elbisesinin yakasındaki gümüş gülü, asla tanıyamayacağım o adamı, sessizliği ve gümüş ayışığını...

Yürüyorum... Arkama bakmadan... Meydanı geçiyordum...

Random'ın sesi: "Convin, iyi misin?"

"Evet."

"İlginç birşeyler var mı?"

"Daha sonra, Random."

"Pardon."

Ansızın saray avlusunun girişindeki ısıltılı merdivenler...

Merdivenlerden yukarı çıkış, sağa dönüş... Şimdi yavaşça ve sessizce, bahçeye giriş... Hayalet çiçekler dört bir yanıma saran

64 8

AMBER YILLIKLARI - 1

saplarının üzerinde titreşiyor; hayalet çalılar dondurulmuş havaî fişekleri andıran çiçeklerini döküyorlar. Hepsi de renksiz... Yalnızca gerekenler kabataslak çizilmiş; dikkat çekicilikleri, gümüş renginin parlaklık derecesiyle alakalı. Yalnızca gerekenler var burada. Acaba Tir-na Nog'th, Gölge'nin ilkel benliğinin dürtüleriyle biçimlenen ve gerçek dünyada yer alan özel bir alanı mı? Gökte bulunan gerçek boyutlu bir izdüşüm testi

mi, hatta bir tedavi aracı mı? Gümüşe rağmen söyleyebilirim

ki, eğer burası ruhun bir parçasıysa, gece çok karanlık... ve sessiz...

Yürüyorum... Fıskiyelerin, bankların, koruların, çim labirentlerdeki kurnazca oyukların yanından... Gezinti yollarından geçiyorum, ara sıra basamaklardan tırmanıp, küçük köprüleri aşıyorum... Göllerin, ağaçların, tuhaf heykellerin, bir kayanın, bir güneş saatinin (yoksa burada ay saati mi?) yanından geçip sağa dönüyorum, dümdüz ilerliyorum ve bir süre sonra sarayın kuzey ucu solumda kalıyor, üzerinden bakan balkonların üstünde, içinde, arkasında daha da fazla hayaletin durduğu bir avluyu geride bırakıyorum...

Arkaya dolaşıyorum, sırf arka bahçeleri bu haldeyken görebilmek için, çünkü gerçek Amber'deki normal ayışığında da güzeldirler.

Birkaç figür daha konuşuyor, ayakta duruyorlar... Benimkinden başka hiçbir hareket görünür değil.

...Sağa çekildiğimi hissediyorum. Bir kâhine bedava sırt çevrilmemesi gerektiği için, gidiyorum.

...Yüksek bir çalı yığınının doğru, eğer çalılar fazla büyümişlerse, aralarında bir boşluk olmalı... Çok eskiden vardı...

İçinde sarmaş dolaş iki figür. Ben arkamı döndüğüm sırada birbirlerinden ayrılıyorlar. Üstüme vazife değil, ama... De-64 9

ROGER ZELAZNY

irdre... Birisi Deirdre. Adamın kim olacağını, o daha dönmeden evvel biliyorum. Bu gümüşe, bu sessizliğe hükmeden hangi kuvvet ise, onların adice bir şakası bu... Geriliyorum geriliyorum, kaçıyorum o çalılardan... Dönüp tökezliyorum tekrar kalkıyorum, gidiyorum, uzağa, hızla...

Random'un sesi: "Convin? İyi misin?"

"Sonra! Kahrolasica! Sonra!"

"Gündoğumuna çok kalmadı, Convin. Hatırlatayım dedim..."

"Beni hatırlamış say!"

Kaçmalıyım artık, hızla... Tir-na Nog'th'da zaman da bir rüyadır. Züğürt tesellisi, ama hiç yoktan iyidir. Şimdi hızla, uzağa, tekrar...

...Saraya, şimdi gerçeğinden daha net görünen, zihninin ya da ruhun parlak mimarisine doğru... Mükemmeliyete değer biçmek, değersiz bir hüküm vermektir, ama içeride ne olduğunu görmeliyim... Bu bir tür son olmalı, çünkü oraya sürülüyorum. Bu sefer değneğimi düştüğü yerden, ısıltılı çimenlerin arasından almak için duraklamadım. Nereye gitmem gerektiğini, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Beni etkisine alan mantık, uyanık bir zihne ait değilse, bile, yapmam gerekenler ortada artık.

Aceleyle tırmanıyorum, arka girişe doğru... Böğrümü ısırarak acı tekrar eve dönüyor... Eşiği geçiyorum, içeriye...

Yıldız ve ay ışığının yokluğuna giriyorum. Yönü olmayan aydınlık, neredeyse maksatsızca süzülüp birleşiyor. Iskaladığı yerlerde gölgeler mutlak, odanın büyük kısmını, koridoru, dolabı ve merdivenleri örtüyorlar.

Aralarından, içlerinden, neredeyse koşuyorum artık...Evin tekrenkli versiyonu... Endişe beni pençesine ahyor... Ka-650

AMBER YILLIKLARI - 1

ra noktalar bu gerçeklik parçasında birer çukur adeta... Çok yakın geçmekten korkuyorum. Düşüp kaybolmaktan. Dönüyorum... Karşıya geçiyorum... Nihayet... İçeri giriyorum... Taht odasına... Gözlerimin tahta doğm dikey çizgiler

çektığı yerde, kileler dolusu siyahlık yığılmış...

Ama, bir hareket var.

Ben ilerlerken, sağımda bir sürükleniş.

Sürüklenişle birlikte, bir kalkış.

O yerin tam ortasına doğru ilerlemeyi sürdürürken, çizmeli ayaklar ve bacaklar giriyor görüş alanıma.

Grayswandir elime geliyor, bir ışık parçasına uzanıyor, gözaldatan, biçimdeğiştiren uzamını yeniliyor, kendi kendine bir ısıltı kazanıyor...

Sol ayağımı basamağa koyup, sol elimi dizimin üzerinde dinlendiriyorum. İyileşmekte olan bağırsağımın dikkati dağıtan, ama dayanılabilecek sancısı. Karanlığın, boşluğun çekilmesini, bu gece oynamam gereken tiyatro için perdenin açılmasını bekliyorum.

Bir el, bir kol ve bir omzu açığa çıkartarak aralanıyor perde; kol, ışıldayan, metalik bir şey, yüzeyleri bir mücevherin facetaları gibi; ateş noktacılarıyla bezenmiş, bileği ve dirseği hayretler uyandıran gümüş kablolarla örülmüş, biçimsel, iskeletimsi bir İsviçre oyuncağı; işlevsel, ölümcül, kendi usulünce güzel...

Perde yana kayarak adamın geri kalanını da ifşa ediyor...

Benedict tahtın yanında, rahat bir vaziyette, sol elini tahta hafifçe koymuş, duruyor. Tahta doğm eğiliyor. Dudakları oynuyor.

Perde, tahtın sahibini gözler önüne sererek, açılıyor...

"Dara!"

f.sı

ROGER ZELAZNY

Sağına dönüp gülümsüyor, Benedict'e başıyla işaret veriyor, dudakları kıpırıyor. İlerliyorum ve Grayswandir'i, ucu kızın göğüs kafesinin hemen altındaki boşluğa hafifçe degecek şekilde uzatıyorum...

Yavaşça, çok yavaşça çeviriyor başını ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Renk ve hayat buluyor. Dudakları yine kıpırıyor ve bu sefer ağzından çıkanlar bana ulaşıyor.

"Nesin sen?"

"Hayır, bu som bana ait. Yanıtla. Şimdi."

"Darayım ben. Amber'li Dara, Kraliçe Dara. Bu tahtı ihtilal ve kan hakkıyla elimde tutuyorum. Sen kimsin?"

"Convin. Ben de Amber'liyim. Kıpırdama. Sana sormadım &>< olduğunu..."

"Convin asırlardır ölü. Onun mezarını gördüm."

"Mezar boş."

"Öyle değil. Bedeni içinde."

"Bana soyunu say!"

Gözleri sağa, Benedict'in silüetinin hâlâ durmakta olduğu yere kayıyor. Benedict'in yeni elinde bir kılıç belirmiş, nerdeyse kolunun bir uzantısı gibi duruyor, ama silahı gevşekçe tutuyor. Benedict'in sol eli, şimdi kızın sağ kolunun üzerinde.

Gözleri, beni, Grayswandir'in kabzasının ardında arıyor. Bunu başaramayınca tekrar görünür olana -Grayswandir'e- dönüyor, bu şekli tanıyor.

"Ben, Benedict ile, onun önce sevdiği ve sonra öldürdüğü cehennem kızı Lintra'nın torunlarının çocuğuyum." Bunun üzerine kaşlarını çatıyor Benedict, ama kız devam ediyor. "Onu hiç tanımadım. Annem ve annemin annesi, zamanın Amber'deki gibi akmadığı bir yerde doğdular. Ben, annemin soyundan gelen ve tüm insani nitelikleri barındıran ük kişiyim. fjS2

AMBER YILLIKLARI - 1

Sen, Lord Convin, çoktan unutulmuş bir geçmişten gelen, bir hayaletsin, tehlikeli bir siluetsin. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum; Ama hata ettin. Mezarına dön. Yaşayanların huzurunu kaçırma."

Elim titriyor. Grayswandir'in ucu en fazla bir santim oynuyor. Yine de bu yeterli.

Benedict'in darbesi algı eşliğimin dışında. Yeni kolu, Grayswandir'e vuran kılıcı tutan eli taşırken, eski kolu da Dara'yı tahtın üzerinden yakalıyor... Bu eşikaltı izlenimi, bana gerilediğim, havayı kestiğim, kendimi toparlayıp refleks icabı bir gard aldığım sırada ulaşıyor... Bir çift hayaletin dövüşmesi gülünç. Buradaysa adil değil. O bana dokunamaz bile, oysa Grayswandir...

Ama hayır! Dara'yı bırakıp topuklarının üzerinde döndüğü sırada eski ve yeni elini bir araya getiriyor, kılıcı bir elinden diğerine geçiriyor. Silahını öne ve aşağıya indirirken bileğini çeviriyor, şayet karşı karşıya gelmiş iki ölümlü olsaydık, silahsız dövüşmemize yol açabilecek bir konuma getiriyor. Bir an için gardlarımız kilitleniyor. O an yeterli...

Ayışığı ve ateşten, siyahlıktan ve pürüzsüzlükten, tümüyle açılardan oluşmuş, hiçbir kıvrımı olmayan, parmakları hafifçe aralanmış; avucuna gümüşle yarı tanıdık gelen bir şekil çizilmiş olan o ıslık ısıltı mekanik el iniyor ve boğazıma sarılıyor... Iskalayan parmaklar omzumu sıkıyor ve baş parmağı belki gırtlığıma, belki köprücük kemiğime doğru ilerliyor, bilemiyorum. Solumla böğrüne doğru bir yumruk sallıyorum ve elim hiçbir şeye çarpmıyor...

Random'un sesi: "Convin! Gün doğmak üzere! Hemen aşağı inmelisin."

Yanıt bile veremiyorum. O el tuttuğu her şeyi bir iki saniye- 6S3

ROGER ZELAZNY

yede koparabilir. O el... Grayswandir ve tuhaf şekilde onu andıran el, varlığını benim şehrimde ve hayaletler şehrinde aynı anda sürdürebilen yegâne nesneler...

"Görüyorum, Convin! Kendini kurtar ve bana ulaş! Koz Kartı..."

Grayswandir'i döndürerek kilitten kurtarıyor, sonra da çevirip uzun, amansız bir kavisle indiriyorum...

Benedict'i ya da onun hayaletini bu hareketle yalnızca bir hayalet safdışı bırakabilirdi. Kılıcımı engelleyemeyeceği kadar yakındık birbirimize, ama mükemmel şekilde hedeflenmiş karşı darbesi kolumu koparabilirdi, eğer orada, darbesini karşıla-

yacak bir kol olsaydı...

Olmadığı için, darbeyi tamamlıyor, sağ kolumun olanca gücüyle o ay ışığı ve ateşten, siyahlık ve pürüzsüzlükten yapılmış ölümcül aletin Benedict'le birleştiği yere indiriyorum kılıcımı.

Omzumu müthiş bir güçle çeken kol, Benedict'ten kopup hareketsizleşiyor... İkimiz de düşüyoruz.

"Ayağa kalk! Tekboynuz aşkına, Convin, ayağa kalk! Güneş doğuyor! Şehir ayaklarının altında parçalanacak!

Ayağımın altındaki zemin dalgalanarak puslu bir şeffaflıkla gidip geliyor. Bir an için açık renk pullu suyu görüyorum. Yuvarlanarak ayağa kalkıyor, hayaletin kaybettiği kolunu kapmak için yaptığı hamleden kıl payı kurtuluyorum. Kol bana ölü bir parazit gibi yapışıyor ve böğrüm tekrar sancıyor... Aniden ağırlaşıyorum ve okyanus görüntüsü bu sefer solmuyor. Zeminden aşağı gömülmeye başlıyorum. Pembe şeritleri sallayarak dünyaya geri dönüyor renk. Corwin'i reddeden zemin aralanıyor ve öldürücü uçurum açılıyor...

Düşüyorum...

654

AMBER YILLIKLARI - 1

"Bu tarafa Convin! Şimdi!"

Random bir dağın zirvesinde durmuş, bana uzanıyor. Elimi uzatıyorum...

6S5

11

..Yağmurun olduğu yerde dolunun yokluğu hiç görülmüş müdür?...

Birbirimizden ayrılıp ayağa kalktık. Hemen merdivenin en alt basamağına çöktüm. Metal eli omzumdan söküp almaya uğraştım... kan yoktu, ama belirmeye başlayan çürüklerin izleri görünüyordu. Sonra kolu yere attım. Sabahın ilk ışıkları, onun enfes ve tehditkâr görünümünü değiştirememişti. Ganelon ve Random yanibaşıma dikildiler.

"İyi misin, Convin?"

"Evet. İzin verin, bir soluklanayım."

"Yiyecek getirmiştin," dedi Random. "Kahvaltıyı hemen burada yapabiliriz."

"İyi fikir."

Random erzakları çıkarırken, Ganelon, sağ çizmesinin ucuyla kesik kolu dürttü.

"Bu şey de neyin nesi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Onu Benedict'in hayaletinden kesip aldım," dedim ona.

"Anlayamadığım sebeplerden ötürü bana ulaşabiliyordu."

Eğilip yerden aldı, tetkik etti.

"Sandığımdan çok daha hafif," diye belirtti gözlemimi.

656

AMBER YILLIKLARI - 1

Onunla havayı tırmadı. "Böyle bir elle karşımdakini mahvedebilirsin."

"Biliyorum."

Parmakları hareket ettirdi.

"Belki gerçek Benedict onu kullanabilir."

"Belki," dedim. "Bunu ona vermek konusunda gelişkilî fikirle sahibim, ama haklı olabilirsin..."

"Yaran nasıl?"

Yavaşça yokladım.

"Olanları düşününce, o kadar da kötü değil. Yavaş ve dikkatli olduğumuz sürece kahvaltının ardından ata binebilirim."

"Güzel. Bak Corwin, Random yiyecekleri hazırlarken, sana bir sorum olacak; belki zamansız, ama ta en başından beri beni rahatsız edip duruyor."

"Sor."

"Peki, şu şekilde açıklayayım: Tamamen senden yanayım, yoksa burada olmazdım. Her ne olursa olsun, tahtını elde etmen için savaşacağım. Ama ne zaman tahta kimin geçeceğinden bahis açılrsa, birileri ya öfkelenip konuyu kapatıyor, ya da lafı başka tarafa çekiyor. Sen yukarıdayken Random'ın yaptığı gibi. Senin, ya da diğerlerinin taht üzerindeki iddialarının neye dayandığını bilmek benim için vazgeçilmez bir şart değil, ama sürtüşmenin sebebini merak etmeden de yapamıyorum."

İçimi çektim, bir süre sessizce oturdum.

Sonra "Pekâlâ," dedim ve güldüm. "Pekâlâ, bizler bile bu konuda anlaşmaya varamazken, dışarıdan bakan birine vaziyet karmakarışık görünüyor olmalı. Benedict en büyüğümüzdür. Cymnea onun annesiydi. Babamıza iki oğul daha verdi... Osric ve Finndo. Sonra -nasıl söylemeli?- Faiella Eric'i doğurdu. Ardından, babamız Cymnea'yla olan evliliğinde bir kusur

6S7

ROGER ZELAZNY

buldu ve başından itibaren geçersiz kıldı... eski gölgemde ab initio dediklerinden. Sıkı numaraydı doğrusu. Ama o kraldı."

"Bu, çocukların hepsini gayri meşru yapmadı mı?"

"Şey, onların durumunu daha belirsiz hale getirdi. Anladığım kadarıyla Osric ve Finndo bir hayli bozulmuşlardı, ama üzerinden çok geçmeden öldüler. Benedict ya onlar kadar sinirlenmemişti, ya da konuya daha ihtiyatlı yaklaşıyordu. Hiç sesini çıkarmadı. Babam, daha sonra Faiella'yla evlendi."

"Peki bu Eric'i meşru hale getirdi mi?"

"Eric'i oğlu olarak tanısaydı, öyle olacaktı. Ona oğluymuş gibi davranıyor, ama bu konuda resmî hiçbir girişimde bulunmuyordu. Bu, Cymnea'nın o devirlerde daha nüfuzlu olan ailesiyle arayı hoş tutma çabasıyla alakalıydı."

"Yine de ona kendi oğlu gibi davrandıysa..."

"Alı! Ama daha sonra Llewella'yı resmen tamdı. O da evlilik dışı doğmuştu, ama babam zavallı kızı çocuğu olarak kabul etmeye karar verdi. Eric'in tüm taraftarları, onun durumu üzerindeki etkisinden dolayı Llewella'dan nefret ettiler. Ben, evlilik bağı içinde, güvenli bir şekilde doğdum; bu, beni tahta doğrudan hak iddia edebilecek ilk kişi yapıyor. Diğerlerine sorsan türlü uslamalarla karşılaşabilirsin, ama tümünün de bu gerçeklere dayanması ggrekecektir. Her nasılsa, Eric öldüğü, Benedict de tahtla ilgilenmediği için eskisi kadar» mühim görünmüyor... Ama durumum bu."

"Anladım... sayılır," dedi. "Öyleyse bir şey daha soracağım...."

"Nedir o?"

"Sıradaki kim? Yani, sana bir şey olsa...?"

Başımı iki yana salladım.

"İşler şimdi çetrefilleşiyor işte. Sırada Caine vardı. O öldü-
6S8

AMBER YILLIKLARI - 1

güne göre, sıra Clarissa'nın çocuklarına, kızıl saçlılara geçiyor.
Önce Bleys'e, sonra Brand'e."

"Clarissa mı? Annene ne oldu?"

"Doğum yaparken öldü. Doğurduğu çocuk Deirdre'ydi.

Babam, annemin ölümünden sonra yıllarca evlenmedi. Evlendiğinde de karısı, ta güneydeki gölgelerden birinden gelme, kızıl saçlı bir kaltaktı. Onu asla sevmedim. Babam bir süre sonra yine eskisi gibi davranmaya başladı ve gözünü dışarı dikti. Rebma'da Llewella'nın doğumundan sonra bir kez barıştılar, sonuç Brand'di. Nihayet boşandıklarında, sırf Clarissa'ya nispet olsun diye Llewella'yı resmen çocuğu olarak tanıdı..En azından ben böyle yaptığını düşünüyordum."

"Demek bayanları taht hesabına dahil etmiyorsunuz?"

"Hayır. Ne tahta uygunlar, ne de ilgileniyorlar. Ama onları da sayacak olsaydım, Bleys'ten önce Fiona, sonra Llewella gelirdi. Clarissa'nın veletlerinden sonra sıra Julian, Gerard ve Random'a geçerdi, tam bu dizilişle. Pardon, Julian'dan önce Flora olacaktı. Evlilik bilgileri daha da karmaşık, ama hiç kimse bu son sıralamaya itiraz etmeyecektir. Sen de böyle bil."

"Memnuniyetle," dedi. "Yani sen ölürsen sıra Brand'de, öyle mi?"

"Eh... Bir hain olduğunu kendi ağzıyla itiraf etti ve tüm şimşekleri üzerine çekiyor. Şu anki haliyle diğer kardeşlerin ona göz yumacağına inanmıyordum. Ama vazgeçtiğini de kesinlikle düşünmüyordum."

"Ama onun alternatifi Julian."

Omuz silktim.

"Julian'ı sevmemem, onun tahta uygun olmadığı anlamına gelmez. Aslını istersen, çok etkili mutlak bir hükümdar olabilir."

6S9

ROGER ZELAZNY

"Bunu ispat etmek için seni bıçakladı ya," diye seslendi Random. "Gel de birşeyler ye."

"Hâlâ öyle olmadığını düşünüyorum," dedim ayağa kalkıp yemeğe yönelerek. "Her şeyden önce, oraya nasıl gidebileceğini aklım almıyor. İkincisi, onun yaptığı gün gibi ortada olurdu. Üçüncüsü, eğer yakın gelecekte ölürsem, tahta kimin çıkacağı Benedict'in iki dudağının arasında olacak. Bunu herkes biliyor. O hepimizden büyük, akıllı ve güçlü. Ortaya çıkıp da 'Topunuzun canı cehenneme, ben Gerard'ı destekliyorum,' derse, hiç kimse ağzını bile açamaz."

"Ya Benedict kendi statüsünü yeniden belirlemeye ve tahta kendisi geçmeye karar verirse?"

Yere oturup, Random'ın doldurduğu teneke kapları aldık.

"İsteseydi, bunu çok daha önceleri yapabilirdi," dedim.

"Hükümsüz bir evliliğin meyvelerine bakmanın birkaç yolu vardır ve o en iyisini tercih edecektir. Osrice ve Finndo yargıya varmakta acele edip olaya en kötü gözle baktılar. Benedict

böyle yapmayacak kadar akıllıydı. Bu yüzden... ihtimal dahilindedir. Ama pek muhtemel olmadığını söyleyebilirim."

"Öyleyse -olayların normal akışıyla- başına bir şey gelse, tahta kimin çıkacağı tamamen muallakta, değil mi?"

"Tamamen." m

"Peki Caine neden öldürüldü?" diye sordu Random. Sonra dolu ağızla kendisi yanıtladı. "Böylece senin icabına baktıklarında, sıra dosdoğru Clarissa'nın çocuklarına geçecekti. Bleys'in hâlâ yaşıyor olabileceğini düşünüyorum, sırada o var. Cesedi asla bulunamadı. Tahminim şu: Saldırınız sırasında kozlayıp Fiona'nın yanına kaçtı ve senin Eric'in ellerinde öleceğini umarak, güçlerini yeniden toparlamak için Gölge'ye döndü. Şimdi tekrar harekete geçmeye hazır. Bu yüzden Ca-

AMBER YILLIKLARI - 1

ine'i öldürdüler, seni de öldürmeye kalkıştılar. Eğer kara yol ordusuyla işbirliği içindelerse, o taraftan bir saldırı daha gelmesini sağlayabilirler. Sonra da senin yaptığın şeyin aynısını yaparlar -son dakikada ortaya çıkıp saldırganları bozguna uğratar ve şehre girerler. Ve Bleys de orada olacaktır, sıradaki ve en güçlü kişi olarak. Bu kadar basit. Ne var ki yaşadın, Brand de geri getirildi. Eğer Brand'in Fiona'yı suçlamasını ciddiye alacaksak -ki almamız için hiçbir sebep göremiyorum- bu, onların orijinal programına uyuyor."

Başımı sallayarak ona katıldım.

"Olabilir," dedim. "Ben de tamı tamına bunları sordum Brand'e. Olabileceğini kabul etti, ama Bleys'in hâlâ yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir bilgisi olmadığını söyledi. Şahsen onun yalan söylediğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Hapsedilmesinin ve canına kastedilmesinin intikamını, benim haricimde tahta giden yolu kapatan tek kişinin ortadan kaldırılmasıyla birleştirmek istiyor olabilir. Sanırım benim şu an kurmakta olduğu, kara yolla ilgili bir tertipte ortadan kalkacağı mı umuyor. Kendi entrikasının ve kara yolun yok edilmesi, özellikle de ödediği kefaretin ardından onu gayet masum gösterecektir. Belki o zaman taht için bir fırsatı olacak... ya da olacağını sanıyor."

"Demek sen de Bleys'in hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun?"

"Sadece bir his," dedim. "Ama evet, öyle düşünüyorum."

"Rakiplerimizin güçleri nelerdir?"

"Yüksek eğitimin kazandırdıkları," dedim. "Hepimiz Gölge'de türlü tutkular peşinde koşarken Fiona ve Brand, Dworkin'in yanındaydılar. Dolayısıyla ilkeleri bizden daha iyi kav-

ROGER ZELAZNY

ramış gözüküyorlar. Gölge ve onun ötesindekiler, Desen ve Kozkartları hakkında bizden fazlasını biliyorlar. Brand bu sayede sana mesaj gönderebilmeyi başardı."

Düşünüp, "İlginç bir fikir..." dedi Random. "Sence ondan yeterince şey öğrendiklerini hissettiklerinde Dworkin'i de saf dışı bırakmış olabilirler mi? Bu bazı şeylerin gizli kalmasını sağlardı, özellikle de babamıza bir şey olursa."

"Bu aklıma gelmemiştii," dedim.

Acaba Dworkin'in zihnini etkileyecek bir şey yapmış olmaları mümkün müydü? Onu en son gördüğüm halde bırakacak bir şey. Eğer öyleyse, onun bir yerlerde hâlâ yaşadığından haberleri var mıydı? Yoksa onu tümüyle ortadan kaldırdıklarını mı sanmışlardı?

"Evet, ilginç bir fikir," dedim. "Sanırım mümkün olabilir."

Güneş ağır ağır tırmandı ve yemek beni kendime getirdi.

Sabahın ışığıyla birlikte Tir-na Nog'th'dan eser kalmamıştı.

Şehre ait anılarım daha şimdiden soluk bir aynadaki yansımalara dönüşmüştü. Ganelon, orada geçirdiğim vaktin diğer kanıtı olan kolu yerden aldı ve Random tabak çanakla birlikte onu da kaldırdı. Güneş ışığında ilk üç basamak merdivenden çok, devrilmiş kayaları andırıyordu.

Random başıyla işaret etti.

"Aynı yoldan mı döneceğiz?" diye sordu.

"Evet," dedim ve atlarımıza bindik.

Kolvir'in etrafından güneye kıvrılan bir patikadan gelmiştik. Uzun, ama zirveyi aşana kıyasla daha az engebeli bir yoldu. Böğrüm itiraz edince kendimi şımartmaya karar vermiştim. Böylece Random önümde, Ganelon arkamda, tek sıra halinde sağa doğru ilerledik. Yol hafifçe yukarı meyillendi, sonra tekrar aşağı döndü. Hava serindi, ağaç ve nemli toprak ko-

662

AMBER YILLIKLARI - 1

kuşunu taşıyordu. Bu yükseklikte, o çıplak yerde alışılmadık bir şeydi. Buna çok aşağılardaki ormandan kopup gelen esinlerin neden olduğunu düşündüm.

Atları, yokuşu kendi normal hızlarıyla inmeye bırakıp bir sonraki yükseltiyi tırmanmaya koyulduk. Zirveye yaklaşırken Random'm atı kışneyip gerilemeye başladı. Random atı hemen sakinleştirdi, etrafıma bakındığımda hayvanı ürkütmüş olabile-

"cek hiçbir şey göremedim.

Zirveye vardığında, Random yavaşladı ve "Şu gündeğümüna bir bakın hele," diye seslendi.

Bunu yapmamak çok zordu, ama bu gerçeği dile getirmedim. Random'ın bitki örtüsüne, yer şekillerine ya da ışığa bakıp da duygulandığı çok nadirdi.

Tepeyi tırmanınca az daha dizginlere asılacaktım, çünkü güneş fantastik bir altın toptu sanki. Olması gerekenden yarı yarıya küçüktü ve tuhaf rengi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bir sonraki yükseltinin üzerinden görünen okyanus şeridine harika şeyler yapıyordu ve göğün, bulutların rengi gerçekten dikkate değerdi. Yine de durmadım, çünkü ani parlaklık neredeyse acı vericiydi.

"Haklısın," diye seslendim onu bir sonraki inişe doğru takip ederken. Arkamdan, Ganelon homurdanıp, bizi onaylayan bir küfür salladı.

Gözlerimi kırptıştırarak manzaranın etkilerinden kurtulduktan sonra, bu küçük çukurda gökyüzüne uzanan bitki örtüsünün, anımsadığımdan çok daha yoğun olduğu gözüme takıldı. Birkaç bodur ağaç ve yer yer yosun olduğunu sanmıştım, ama etrafta hatırladığımdan daha büyük düzinelerce ağaç vardı; yer yer ot öbekleri ve taşların dış hatlarını yumuşatan sarmaşıklarla yemyeşildi. Yine de dönüşümden beri bu yerden yalnızca

663

ROGER ZELAZNY

alacakaranlıkta geçmiştim. şimdi düşünüyordum da, daha önce burnuma gelen ıtırların kaynağı belki de burasıydı.

İçinden girdiğimiz sırada çukur hatırladığımdan daha da geniş gözüküyordu. Geçip, bir kez daha tırmanmaya koyulduğumuzda bundan emindim.

"Random," diye seslendim, "burası yakın zamanda değişti mi?"

"Söylemesi zor," diye yanıtladı. "Eric dışarı çıkmama pek izin vermiyordu. Biraz büyümüş gibi görünüyordu."

"Daha büyük... daha geniş."

"Evet, öyle. Ben de sadece hayalgücümünden kaynaklanıyor sanıyordum."

Bir sonraki tepeye vardığımızda gözlerim kamaşmadı, çünkü bu sefer yapraklar ve dallar ağacın önünü kesiyordu. Önümüzdeki alanda geride bıraktığımızdan çok daha fazla ağaç vardı... daha büyük ve birbirlerine daha yakınlardı. Dizginleri çekip durduk.

"Bunu hiç hatırlamıyorum," dedi Random. "Gece geçtiğimizde bile dikkatimizi çekerci. Yanlış sapmış olmalıyız."

"Bu nasıl olabilir, bilmiyorum. Yine de nerelerde olduğumuzu biliyoruz. Geri dönüp en başından başlamaktaansa, ilerlemeyi yeğlerim. Amber'in çevresindeki koşullara karşı da gözümüzü dört açmalıyız."

"Doğru."

Aşağı, ormana doğru yöneldi. Onu izledik.

"Bu yükseklikte böyle bir bitki örtüsü görülmedik bir şey," diye seslendi arkaya.

"Toprak da bildiğimden daha fazla,"

"Galiba haklısın."

Ağaçların arasına girdiğimizde yol sola kıvrıldı. Doğru yol-
664

AMBER YILLIKLARI - 1

dan böyle sapmak için hiçbir neden göremiyordum. Ama yoldan ayrılmadık ve bu da mesafe yanlışlamasına katkıda bulundu. Ardından yol tekrar sağa döndü. Geri döndüğümüzde şahit olduğumuz manzara tuhaftı. Ağaçlar daha da uzun görünüyordular ve artık öyle sıklaşmışlardı ki, aralarında geçiş arayan gözü aldatıyorlardı. Yol bir kez daha döndüğünde genişlemişti ve uzunca bir mesafe boyunca dümdüz uzanıyordu. Aslına bakarsanız gereğinden uzun bir mesafe boyunca. Bizim koruluk küçük vadimiz bu kadar geniş değildi.

Random yine durdu.

"Kahretsin, Convin! Bu çok anlamsız!" dedi. "Bir numara çevirmiyorsun, değil mi?"

"İsteseydim de yapamazdım," dedim. "Kolvir'in hiçbir yerinde Gölge'yi yönlendirmeyi başaramamışımdır. Burada hiçbir işe yaramaması gerekir."

"Ben de hep öyle bilirdim. Amber Gölge'yi yaratır ama onun bir parçası değildir. Bundan hiç hoşlanmadım. Sence geri dönelim mi?"

"İçimde geldiğimiz yolu tekrar bulamayacağımıza dair bir his var," dedim. "Bunun bir sebebi olmalı ve onu bilmek istiyorum."

"Bana tuzak olabilir mi gibi geliyor."

"Öyle olsa bile," dedim.

Başıyla onayladı ve artık daha görkemli olan ağaçların altında, o gölgelik yoldan aşağı sürdük atlarımızı. Çevremizdeki orman sessizdi. Yer düz, yol doğruydı. Yarı bilinçli bir kararla atlarımızı hızlandırdık.

Beş dakika boyunca hiç konuşmadık. Sonra Random, "Corwin, bu Gölge olamaz," dedi.

"Niye?"

6 6 S

ROGER ZELAZNY

"Etkilemeye çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sen dedin mi?"

"Hayır."

"Neden bir denemiyorsun?"

"Pekâlâ."

Hemeti şu ağacın arkasında bir kaya, şu çalılama içinde kıvrılmalı, çan şeklinde sabah sisi... Göğün bir parçası görünmeli, üzerinde tüy gibi tek bir bulutla... Sonra kopmuş bir ağaç dalı olsun, yatımda matitarlardan bir merdiven... Üzerinde kir tabakası yüzen bir su birikintisi... Bir kurbağa... Düşen tüyler, havada uçuşan tohumlar... Şöyle kıvrılan bir dal... Yolumuzun üzerinde yeni açılmış, üzerinde derin izler olan bir patika daha, tüyün düşmesi gereken yerin hemen ilerisinde...

"Bir işe yaramıyor," dedim.

"Eğer Gölge değilse nedir bu?"

"Başka bir şeydir elbette."

Başını iki yana salladı ve kılıcının kınında gevşek durup durmadığını bir daha kontrol etti. Kendiliğimden aynısını yaptım. Hemen ardından, arkamdan Ganelon'un kılıcından gelen küçük şıkırtıyı işittim.

Yol ileride daralmaya başladı, çok geçmeden sağa sola kıvrılır oldu. Bir kez daha yavaşlamak zorunda kaldık ve ağaçlar daha da alçalan dallarıyla bizi sıkıştırdılar. Yol bir patikaya dönmüştü. Kıvrıldı, büküldü, nihayet bir dönemecin ardından sona erdi.

Random eğilerek bir dalın altından geçti, sonra elini kaldırıp durdu. Yanına geldik. Görebildiğim kadarıyla patikanın ileride tekrar başladığını gösteren hiçbir iz yoktu. Arkaya baktığımda da patikadan geriye kalan hiçbir şey göremedim.

666

AMBER YILLIKLARI - 1

"Şimdi önerileri sıralayın," dedi. "Bırakın nerede olduğumuzu, nereden geldiğimizi, nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz. Benim önerim buradan kaçmak. Bildiğimiz en hızlı yöntemle uzaklaşalım."

"Koz Kartları mı?" diye sordu Ganelon.

. "Evet. Ne dersin, Convin?"

"Tamam. Ben de bunu sevmedim ve yapacak daha iyi bir şey gelmiyor aklıma. Haydi."

"Kimi deneyeyim?" diye sordu destesini kabından çıkarak. "Gerard'ı mı?"

"Evet."

Kartlarını karıştırdı, Gerard'ın kartını buldu, ona baktı. Biz de ona baktık. Zaman geçti.

"Ona ulaşamıyorum," diye duyurdu sonunda.

"Benedict'i dene."

"Tamam."

Aynı gösteri tekrarlandı. Bağlantı yoktu.

"Deirdre'yi dene," dedim, kendi destemi çıkarıp onun Koz Kartı'nı bularak. "Ben de sana katılacağım. İkimizin denemesi fark yaratacak mı, göreceğiz."

Tekrar ve tekrar.

"Hiçbir şey olmuyor," dedim uzun bir çabanın ardından.

Random iki yana salladı başını.

"Koz Kartlarında bir tuhaflık fark ettin mi?" diye sordu.

"Evet, ama ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten de değişik geldiler bana."

"Benimkiler bir zamanlar sahip oldukları soğukluğu yitirmiş gibiler," dedi.

Kendi destemi yavaşça karıştırdım. Parmak uçlarımı kartların üzerinde gezdirdim.

667

ROGER ZELAZNY

"Etkilemeye çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sen dedin mi?"

"Hayır."

"Neden bir denemiyorsun?"

"Pekâlâ."

Hemen şu ağacın arkasında bir kaya, şu çalıların içinde kıvrılan, çatı şeklinde sabah sisi... Göğün bir parçası görünmeli, üzerinde tüy gibi tek bir bulutla... Sonra kopmuş bir ağaç dalı olsun, yanında mantarlardan bir merdiven... Üzerinde kir tabakası yüzen bir su birikintisi... Bir kurbağa... Düşen tüyler, havada uçuşan tohumlar... Şöyle kıvrılan bir dal... Yolumuzun üzerinde yeni açılmış, üzerinde derin izler olan bir patika daha, tüyün düşmesi gereken yerin hemen ilerisinde...

"Bir işe yaramıyor," dedim.

"Eğer Gölge değilse nedir bu?"

"Başka bir şeydir elbette."

Başını iki yana salladı ve kılıcının kınında gevşek durup durmadığını bir daha kontrol etti. Kendiliğimden aynısını yaptım. Hemen ardından, arkamdan Ganelon'un kılıcından gelen küçük şıkırtıyı işittim.

Yol ileride daralmaya başladı, çok geçmeden sağa sola kıvrılır oldu. Bir kez daha yavaşlamak zorunda kaldık ve ağaçlar daha da alçalan dallarıyla bizi sıkıştırdılar. Yol bir patikaya dönüştü. Kıvrıldı, büküldü, nihayet bir dönemecin ardından sona erdi.

Random eğilerek bir dalın altından geçti, sonra elini kaldırıp durdu. Yanına geldik. Görebildiğim kadarıyla patikanın ileride tekrar başladığını gösteren hiçbir iz yoktu. Arkaya baktığımda da patikadan geriye kalan hiçbir şey göremedim.

6 66

AMBER YILLIKLARI - 1

"Şimdi önerileri sıralayın," dedi. "Bırakın nerede olduğumuzu, nereden geldiğimizi, nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz. Benim önerim buradan kaçmak. Bildiğimiz en hızlı yöntemle uzaklaşalım."

"Koz Kartları mı?" diye sordu Ganelon.

"Evet. Ne dersin, Convin?"

"Tamam. Ben de bunu sevmedim ve yapacak daha iyi bir şey gelmiyor aklıma. Haydi."

"Kimi deneyeyim?" diye sordu destesini kabından çıkarak. "Gerard'ı mı?"

"Evet."

Kartlarını karıştırdı, Gerard'm kartını buldu, ona baktı. Biz de ona baktık. Zaman geçti.

"Ona ulaşamıyorum," diye duyurdu sonunda.

"Benedict'i dene."

"Tamam."

Aynı gösteri tekrarlandı. Bağlantı yoktu.

"Deirdre'yi dene," dedim, kendi destemi çıkarıp onun Koz Kartı'nı bularak. "Ben de sana katılacağım. İkimizin denemesi fark yaratacak mı, göreceğiz."

Tekrar ve tekrar.

"Hiçbir şey olmuyor," dedim uzun bir çabanın ardından.

Random iki yana salladı başını.

"Koz Kartlarında bir tuhaflık fark ettin mi?" diye sordu.

"Evet, ama ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten de değişik geldiler bana."

"Benimkiler bir zamanlar sahip oldukları soğukluğu yitirmiş gibiler," dedi.

Kendi destemi yavaşça karıştırdım. Parmak uçlarımı kartların üzerinde gezdirdim.

6 67

ROGER ZELAZNY

"Evet, haklısın," dedim. "Farklılık bu. Ama tekrar deneyelim. Mesela, Flora'yi."

"Tamam."

Sonuç yine aynıydı. Llewella'da, Brand'de de...

"Neyin yolunda gitmediğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Random.

"En ufak bir fikrim bile yok. Hepsi birden bizi engelliyor olamazlar. Hepsi ölmüş de olamaz... Ah, bu olabilir aslında. Ama çok düşük bir ihtimal. Bir şey Koz Kartlarını etkilemiş görünüyor, hepsi bu. Bunu yapabilecek bir şeyi ise hiç görmedim."

"Eh, yüzde yüz garantili değiller," dedi Random, "üreticinin beyanına göre."

"Bilmediğim ne biliyorsun?"

Güldü.

"İnsan yaşının kemale erdiğini ve Desen'i yürüdüğünü hiç unutmaz," dedi. "Sanki geçen yıl olmuş gibi gözümün önünde. Başardığımda -zafer ve heyecan duygusuyla kıpkırmızı kesilmiştim- Dworkin bana ilk Koz destemi sundu ve kullanımı gösterdi. Her yerde işe yararlar mı, diye sorduğumu tüm netliğiyle hatırlıyorum. Verdiği yanıtı da... 'Hayır,' demişti. 'Ama senin hayatın boyunca gideceğin her yerde işe yarayacaklardır.' Beni hiç sevmezdi, biliyorsun."

"Ona bu sözle neyi kastettiğini sordun mu?"

"Evet ve bana şöyle dedi, 'Kartların sana hizmet edemeyeceği bir düzeye varabileceğinden şüpheliyim. Neden şimdi gidip oynamıyorsun?' Öyle de yaptım. Koz Kartlarıyla kendi başıma oynamak için sabırsızlanıyordum."

"Bir düzeye varmak mı? 'Bir yere ulaşmak' demiş olma-

sın?"
668

AMBER YILLIKLARI - 1

"Hayır. Bazı şeyleri çok iyi hatırlarım."

"Tuhaf... ama pek işimize yarayacağını sanmıyorum. Doğa-
üstü bilgi kırıntıları."

"İddiaya girerim Brand biliyordur."

"Haklısın galiba."

"Doğaüstü konuları tartışmaktan başka birşeyler yapmalı-
yız," diye yorumda bulundu Ganelon. "Eğer Gölge'yi yönlen-
diremiyor ve Koz Kartları'nı çalıştıramıyorsamz, yapacak bir
sonraki şey yerimizi kestirmek olmalı. Sonra da yardım bul-
mak."

Başım la onu doğruladım.

"Amber'de olmadığımıza göre, Gölge'de olduğumuzu farz
etmemizin bir sakıncası yok... geçiş ani olmadığına göre, Am-
ber'e çok yakın, çok özel bir yer. Kendi nizamıyla gelmediği-
mize göre bu olayın ardında birisi ve muhtemelen de kötü ni-
yet olmalı. Eğer bize saldırırsa, şimdi saldırmasında bir sa-
kınca yok. Eğer istediği başka bir şey varsa bize göstermesi
gerekecek, çünkü iyi bir tahmin yürütecek durumda değiliz."
, "Öyleyse ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Beklememizi. Etrafta amaçsızca dolaşıp, daha da kaybol-
manın bir anlamı yok."

"Bana bir zamanlar bitişik Gölge'nin bir dereceye kadar
örtüşebildiğini söylediğini anımsıyorum," dedi Ganelon.

"Evet, belki demişimdir. Ne olmuş?"

"Öyleyse, Amber'e farz ettiğin kadar yakınsak, şehrin ken-
disine koşut giden bir noktaya varmak için tek yapmamız ge-
reken gündeğumuna doğru ileVlemek."

"Bu o kadar basit değil. Öyle olsaydı bile, bize ne faydası
dokunurdu?"

"Belki de maksimum örtüşme sağlandığında Koz Kartları

669

ROGER ZELAZNY

tekrar işlevsel hale gelirler."

Random bir Ganelon'a, bir de bana baktı.

"Denemeye değebilir," dedi. "Kaybedecek neyimiz var ki?"

"Sahip olduğumuz azıcık yön duygusu," dedim. "Bak, bu
da kötü bir fikir değil. Eğer burada hiçbir şey olmazsa, dene-
riz. Yine de arkama baktığımda yolun biz ilerledikçe kapandı-
ğını görüyorum. Sadece yolda gitmekle kalmıyomz. Bu şartlar
altında, başka seçeneğimiz kalmadığından emin olana kadar
dolanıp durmak istemiyorum. Eğer birisi özel bir yerde bulun-
mamızı istiyorsa, daveti daha anlaşılabilir bir dilde yapmak
ona düşüyor. Bekliyoruz."

İkisi de bana hak verdiler. Random atından inmeye başla-
dı, sonra bir ayağı yerde, diğeri üzengide, kalakaldı.

"Bunca yılın ardından," dedi. "Hiç inanmamıştım ona..."

"Nedir o?" diye fısıldadım.

"Seçenek," dedi ve tekrar atına bindi.

Atını çok, ama çok yavaşça ilerlemeye ikna etti. Random'ı
takip ettim ve bir an sonra gördüm onu: Tekboynuz... bir
eğreltiotu öbeğinin arasında yarı yarıya gizlenmiş ve koruda
gördüğüm zamanki kadar beyaz.

Biz ilerleyince döndü ve birkaç saniye sonra ileride parıldadı, ağaç gövdelerinin arkasına bir kez daha kısmen gizlendi.

"Onu gördüm!" diye fısıldadı Ganelon. "Böyle bir hayvanın var olabileceğini düşünmemiştim... Ailenizin simgesi, değil mi?"

"Evet."

"Bence hayra alamet olmalı."

Yanıt vermedim ama tekboynuzu gözden kaçırmadan ilerledim. Takip edilmesi gerektiği su götürmezdi.

670

AMBER YILLIKLARI - 1

Sürekli birşeylerin ardına gizleniyor, bir şeyin arkasından bakıyor, hareket ettiği zaman bir siperden diğerine inanılmaz bir süratle ilerliyor, açık alanlardan uzak durup ormanın gölgelik yerlerini, ağaç altlarını tercih ediyordu. Kolvir'in eteklerinde bulunabilecek herhangi bir yere tüm benzerliğini yitiren ormanın derinliklerine doğru izledik onu. Bu yer, şimdi Amber'in civarındaki her şeyden çok anımsatıyordu Amber'i, çünkü zemin nispeten düzdü ve ağaçlar daha da heybetliydi. Tahminimce bir saat geçti, onu bir diğeri daha izledi, sonra ufak ve berrak bir çaya ulaştık, tekboynuz durdu ve su boyunca yukarı çıkmaya başladı. Çayın kıyısı boyunca ilerlerken, Random, "Burası bana tanıdık geliyor," dedi.

"Evet," dedim, "ama sadece biraz. Sebebini bilemiyorum."

"Ben de."

Hemen ardından bir yokuşa denk geldik, çok geçmeden iyice dikleşmişti. İlerleyiş atlar için güçleşmişti, ama tekboynuz hızını onlara uyduruyordu. Zemin daha taşlık, ağaçlar daha ufaktı artık. Çay çalkantılı yatağında kıvrılıyordu. Suyun kaç defa dönüp kıvrıldığını sayamamıştım, bununla birlikte, tırmanmakta olduğumuz küçük dağın tepesine nihayet yaklaşmıştık.

Bir düzlüğe vardık, suyun çıktığı ağaçlığa doğru ilerledik. O sırada ilerde sağda, toprağın çekilmiş olduğu bir yerde, çok aşağıımızda kalan buzlu mavi denizden bir parça çarptı gözüme.

"Bir hayli yüksekteyiz," dedi Ganelon. "Ovayı andırıyordu ama..."

"Tekboynuz Komşu!" diye araya girdi Random. "Oraya benziyor. Bakın!"

Yanılmıyordu da. Önümüzde uzanan, kayaların saçılmış ol-

ROGER ZELAZNY

duğu bir araziydi. Taşların arasında, takip ettiğimiz çayın kaynağı yer alıyordu. Burası daha geniş ve bitki bakımından daha gürdü, konumu da, içsel saatime göre yanlıştı. Yine de benzerlik raslantıdan öte bir şey olmalıydı. Tekboynuz, pınarın en yakınındaki kayanın üzerine çıktı, sonra arkasını döndü. Aşağıdaki okyanusa bakıyor olmalıydı.

Derken, ilerleyişimizle birlikte koru, tekboynuz, bizi saran ağaçlar, yanıbaşımızdaki çay, alışılmadık bir netliğe büründü. Sanki her biri özel bir ışık saçıyor, aydınlığın renk cümbüşüyle titreşmesine, bir yandan da tam algı sınırlarında yavaşça dalgalanmasına neden oluyordu. Bu, cehennemde dört nala at

sürerken duyduğuma benzer bir coşkunun uyanmasına yol açmıştı içimde.

Sonra, bineğimin her bir adımıyla etrafımızdaki dünyadan birşeyler eksildi. Nesnelerin ilişkisi aniden alt üst oldu... derinlik duygumu ortadan kaldırdı, perspektifi yok etti, görüş alanımdakilerin görünümünü yeniden düzenledi; öyle ki, her şeyin tüm dış yüzeyi, daha geniş bir alanı kaplamadan, aynı anda görülebiliyordu. Açılar ağır bastı ve göreceli büyüklükler bir anda gülünç bir hal aldı. Random'un atı şaha kalktı ve kişnedi, muazzamdı, kıyameti çağırıyordu ve aklıma bir anda Picasso'nun tablosu Guernica'yı getirmişti. Endişeyle baktığımda benim ve Yıldız'ın bu olgudan etkilenmediğini, ama atını zapt etmeye çalışan Random'un ve Ateşejderi'ni dizginlemeye uğraşan Ganelon'un da başka her şey gibi bu kübist düşüncesinden başkalaştırıldığını gördüm.

Ama Yıldız nice cehennem sürüşleri yaşamıştı; Ateşejderi'nin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Atlarımıza tutunduk ve bir süre hareketlerini dizginleyemedik. Nihayet Random bineğine söz geçirmeyi başardı, ne çare ki manzara biz ilerledikçe

AMBER YILLIKLARI - 1

farklılaşmaya devam ediyordu.

Sonra ışık değerleri değişti. Gök siyaha kesti, ama gece gibi değil, düz, yansız bir yüzeydi bu. Nesnelerin arasındaki bazı boş yerler de böyleydi. Dünyadaki tek ışık nesnelerin kendilerinden yayılıyor, her şey git gide beyazlıyormuş gibi geliyordu. Varoluş düzlemlerinden beyazın farklı yoğunlukları yayılıyordu ve bunların en parlağı olan muazzam, korkunç tekboynuz aniden şaha kalktı, toynaklarıyla göğü dövdü, evrenin yüzde doksanını, bir adım daha atarsak bizi mahvedeceğini düşündüğüm ağır çekim bir hareketle doldurdu.

Sonra sadece ışık vardı.

Sonra mutlak sessizlik.

Sonra ışık gitmişti ve hiçbir şey yoktu. Siyahlık bile. Bir an, ya da sonsuzluk kadar sürmüş olabilecek bir varoluş kesintisi...

Sonra siyahlık geri döndü, ardından ışık. Ama yer değiştirmişlerdi. Işık, yarıkları dolduruyor, nesne olması gereken boşlukların hatlarını vurguluyordu. Duyduğum ilk ses suyun akıyordu ve her nasılsa pmann yanında durduğumuzu bildim. Sonra hissettiğim ilk şey Yıldız'ın titreyişi oldu. Sonra denizin kokusunu aldım.

Sonra Desen, ya da onun çarpılmış negatifi göründü...

Öne eğildim ve cisimlerin kenarlarından daha fazla ışık sızdı. Geriye yaslandım; kayboldu. Yine ilerledim, bu sefer öncekinden daha fazla...

Işık yayıldı, cisimlerin oluşturduğu manzaraya grinin farklı tonlarını getirdi. Bunun üzerine dizlerimle hafifçe bastırarak Yıldız'a ilerlemesini işaret ettim.

Her adımda dünyaya birşeyler geri döndü. Yüzeyler, dokular, renkler...

673

ROGER ZELAZNY

Arkamda, diğerlerinin de beni izlemeye başladığını duydum. Desen, aşağıda, gizeminden hiçbir şey yitirmemiş, ama

azar azar etrafımızdaki dünyanın yeniden şekillenişinde yerini bulmuştu.

Yokuş aşağı inerken derinlik duygusu yeniden ortaya çıktı. Artık sağda rahatça görülebilen deniz, bir an için yukarıdaki ve aşağıdaki dalgaların Urmeef\y\z bağlı gözüktüğü gökyüzünden, muhtemelen tümüyle optik bir ayrışım geçirerek koptu. Düşününce rahatsız eden, ama gerçekleştiği sırada gözden kaçan bir şeydi bu. Görünüşe göre, korunun, tekboynuzun bizi götürdüğü arka kısmından başlayan sarp ve kayalık bir sırttan aşağı iniyorduk. Yüz metre kadar aşağıda, kusursuz düzlükte, çatlaksız yekpare kayadan oluşmuş ve büyük ekse- ni birkaç yüz metreyi bulan bir alan vardı. İndiğimiz yokuş sola doğru kavislendi ve devasa bir yay, bir parantez çizip düz kayayı yarı yarıya kucakladı. Sağdaki çıkıntısının ötesinde hiçbir şey yoktu... yani kara, o tuhaf denize dimdik iniyordu. Devam ettikçe, üç boyut da kendini yeniden gösterdi. Güneş, daha önce gördüğümüz gibi eriyik altından koca bir küreydi. Gökyüzü, Amber'inkinden daha koyu bir maviydi ve bulutsuzdu. Deniz de gökle uyuşan bir maviydi ve onu lekeleyecek ne bir ada, ne de bir yeiken vardı. Hiç kuş görmedim, bizimki haricinde hiç ses duymadım. Bugün, bu yere muazzam bir sessizlik çökmüştü. Aniden netleşen görüşümün ortaya serdiği çanakta Desen yüzeyin altındaki yerini almayı sonunda başarmıştı. Onun ilk başta taşta kazınmış olduğunu sandım, ama yaklaştıkça içinde olduğunu gördüm... tıpkı egzotik bir mermerin damarları gibi altın rengi ve pembe girdaplar halindeydi; doğal görünümlüydü, ama tasarımın amacı gün gibi aşikârdı.

674

AMBER YILLIKLARI - 1

Dizginleri çektim, diğerleri de yanıma geldiler, Random sağda, Ganelon solumda durdu.

Uzunca bir süre, çıt çıkarmadan seyrettik onu. Koyu renkli, kenarları pürüklü bir is lekesi, onun tam önümüzdeki kısmını kenarından merkezine kadar silmişti.

"Biliyor musun," dedi Random sessizliği bozup, "sanki birisi, Kolvir'in tepesini zindanların hizasından kesivermiş gibi." "Evet," dedim.

"O zaman -örtüşme arıyorsak- burası bizim Desen'imizin bulunduğu yere denk geliyor olmalı."

"Evet," dedim yine.

"Şu güneydeki silinmiş kısım da kara yolun geldiği yer."

Anlayış gerçekleşir ve kesinliğe dönüşürken, başımla ağır ağır onayladım.

"Ne anlama geliyor bu?" diye sordu. "İşin gerçek yüzüne karşılık geliyormuş gibi görünüyor, ama bunun dışında önemi kavrayamıyorum. Neden buraya getirildik ve bu şeyi izlemeye zorlandık?"

"O, işin gerçek yüzüne karşılık gelmiyor," dedim. "O zaten işin gerçek yüzü."

Ganelon bize döndü.

"Ziyaret ettiğimiz -hani senin şu uzun yıllar geçirdiğin- Gölge Dünya'da, ormanda ayrılan iki yolu anlatan bir şiir duymuştum," dedi. "Şöyle bitiyordu: 'Ben daha az seçileni seçtim ve her şeyi bu değiştirdi.' Bunu ilk duyduğumda aklıma senin bir zamanlar söylediğin 'Tüm yollar Amber'e çıkar' sözü geldi

ve o zaman da, senin soyundan olanlar için varılacak yer ay-
nı olsa bile, seçtiğin yolun neyi değiştireceğini merak etmiş-
tim, tıpkı şimdi ettiğim gibi."
"Biliyor musun?" dedim ona. "Anlıyor musun?"
f>7S

R00:"

ROGERELAZNY

"Anladığımı &
Başıyla onayJHmım - "fprL,m-"
??e - A ı &t .«sonra eiiyk gösterdi.
"Şu aşağıdaki Jı,sonra e1' , , , ... ',"
„ fl, ? ,. &PrI .fek Arr.ber iegıl mı?
Evet, dedi^ «erÇek Arr#'
h ,» .j^vet, öyle."
Evet, öyf

676

OLUM KAPISI SERİSİ

MARGARET WEIS - TRACY HICKMAN

Yüzyıllar önce, benzersiz bir güce sahip sihirbazlar
dünyayı dört âleme ayırdılar -gök, taş, ateş ve su-
ve sonra yok oldular. Zaman içinde, büyücüler
yalnızca kendi âlemlerinde etkinlik kazanacak
büyüler yapmayı öğrendiler, geri kalanlarını ise
unuttular. Şimdi sadece, Labirent'te hayatta kalan
ve Ölüm Kapısı'nı geçen birkaç kişi dört âlemin
tümünün varlığından haberdar -ama onlar bile
koparılmış dünyanın gizemlerini henüz çözmemiş
değiller...

1. Cilt EJDER KANADI
2. Cilt ELF YILDIZI
3. Cilt ATEŞ DENİZİ
4. Cilt YILAN BÜYÜCÜSÜ
5. Cilt KAOSUN ELİ
6. Cilt LABİRENT'TE
7. Cilt YEDİNCİ KAPI

ROGER ZELAZNY

"Anladığımı sanıyorum."

Başıyla onayladı, sonra eliyle gösterdi.
"Şu aşağıdaki gerçek Amber, değil mi?"
"Evet, " dedim. "Evet, öyle."
67(,

ÖLÜM KAPISI SERİSİ

MARGARET WEIS - TRACY HICKMAN

Yüzyıllar önce, benzersiz bir güce sahip sihirbazlar
dünyayı dört âleme ayırdılar -gök, taş, ateş ve su-

ve sonra yok oldular. Zaman içinde, büyücüler yalnızca kendi âlemlerinde etkinlik kazanacak büyüler yapmayı öğrendiler, geri kalanlarını ise unuttular. Şimdi sadece, Labirent'te hayatta kalan ve Ölüm Kapısı'nı geçen birkaç kişi dört âlemin tümünün varlığından haberdar -ama onlar bile koparılmış dünyanın gizemlerini henüz çözmemiş değiller...

, Cilt EJDER KANADI

2. Cilt ELF YILDIZI

3. Cilt ATEŞ DENİZİ

4 Cilt YILAN BÜYÜCÜSÜ

5. Cilt KAOSUN ELİ

6. Cilt LABİRENT'TE

7 Cilt YEDİNCİ KAPI

KARAKILIÇ ÜÇLEMESİ

MARGARET WEIS - TRACY HICKMAN

Büyüsüz doğan Joram Ölü kabul edilmiş ve Merilon tahtı ona yasaklanmıştır. Yıllarca kanun kaçaklarının arasında yaşayıp zekâsı ve elçabukluğu sayesinde hayatta kalabilmiştir.

Şimdi Joram, büyü çeken Karakılıç'ı kullanarak, intikam almak ve doğum hakkını ele geçirmek için bir zamanlar evi olan büyülü Merilon Krallığı'na geri dönüyor. Burada, Piskopos Vanya ile Duuk-tsarithlerden oluşan orduyu, benzeri görülmemiş bir savaşta sınıyor.

Joram beraberindeki Katalist Şaryon, genç büyücü Mosiah ve üçkâğıtçı Simkin ile birlikte geçmişiyile ilgili büyük sırla yüzleşiyor ve dünyanın kaderini ellerine bırakan kadim kehaneti keşfediyor.

1. Cilt KARAKILIÇIN DÖVÜLÜŞÜ

2. Cilt KARAKILIÇIN YAZGISI

3. Cilt KARAKILIÇIN ZAFERİ

GEDİKSAVAŞLARI EFSANESİ 1

BUYUCU

-Çırac-

RAYMOND E. FEIST

Huzurun hâkim olduğu Adalar Krallığı'ndaki bir sınır karakolu olan Crydee'de, bir öksüz olan Pug, büyücü ustasının yanına çırac olarak verilir -ve iki dünyanın yazgısı sonsuza dek değişir. Esrarengiz yabancılar istilaya başlarken Krallık'taki huzur aniden bozulur. Pug da çatışmanın orta yerine sürüklenecektir, ancak o ve savaşçı arkadaşı Tomas için bilinmeyene yolculuk daha yeni başlamıştır. Tomas, kadim bir uygarlığın vahşi erk mirasını devralacaktır. Pug'in kaderi ise onu zaman ve uzamda açılan bir gedikten geçirerek yeni ve yabancı bir dünyanın olağanüstü güçlerinde ustalaşma yoluna götürecektir.

"Yıllardan sonra yazılmış en iyifantazyaya serisi.

Yazarını, Tolkien 'in tahtına çıkartıp, orada oturtmayı sağlayacak denli başarılı bir eser."

Dragon

SADECE BİR TEK GERÇEK DÜNYA VAR. DİĞERLERİ -YAŞADIĞIMIZ
DÜNYA DA DAHİL- GÖLGELERDEN İBARET...

Gözlerini bir hastane odasında açan ve vücudunun sargılar içinde olduğunu gören Cari Corey, geçmişine dair hiçbir şey hatırlamamaktadır. İnsanüstü kuvveti ve siyah-gri kıyafetlere düşkünlüğü dışında, elinde geçmişine ait pek az ipucu vardır. Arayışı, onu hiç ummadığı gerçeklerle yüzleştirir: Yaşadığımız dünya, ölümsüz şehir Amber'in sayısız gölgelerinden yalnızca biri; kendisi de iradesiyle gerçekliğe yön verebilen Ambler Prensi Corvvin'dir. Hafızasını yitirmiş bir şekilde asırlar boyunca dünyamızda dolanmış olan Corvvin, geçmişini araştırdıkça iktidar uğruna hiçbir entrikadan, savaştan ve cinayetten sakınmayan ölümsüz kardeşlerinin, sayısız dünyayı, sihri, teknolojiyi ve yarattığı içine sürükleyen mücadelesinin tatlı ortasında bulur kendisini.